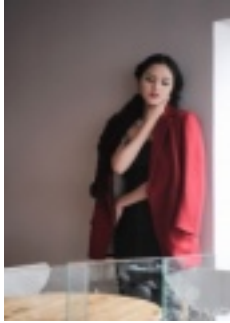

Nước Mắt Ngọc Trai Đỏ

Contents

Nước Mắt Ngọc Trai Đỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	19
6. Chương 6	25
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	46
11. Chương 11	49
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15	68
16. Chương 16	71
17. Chương 17	76
18. Chương 18	82
19. Chương 19	88
20. Chương 20	95
21. Chương 21	101
22. Chương 22	106
23. Chương 23	110
24. Chương 24	112
25. Chương 25	120
26. Chương 26	125
27. Chương 27	129
28. Chương 28	134

Nước Mắt Ngọc Trai Đỏ

Giới thiệu

Truyện khá đặc sắc và thu hút trong từng tình huống cùng với cách xây dựng nhân vật. Truyện lấy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-ngoc-trai-do>

1. Chương 1

Thành phố Xuân Mộc năm XXX1...

Mang tầm vóc một quốc gia giàu có bậc nhất thế giới, kéo theo tốc độ phát triển đến chóng mặt của đất nước, Xuân Mộc cũng trở thành 1 thành phố phức tạp nhất với hệ thống thế giới ngầm đầy rẫy tội ác, bạo lực. Và 1 trong những kẻ có thế lực của thế giới xã hội đen ấy là 1 kẻ có tên Trọng Lì.

Hắn xuất thân trong gia đình triệu phú giàu có. Từ nhỏ hắn đã được huấn luyện để trở thành 1 tay sừng sỏ trong giới. Hắn cầm đầu đường dây buôn bán Heroin với 1 lô trở thủ đắc lực thuộc mọi giới, từ ngành tư pháp tới giới doanh nghiệp. Đàn bà đối với hắn chỉ như là 1 thứ trò chơi biết nói và biết tiêu tiền.

Thế nhưng 1 cô bé 16 tuổi với trái tim đầy nghĩa khí đã dễ dàng quật ngã con tim chai sạn của gã chỉ sau lần gặp đầu tiên... Cô bé ấy thế nào mà tài giỏi tới vậy ?

Họ gặp nhau trong 1 hoàn cảnh không mấy hay ho vào 1 buổi tối mùa hè. Đó là cái lần Trọng Lì đang tiến hành một vụ thanh toán cá nhân trong quán cafe VioletSun thì đã gặp sự ngăn cản của cô bé mà Bivian sắp kể.

Hôm ấy, cô bé của chúng ta có hẹn với vài người bạn uống nước ở quán Cafe đó thì bất chợt có 1 chiếc xe hơi màu đen mới cấu cạnh thẳng gấp trước cửa tiệm, xém chút là va vào bàn cô bé và các bạn đang ngồi trước quán. Cô nhóc nhìn lên, chậm rãi quan sát kẻ hách dịch mới đến. Cửa xe mở, bước ra đầu tiên là 1 gã to béo có đôi mắt ti hí, cái mặt rỗ to bè và cái cổ múp míp khiến hắn trông thật khó phân biệt đâu là thân, đâu là đầu. Ngay sau khi bước ra, thêm chừng 4 tên nữa cũng xuống theo. Sau đó, gã mập vội vàng khúm núm chạy qua cửa phía kia mở cửa cho “sếp”. Cô bé nghĩ vậy. Và cô đã đúng. Sếp của gã mập là 1 tên con trai rất khôi ngô với ánh mắt cương nghị, phớt đời, phong trần và cái miệng khinh khỉnh, ngạo đời... Hắn ta không đẹp trai lắm nhg đủ sức thu hút ánh nhìn của bất cứ cô gái nào ngay cái nhìn đầu tiên bởi vẻ đàn ông khá “ngầu”. Hắn ta chính là Trọng Lì mà cả Xuân Mộc ai cũng biết- trừ cô bé. Cô bé này thường ko mấy quan tâm thế giới chung quanh mình ra sao, chỉ biết sáng học, tối đến vô quán, rảnh rồi thì đi chơi cùng bạn bè, rất vô tư vô lo. Cô bé ko đẹp nhg khá dễ thương với mái tóc ngắn cùn cùn như con trai, khuôn mặt hằn lên vẻ ngây thơ “vô tội”.

Trọng ko mấy chú ý tới cô nhóc lúc ấy. Hắn cười khinh khi vừa bước khỏi xe, ngoắt tay 1 cái là đám đàn em ra sau xe mở cốp lấy ra nào là dao, mã tấu và gậy gộc. Khách khứa sợ sệt bỏ chạy dù ly nước người ấy đợi đã lâu anh bồi chỉ mới đem ra. Anh bồi khi ấy cũng thật đáng thương, lúng túng làm rơi cả ly và khay đựng nước lên người mình, vội vã chạy vào trong. Trọng nhếch môi, hắn cười rồi rút cặp kính vắt trước ngực đeo vào. Như thể đó là một “ám hiệu ngầm”, đàn em của Trọng túa vào trong, trong lúc đó hắn thủng thẳng ngồi xuống ghế, nhìn trời, nhìn mây như là vô can – dù bên trong quán vang lên tiếng đập vỡ, tiếng đàn em Trọng la hét hỏi ông chủ quán với mấy người nhân viên... Bạn của cô nhóc kéo tay cô đi chỗ khác, nhg nhóc lì cứ ngồi ì ko nhún nhit. Họ đành bỏ đi vội vã dù với vẻ vẫn hơi lo lắng vì cô nhóc còn ngồi đó. Trọng

nhìn theo,hắn cũng thừa biết mấy cô nhóc kia sẽ đi gọi cảnh sát,và chỉ trong chừng 5-10p nữa, nơi này sẽ ngập màu áo đen cảnh sát. Hắn ko lo lắng , vì nếu cảnh sát xuất hiện vào phút thứ 10 thì hắn và bọn đàn em đã biến mất ở phút thứ 9 rồi.

Hắn đảo mắt qua và thấy cô nhóc nhìn mình . Trong quán dường như chỉ còn 1 cô khách duy nhất là cô nhóc.Hắn hơi ngạc nhiên khi cô không có vẻ như sợ sệt. Hắn cười với cô.

Cô nhóc ko quan tâm. Cô đứng lên và đi vào trong quán. Hắn ngạc nhiên lần 2 và chăm chú dõi theo cô nhóc khi cô thản nhiên bước ngang mặt hắn.Cô đã ra tay đánh trọng thương vài tên trong bọn đàn em của Trọng bằng những đòn đá điêu luyện,kỹ thuật ra đòn và tung cước vừa nhanh,vừa chuẩn!

Trọng thú vị dõi nhìn. Lần đầu có 1 cô gái khiến cho hắn phải ngoái nhìn dù cô chẳng kiêu sa,chẳng đài cát , và cũng chưa cất lời nào từ lúc hắn đặt chân tới...

Nếu 1 tên côn đồ thì có lẽ với cô bé là chuyện nhỏ ,nhg khi chúng có 4 tên thì cô nhóc khó trở tay. C con gái cũng chỉ là con gái,cô bé bị đàn em của Trọng bắt lại...

- Con nhóc này thật giỏi nhỉ?

Gã con trai to béo túm tóc cô bé quăng vào 1 góc. Cô bé đau nhg vẫn quắc mắt nhìn gã , nói qua kẻ rằng, đầy đe dọa...

-Các người ỉ đống ăn hiệp 1 cô gái thì anh hùng lắm sao? Cũng chỉ là một lũ thất phu! Có giỏi thì thả chị ra rồi mình đánh tay đôi đi .

-Con khốn này...

Gã béo định đánh tiếp thì cô bé đã nhanh chân đạp ra tên đó ra.Thình lình hắn ta diên tiết rút dao ra định xử cô bé luôn thì 1 bóng người lao ra hứng cho cô bé nhát dao đó. Máu văng phún những tia nhỏ vào người cô bé.

Bóng người ấy là Trọng. Hắn ôm 1 bên cánh tay áu đùng chảy ra quá nhiều... nét mặt lạnh tới bình thản...

-Đại ca! Em... Gã mập lúng túng...- Đại ca có sao ko? Sao lại...

Gã mập có vẻ ngạc nhiên khi đại ca gã lại ra tay che cho con bé nhiều chuyện, cản trở gây rắc rối kia.

-Rút hết đi,đã quá giờ rồi.Cảnh sát đang tới.Bọn họ mà tới là phiền phức .

-Nhưng anh đang...

-Biến! Tao tự lo được.

Bọn họ gật đầu rồi bỏ đi.Thiên Thiên lo lắng lấy khăn tay chặn máu cho cánh tay Trọng đừng chảy ra nữa.

Cô bé nhìn hắn thắc mắc:

-Sao hắn cứu tôi?

-Tôi thích. Không được sao?

Hắn cười.Nét mặt hắn cau lại lộ sự đau đớn.Tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi ngoài kia.Cô bé dịu hắn luôn ra ngã sau trốn đi...

Khi đã thật sự an toàn,Thiên Thiên nhìn Trọng,ko biết phải cảm ơn hay bỏ mặc hắn ta lúc này.Nhg cuối cùng cô bé vẫn quan tâm hỏi:

-Tôi đưa anh đến bệnh viện được ko?

-Ko cần.

-Máu vẫn ra nhiều, tôi sợ...

-Tôi quen rồi. Chuyện nhỏ thôi mà.

Hắn ngồi dựa lưng vào ghế đá công viên trông rất thảnh thơi.

-Vấn câu hỏi cũ: sao anh lại cứu tôi?

-Tôi ko muốn vợ tương lai của tôi lại bị một vết sẹo ko đáng có.Nhóc,tôi đã thích em rồi đó.

-Ồ...

Trọng bất ngờ kéo Thiên Thiên lại gần rồi hôn lên đôi môi của cô bé. Hắn giữ cô bé trong vòng tay mình bằng sức mạnh của một gã con trai mà cô bé khó thoát ra được.Một hồi lâu,chừng 1 phút, cô bé xô mới xô được Trọng ra, tức giận bỏ đi.

-Nếu ko phải vì anh đã đỡ gium tôi 1 nhát dao thì anh coi chừng đó!

-Nhóc,anh chỉ...

Hắn định đuổi theo nhưng vì mất quá nhiều máu, hắn dần kiệt sức.Nhưng ánh mắt vẫn dõi theo bóng cô nhóc tới lúc cái dáng nhỏ thật sự mất hút. Mắt anh khép lại...

Sau đó ko lâu có người đến đưa hắn đến bệnh viện.Người báo tin là một cô bé...Hắn hoàn toàn ko biết gì hơn về cô bé đó, người con gái mà hắn đã yêu ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên.Và hắn đã thề sẽ tìm cho bằng được người con gái đó... dù cho tận chân trời góc bể !

2. Chương 2

Hơn 1 năm sau...

-Khuru Thiên Thiên giáp đồ trắng tuyết đối, đoạt chức quán quân giải vô địch Thanh thiếu niên lứa tuổi 16-18 năm XXX2.

-Yeah!

Thiên Thiên nhảy cẫng lên, sung sướng ôm chầm lấy huấn luyện viên.Nỗ lực mấy năm qua của cô bé giờ đã gặt hái được thành công mỹ mãn.Tiền đề của cô gái đó ko dừng lại ở đó mà sẽ còn tiến thật xa.Đó là nhận xét khá khách quan của phóng viên Mộc Lan,phóng viên nổi tiếng tờ báo “Stairs” rất có tên tuổi.

Ngay sau khi nhận giải, Thiên Thiên đón xe đến ngay nhà hàng Rex vì cuộc hẹn với 1 người đàn ông.Cô bé rất nôn nao khi gặp người đàn ông này...

-Xin lỗi, tui đến trễ.Ông đợi có lâu ko?

Cô nhóc vội vã vừa lau mồ hôi,vừa ngồi xuống chộp ngay ly nước của ông ta uống lấy uống để.Ông cười rồi đặt trước mặt cô 1 món quà-1 con búp bê Senbi truyền thống làm bằng thủ công tinh xảo. Ông nói:

-Chúc mừng con,1 nhà vô địch mới.

Thiên Thiên cầm lấy con búp bê và nghiêng đầu nhìn ông ngạc nhiên

-Sao ông biết?

-Cha vừa xem tivi.Con đã thi đấu rất tuyệt.Cha thật tự hào.

-Di truyền của mẹ tui đó.

Thiên Thiên tự hào . Người đàn ông đẩy Menu qua cho cô nhóc rồi bảo:

-Con ăn gì cứ gọi.

-Tui ko thấy đói.Ông dẫn tui đi chơi đi.

-Con gái muốn gì cha cũng chịu mà.Con muốn đi đâu?

-Ừm...Công viên thiếu nhi,nha?

Thiên Thiên nghĩ 1 lúc rồi trả lời .

Thiên Thiên là con gái của tỉ phú Khuất Tuấn và nữ võ sĩ Thiết Lâm. Thời trước, ông Tuấn là 1 doanh nhân thành đạt và khá hào hoa. Tuy đã có vợ con nhưng ông vẫn bí mật quan hệ với nhiều phụ nữ khác và sinh ra Thiên Thiên. Mẹ cô bé mất ngay sau khi sinh cô ra. Từ nhỏ, Thiên Thiên đã sống với người dì, là đội phó của đội điều tra bài trừ ma túy. Từ bé, Thiên Thiên rất khao khát có 1 người cha. Cách đây 5 năm, dì Linh đưa một người đàn ông đến trước mặt cô và bảo đó là cha ruột của cô- người mà cô vẫn thường thấy xuất hiện trên truyền hình. Đối với cha, cô bé vừa thương vừa hận. Tuy chưa bao giờ gọi cha xưng con nhưng trong thâm tâm, Thiên Thiên rất trân trọng những giây phút gặp gỡ bí mật giữa 2 cha con.

Với tỉ phú Khuất Tuấn, Thiên Thiên là đứa gái con mà ông quý hơn cả sinh mạng của mình. Nếu không vì người vợ hay đau yếu của mình thì có lẽ ông đã công khai thừa nhận Thiên Thiên. Cô bé thì lại không quan tâm điều đó. Điều cốt yếu cô bé hiểu được là cha rất yêu cô và cô cũng rất yêu cha mình. Dù hiện giờ cô vẫn chưa muốn gọi cha xưng con.

2 cha con đang vui chơi rất vui ở khu trò chơi thì thoát 1 cái, ông Tuấn biến mất. Thiên Thiên đang định chơi trò lượn vòng nhg không thấy ông liền dáo dạt tìm:

- Cha, ông ở đâu vậy? Cha ơi! Cha...

Thiên Thiên nép qua 1 góc khi thấy cha đi cùng chị Mộc Lan- người chị cùng cha khác mẹ, xinh đẹp và tài giỏi của mình. Sự hân hoan của cô bé này giờ biến mất. Thiên Thiên hiểu thân phận của mình, cô bé lủi thủi bỏ đi. Ông Tuấn thấy Thiên Thiên nhưng đành ngậm ngùi. Ông không thể làm cách nào khác. Ông thương Thiên Thiên vô hạn...

* * *

- Chết đi, đồ chó! Mày tưởng muốn thoát khỏi đại ca tao là dễ lắm hay sao? Cả Xuân Mộc này đại ca tao đã nói mày là con chó anh ấy nuôi rồi thì không có đứa nào dám đứng ra ày đâu, hiểu chưa ?

Gã thanh niên bị đánh đến mình mẩy xơ xác, mặt mày máu me, thâm tím . Khi gã mập định phang cho cái gã đang nằm lê lết dưới đất ấy một đòn chí mạng bằng cây gậy bóng chày thì bất ngờ khúc cây mà gã cầm bị đá văng khỏi tay. Người vừa làm việc ấy là Thiên Thiên hào hiệp của chúng ta. Diên tiết, nguyên một đám xông lên nhưng không sao chạm vào Thiên Thiên dù chỉ một sợi tóc. Thiên Thiên hôm nay đã khác Thiên Thiên của hơn 1 năm về trước nhiều.

Sau 5 phút, cả bọn kia đứa đau đớn vì bầm mắt, đứa ôm bụng lăn lê bò càng. Chỉ còn gã mập là còn đứng vững, Thiên Thiên định tung đòn đá quyết định thì gã mập la lên.

- Khoan! Ko đánh nữa, bọn tôi thua rồi. Cô thắng rồi, được chưa !

- Đầu hàng hả? Cũng biết khôn đó!

Thiên Thiên thu cước lại, phủ tay, vẻ mặt thật tự tin. Gã mập lân la lại gần cô nhóc

- Chúng tôi chịu thua. Nhưng ... hình như chúng ta đã gặp nhau thì phải?

- Tôi ko nhớ. Cô nhóc lắc đầu.

- Hơn một năm trước, tại quán VioletSun. Cô bé ngày đó phải là cô ko?

Thiên Thiên cố lục lọi trí nhớ hết sức tồi của mình khoảng 30 giây mới từ từ nhớ ra

- Tôi nhớ... có 1 lần tôi và mấy người bạn tới đó. Có 1 đám côn đồ, rồi... À! có 1 người... đã đỡ giùm tôi 1 nhát dao. Và sau đó... À, tôi nhớ mấy người rồi! Mấy thằng du côn lúc đó là mấy người phải ko?

Gã mập cười hớn hở.

- Đúng là cô rồi! Đại ca chúng tôi đã tìm cô hơn 1 năm nay rồi. Anh ấy phát khùng lên vì tìm cô đó.

- Tìm tôi làm gì?

Vừa nói, Thiên Thiên vừa dìu người thanh niên kia dậy.

- Anh có sao ko?

Gã chẳng nói gì

-Sư tử à,nó đắc tội với đại ca.Đại ca đã bảo tội em dạy dỗ nó đó.Quan tâm nó làm gì?

-Mạng người ko phải cỏ rác.Tôi ko thể để những việc ý đông hiếp yếu lại phơi bày trước mắt tôi.

-OK! Bọn này sẽ tha mạng cho nó ,nhưng sư tử phải theo tội này về gặp đại ca

-Mơ đi!

-Đại ca sẽ giết tội em mất thôi.

-Cũng được.Để các người hiểu mùi vị đau đớn là thế nào .Mau đưa đây.

Thiên xoè tay ra. Phát Rô-tên gã mập- ngạc nhiên:

-Đưa gì ạ?

-Tiền bồi thường cho anh ta. Muốn đánh bài chuồn hả?

Nhng gã thanh niên kia gạt tay cô bé ra, tự đứng dậy với vết thương khắp người...

-Ko cần...sự thương hại khốn nạn của các người. Để tôi yên...

Hắn thều thào, khó nhọc đứng lên. Hắn nhìn Thiên Thiên trong vài giây rồi quay đi.Cái nhìn của hắn gọi cho Thiên 1 điều gì đó đầy lòng trắc ẩn.

Phát Rô xắn tay áo lên,hăm hở nói:

-Để em dạy nó lễ phép với tử.

Thiên Thiên khoát tay:

-Thôi, để cho hắn đi.

-Vây tử về gặp đại ca nhé!

-Mơ đi!

Trọng đang chơi Bida.Một người vào thở thè bên tai. Khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên sáng rỡ.Hắn quăng dây cơ đi rồi vội vã đi ngay.

-Có thật cô bé đó ko?

-Thật mà.Tội em đã bị đánh tới bời. Em theo tử ấy về tận nhà.

Nói rồi gã rút quyển sổ tay nhả nhúm,nhàu nát ra,cố gắng đọc ~ chữ “rồng bay phượng múa” của mình 1 cách khó khăn. Trọng giật lấy. Hắn đọc rồi tung quyển sổ lên trời,cười Khà Khà .

-Giỏi lắm !

Phát nhật quyển sổ lên , đọc lớn ~ thông tin mình tìm được:

-Tử ấy là Khuê Thiên Thiên,học lớp 12A1 trường Xuân Mộc.Là tuyển thủ đội tuyển võ thuật quốc gia.Tuy nhiên...

-Sao?

-Là cháu ruột của nữ thanh tra Thiết Linh,đội phó đội bài trừ ma túy. Em e...ko ổn đâu.

-Vây thì đã sao chứ? Vây mới vui.Thiên Thiên em ko thoát được anh đâu.

Phát lắc đầu. Đại ca Trọng đã gục đổ trước con nhóc lớp 12 miệng tanh mùi sữa. Cô ta lại là người nhà của 1 cách sát , chuyện này rồi sẽ ko đơn giản nữa. Đây dường như ko phải là tín hiệu tốt...

Ngôi nhà Thiên Thiên ở là một căn hộ nhỏ và khá giản dị có 2 tầng. Vào một buổi chiều đẹp trời cuối tuần, Thiên Thiên đang bận dọn dẹp phòng mình, thì có tiếng xe mô tô “Grừm Grừm” dừng lại trước cổng nhà Thiên Thiên...

-Thiên Thiên!

Nghe gọi cô bé lú đầu ra ngoài lan can.

-Ai kiu tui?

Và cô nhóc thấy 1 người con trai vừa lạ mà cũng vừa quen ngược lên nhìn cô cười toe toét tới... vô duyên...

-Nhớ anh ko?

-Anh là ai? Tui đang lau nhà, đừng làm phiền!

Thiên Thiên chui vào. Cô bé tự lực lợi bộ nhớ-cô nhóc có một bộ nhớ hết sức lung tung, bừa bộn. Cái nụ cười của gã gọi cho cô 1 điều gì đó. “Là anh ta ư? Sao anh ta mò tới đây đc nhỉ?” Thiên Thiên bắt đầu nhớ ra.

-Nhóc, ko nhớ anh thật sao?

Ngay sau đó cô lại thò đầu ra.

-Nhớ rồi! Anh là đồ ăn cướp !

Từ “ ăn cướp” mà Thiên dung ở đây chính là... cướp mất nụ hôn đầu đời của cô nhóc! Ngay sau câu nói lúc này, Thiên Thiên đổ nguyên 1 xô nước xà phòng xuống ngay đầu Trọng. Vừa vuốt nước xuống, hấn vừa cau kỉnh.

-Em quá đáng lắm đó!

-Biến đi! Nếu ko đi tôi về là còn chết đó.

Thiên vừa nhắc, Trọng đã nhận được điện thoại của Phát Rô báo xe của Thiết Linh đang về tới. Hấn hét lớn.

-Mai hẹn em 5h tại quán Bar Lưu Linh. Nếu em ko tới anh sẽ vào tận lớp à xem. 12A1 học viện Xuân Mộc đúng không? Anh biết chỗ đó rõ lắm.

Hấn quay đầu xe và vọt như bay.

-Hây!

Thiên Thiên thở dài

“Họa từ trên trời rơi xuống. Thiên Thiên, mày khổ rồi đây”.

3. Chương 3

Khu ổ chuột Tam Bần, ngoại ô Tp Xuân Mộc – nơi tồn tại một thế giới hoàn toàn khác hẳn với bộ mặt hoa lệ, hào nhoáng, sang trọng, đẹp đẽ của Xuân Mộc đáng tự hào... Nơi mà tập trung đủ loại người từ lao động nghèo cho tới quân bất lương, trộm cướp,...

-Anh Cát Luân! Anh sao vậy?

Cô gái trẻ chạy tới dìu một thanh niên ngồi dậy. Gã dựa vào tường, quần quai, vật vã trong đau đớn vì cơn đói thuốc, sắc diện tàn tạ không còn hình người. Ánh mắt gã ngây dại và hung tợn... Gã với tay về phía cô gái ...

-Có...có thuốc cho anh không?

Cô gái lắc đầu thất vọng...

-Họ không chịu bán thiếu nữa.Em hết cách rồi.

Gã nhìn cô gái giận dữ, thù hằn, nói như quát ,như đe dọa...

-Em phải tìm thuốc cho anh ngay!Anh chết mất...

Cô gái nhỏ chỉ biết đứng nhìn... Không phải cô không muốn giúp hắn,nhưng cô không thể... Gã con trai bỗng nhiên cố gắng đứng dậy bằng cách dựa vào tường . Hắn định rời khỏi nhà . Miệng lẩm bẩm một cái tên...

-Thằng Trọng...

Cô gái nhỏ chạy theo níu tay hắn lại:

-Anh lại muốn đi tìm anh Trọng sao?

Hắn thô bạo gạt tay cô gái ra:

-Em mặc kệ anh đi!

Cơn đói thuốc đang hành hạ hắn. Hắn căm ghét con người tên Trọng kia,nhưng vẫn kiên quyết đi tìm anh ta... Hắn thừa biết Trọng chỉ xem mình như con chó,chạy tới cầu xin anh ta chẳng khác nào chấp nhận bị xỉ nhục và coi rẻ. Hắn quên cả những tự ái vặt vãnh, chạy tới nhà Trọng. Từ lúc bước chân vào thế giới của tử thần trắng, hắn đã đánh mất cái gọi là danh dự và lòng tự ái...

Tại quán Bar Lưu Linh-điểm đóng quân mọi ngày của Dũ Trọng, tên con trai khi nãy đang quỳ mọt dưới chân anh ta cầu xin , sự đau đớn vật vã hắn trên nét mặt và lời nói...

-Tao... van mày.Tao... đau lắm. Chết mất...

Trọng cười đắc ý. Anh ta biết Cát Luân-gã con trai kia- sẽ không thể chịu đựng quá lâu. Anh ta đã bảo tất cả các tụ điểm bán thuốc không được bán cho hắn,vì anh ta biết,khi Cát Luân bị dồn vào đường cùng,hắn sẽ quay lại van xin cầu lụy anh ta.

Trọng lại gần và ngồi xuống đối diện Cát Luân với những gói hàng trắng trong tay. Anh ta cười:

-Không tự ái nữa sao?Mày cần thuốc chứ gì?Tao có nhiều lắm.

Cát Luân với tay chụp lấy nhưng Trọng phũ phàng giật lên cao-như đang chơi trò câu cá. Cát Luân vẫn chờ đợi,không còn chút tự tôn nào...

-Phải...xin mày...

Trọng nhếch mép cười

-OK, được thôi ! Vậy thì đi bằng 4 chân sủa “gâu ,gâu” cho tao xem nào?

Lương tri ít ỏi của Cát Luân nhắc nhở mình vẫn còn là một con người.Còn hèn hạ nào hơn khi tự biến mình thành chó trước mặt kẻ thù ?

Vậy mà...hắn nhẫn nhục làm điều đáng khinh đó chỉ vì muốn được thoả mãn cơn nghiện ma túy...

-Không được!

Thiên Thiên ngăn hắn lại. Cô nhóc vừa tới ý như lời hẹn với Trọng hôm trước vì không muốn anh ta tới trường mình làm loạn. Vừa lúc bắt gặp chuyện này,cô nhóc rất bất bình:

-Anh có còn là đàn ông không hả?

Rồi cô quay sang Trọng:

-Anh không thấy mình độc ác lắm sao? Tôi sẽ báo cảnh sát về việc làm của anh!

-Đó là chuyện của anh. Nó tự mò tới chứ anh đâu có ép? Còn cảnh sát à? Trọng phì cười. Đây là địa bàn của anh,gã cảnh sát nào dám đặt chân vào đây ?

-Anh...

-Thiên Thiên nhìn Trọng. Cô rít qua kẽ răng. Sau,cô quay qua người thanh niên kia.Cát Luân nhìn Thiên Thiên bằng cái nhìn thật buồn rồi cười ngậy dại. Hắn vẫn quỳ và làm theo lời Trọng sửa “gâu, gâu”-“gâu, gâu”...

Trọng tiến lại ôm vai Thiên Thiên.

-Em thấy đó . Anh đã bảo là chuyện của anh . Anh chỉ ra điều kiện thôi. Làm hay không là chuyện của nó. Em nhìn đi: nó không còn liêm sĩ, nó không phải là con người.

-Anh...anh là quỷ dữ.Thiên Thiên này không bao giờ kết giao với quỷ.Chuyện của các người,các người tự mà thanh toán lấy! Tôi đến chỉ muốn nói anh biết: đừng bao giờ bén mảng tới học viện Xuân Mộc tìm tôi,nhất là kẻ giết người như anh. Nếu không đừng trách.

-Thiên Thiên,anh...

Thiên Thiên bỏ đi.Trọng bực tức đấm bể cái bàn bằng kiếng trước mắt không thương tiếc. Anh ta quăng cho Luân những bao thuốc Heroin khi nãy rồi lên xe chạy theo Thiên Thiên. Luân nắm chặt gói thuốc lại và... cười, nụ cười khó hiểu...

“Tao sẽ trả thù!”

-Thiên Thiên!

Trọng dừng chiếc mô tô của mình lại ngay trước đầu xe của Thiên Thiên. Cô ngược lên nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng,căm ghét...

-Theo tôi làm gì?

Anh cẩn thận nhìn quanh,khi nhận thấy đoạn đường này không ai qua lại,mới quay qua nói với cô nhóc:

-Em phải hiểu đó là công việc của anh.

Thiên Thiên cười nhạt,mỉa mai:

-Công việc của anh là gieo rắc cái chết trắng ư?

-Anh...cũng vì bắt đắ dĩ thôi.

Cô nhóc không muốn đôi co với hạng người như Trọng nên quay đầu chiếc xe đạp của mình theo hướng khác rồi đạp đi. Trọng rời khỏi xe mình chạy theo giữ cô nhóc lại. Thiên Thiên đạp anh ta ra ,anh ta nhanh nhẹn né qua một bên.

Thiên Thiên lại đạp đi. Trọng lìm lợm chạy phía trước đầu xe của cô nhóc. Cô nhóc không chịu dừng,cán luôn anh ta... Trọng vẫn không chịu né. Thiên Thiên bực tức hét to lên:

-Anh có biết dĩ tôi là ai không hả? Cứ bám theo tôi, anh không sợ à?

-Sợ chứ! Nhưng vì em anh không biết sợ nữa.

-Anh thừa biết tôi không thể giao du với những người như các anh.Tôi căm ghét bọn giết người như các người ! Nhất quyết không đội trời chung !

-Vậy nếu anh bảo anh không buôn bán ma túy nữa, em sẽ suy nghĩ lại chứ?

Trọng nói,gọng anh ta chùn xuống,tha thiết và cũng rất chân thành. Thiên nhìn anh. Dĩ Trọng khi nãy và Dĩ Trọng bây giờ dường như là 2 con người hoàn toàn khác nhau. Cô nhóc thôi nhìn anh căm tức, và hỏi:

-Anh hứa?

-Phải, anh hứa. Vì em bất cứ thứ gì anh cũng hứa.

Thiên Thiên gật đầu:

-Được,tôi tạm thời tin anh. Nhưng tôi cần có thời gian kiểm chứng xem lời hứa của anh là đúng hay không.Nếu đúng, tôi sẽ chịu làm bạn với anh.Nói trước,chỉ bạn bè mà thôi.

-Còn bây giờ?

-Hãy để tôi yên. Nếu anh còn đi theo coi như tôi chưa nói gì hết.

Trọng buông tay ra khỏi chiếc xe của cô nhóc:

-Thôi được.Em phải giữ lời hứa đó. Anh sẽ cho em thấy thành ý của mình.

Thiên Thiên thản nhiên quay bước.Nếu không vì anh ta đã cứu cô một lần và đối với anh ta... cũng có chút gì cảm mến thì cô đã tố giác anh.Cô mong có thể dùng mối thiện cảm anh ta dành cho cô mà giúp hẩn từ bỏ con đường xấu.Cô không tự cho rằng bản thân có sức mạnh khai sang tâm hồn hầy bản tính lương thiện của một ai.Nhưng cô tin vào sự chân thành có thể thay đổi một con người. Xưa nay,Thiên Thiên thường quen với việc nhìn cuộc đời chung quanh theo hướng đơn giản và tích cực, vì thế mà luôn sống vô ưu vô lo...

Khoảng một tháng sau đó...

-Taxi!

Chiếc Taxi dừng lại ngay chỗ Thiên Thiên.

-Cho tôi đến sân bay.

Người tài xế nhìn cô qua kiếng chiếu hậu.Trên khuôn mặt cô bé có nét gì khẩn trương, háo hức.Gã tài xế đột ngột tăng ga chạy luồn lách giữa phố xá đông người.

-Chậm lại! Anh chạy gì ghê thế?

-Cô đang gấp mà.

-Nhưng tôi không muốn tai nạn xảy ra.

-Yên tâm đi.

Thiên Thiên sợ đứng tim.Gã tài xế vẫn vô cùng bình thản.Sự lo lắng của cô bé khiến hẩn thích thú.

15 phút sau...

- Tới rồi.Xin mời cô.

Hẩn lịch thiệp mở cửa xe cho Thiên Thiên.

- Cảm ơn

Thiên Thiên cúi cho anh ta tờ bạc rồi chạy nhanh về phía người đàn ông đang đứng đợi.

-Cha!

Ông Khưu Tuấn vui mừng ôm lấy con gái cưng.

-Con gái. Tưởng con không ra đón cha chứ.

Thiên Thiên cúi đầu,đôi má đỏ au...

-Tui xin lỗi.Chỉ tại tui...ngủ quên. Ông tới bao lâu rồi hả,cha?

Ông Tuấn cười rồi lắc đầu:

-Khoảng nửa tiếng thôi,con gái.

Cô nhìn qua mớ hành lý của ông rồi háo hức cầm lên cho ông:

-Đây, để tui khiêng hành lý của ông ra xe. Ông có xe đến đón chứ?

-Không .Cha về sớm hơn dự kiến một ngày .Cha tranh thủ gặp con.

Thiên Thiên cười tươi,hồn nhiên nói:

-Hay ông về nhà tui ngủ tạm đêm nay nhé?

-Được,nếu con không phiền.

Cô nhóc vội vã quơ tay bảo:

-Không phiền, không phiền chút nào cả!

Ông Tuấn xoa đầu con gái rồi cùng cô ra bên ngoài.

Sân bay quốc tế Ocean Airport rất rộng và luôn luôn tấp nập người. Những chiếc Taxi xếp thành một dãy dài để đợi khách. Thiên Thiên định ngoắc xe thì chiếc Taxi-rõ ràng là chiếc Taxi lúc nãy chạy đến.

Thiên Thiên ngạc nhiên:

-Lại là anh à?

-Đi chứ?

-Không.Tôi không thích cảm giác mạnh.

-Tôi sẽ không chạy nhanh nữa..

-Vậy ư?

-Ừ

-Được ,nhưng anh coi chừng đó . Tôi mà hoảng sợ như khi nãy là quên trả tiền cho anh luôn đó.

Gã đem hành lí bỏ ra sau xe và lặng lẽ quan sát cả 2, nhất là người đàn ông rất nổi tiếng kia-Tỉ phú Khuu Tuấn.Qua cách xưng hô, hẳn đoán được mối quan hệ của cả 2 người.

“Đúng là một con cá lớn”.

Lần này ,người tài xế lái xe cẩn thận. Thỉnh thoảng,anh ta nhìn qua kính chiếu hậu lặng lẽ quan sát 2 người khách và lắng nghe chăm chú câu chuyện giữa họ...

Thiên Thiên không chút nghi ngờ...

Vài hôm sau, trong căn tin của trường Xuân Mộc...

Thiên Thiên đang ngồi uống nước cùng các bạn rất vui. Căn-tin giờ này không đông lắm.Các cô bạn của cô đang bàn tán sôi nổi về một chàng ca sĩ mới nổi. Cô nhóc không biết gì về âm nhạc,nghe chẳng hiểu gì hết. Cô đứng lên tiến về quầy thức ăn kêu một phần mì Pagetti inh. Cô nhóc đang loay hoay lấy tiền thì bỗng một giọng nói lạ vang lên:

-Chào em! Em học ở đây sao?

Thiên Thiên ngược lên nhìn anh ta-người thanh niên lái Taxi mấy hôm trước

-Lại là anh sao?

-Trùng hợp thật nhỉ ?

Anh ta cười với cô. Anh ta có nụ cười thật dễ thương, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai và một cái gì rất cuốn hút cái nhìn của đối phương-đó là ánh mắt biết nói... Thế nhưng Thiên Thiên vô tư thì không có quan tâm. Cô nhóc từng “thề” là không thêm có bạn trai,vì đối với cô nhóc, con trai trên thế gian này không có ai tốt và chung thủy hết. Chuyện tình yêu của các bạn cô nhóc là một bằng chứng sống.

-Sao anh lại xuất hiện ở đây?

-Tại sao không?Nơi này đâu có đề băng cấm,sao anh lại không vào được?

-Có sao chứ.Vì đây là trường của tôi.Và tôi chưa từng gặp anh trước đây.

-Anh là nhân viên mới của căn-tin.

Thiên Thiên chú ý anh ta hơn một chút. Đúng là anh ta đang trong bộ dạng một người phục vụ trong căn-tin. Hèn chi cái băng tuyển nhân viên phục vụ treo mấy hôm nay đã được gỡ xuống...

-Sao anh kiêm đủ nghề vậy?

-Cuộc sống mà. Anh ta nhún vai.

-Khá khen cho anh đấy.

-Anh là Cát Luân.

-Tôi là Thiên Thiên.

Bỗng có một người thành linh vỗ vai Thiên Thiên.

-Ê, ai vậy?Giới thiệu tao coi.

-Thích thì tự làm quen.Tao không rảnh.

Cô bé bưng phần ăn của mình đi lại bàn. Cô bạn Thiếu Mi của cô hình như có vẻ khoái cái anh chàng nhân viên cực kì đẹp trai có cái tên Cát Luân đó.Nhưng ánh mắt anh chàng đó chỉ chú ý đến cô bé có mái tóc ngắn cột thành cái đuôi gà với cái nhìn láu lỉnh Thiên Thiên.

Thiên Thiên hay xuống căn-tin vào giờ ra chơi thứ II,vì khi ấy căn-tin vắng người,chứ không đông đúc với cái cảnh chen lấn hỗn độn như giờ ra chơi thứ I. Mỗi lần như thế cô bé thường gọi một phần mì Pagetti với một tách cà phê hoặc là một ly nước ngọt. Cô bé cũng rất thích ăn vặt,đặc biệt là kẹo và bánh ngọt.

Hắn-gã nhân viên mới ở Căn-tin biết hết những món Thiên Thiên thích,quen hết những người bạn trong lớp cô bé.Và hắn cũng rất được lòng các cô gái trong trường. Thiên Thiên chỉ nghĩ anh ta đơn giản là một anh chàng làm việc cho căn-tin trường chứ không suy nghĩ gì khác ,cũng không mải mai chú ý thái độ anh ta với mình.

Có một hôm,có một cậu học trò khá lịch lãm cứ tò tò bám phía sau cô bé xuống căn-tin.

-Thiên Thiên, bạn đi cùng mình nhé!Party hôm ấy vui lắm.

-Đã bảo không cơ mà.

-Nhưng mình đã hứa với tụi bạn sẽ đem bạn gái đến cùng.

-Tớ đâu phải bạn gái cậu đâu!

-Nhưng tớ thích cậu ,thật đấy.Tớ...

Ngờ đâu,một ly nước ngọt vô tình rơi tọt vào người cậu ta,làm ướt hết cái trắng với cái màu đỏ đỏ của nước dâu trông thật khó coi.

-Ai vậy?

Cậu ta hét lên. Cát Luân bối rối xin lỗi. Cậu ta không muốn bị mất điểm trước mặt người đẹp bằng cách quất tháo âm ỉ nên đành bực tức bỏ vào phòng vệ sinh.

Thiên Thiên cười khúc khích.Cô bé bắt gặp cái nháy mắt và nụ cười thật tinh ranh của Cát Luân.Thiên Thiên nháy mắt đáp lại như một lời cảm ơn.

Sau đó...

-Cậu bạn ấy phiền thật.Lúc này...thật cảm ơn anh.

-Không có chi.

Hắn cười. Cô nhóc quay qua nhìn hắn,hỏi:

-Anh không chạy Taxi nữa à?

Hắn lắc đầu:

-Không,còn chạy chứ ,nhưng anh chạy vào buổi chiều đến tối.

-Anh không đi học sao?

-Anh đã ra trường.

-Trường gì?

-Trường Luật. Em biết ĐH BestLaw chứ ?

Thiên Thiên mở to mắt nhìn hẳn. BestLaw là một ĐH học thuộc vào hàng danh tiếng nhất thế giới và nhất đất nước giàu có này. Là nơi đào tạo nên những nhà chính trị, những luật sư tài ba, những phóng viên gai góc... Nói chung là nơi của những người nổi tiếng... Với sức học Trung bình Khá, Thiên Thiên chỉ hy vọng tốt nghiệp Trung học và đậu vào một trường ĐH bình thường. BestLaw là nơi cô không bao giờ mơ đặt chân tới...

Thiên Thiên nhìn Cát Luân với cái nhìn đầy nghi ngờ...

-Vậy tại sao anh ở đây?

-Vì gia đình muốn anh theo nghiệp kinh doanh của họ. Kinh doanh về địa ốc ở Cát Lan.

-Xa vậy sao? Thì ra anh là một đại công tử bỏ nhà đi. Sao anh lại không chịu an phận làm con cưng của cha mẹ mà phải bươn trải kiếm sống thế này chứ?

-Anh thích tự đi làm nuôi bản thân hơn. Dựa vào chính đôi tay của mình. Anh đang kiếm tiền để làm một đề án nghiên cứu nhưng lại không muốn cha mẹ biết mình đang ở đây, vì vậy mà đành phải làm thêm thôi.

-Vậy ư?

Thiên Thiên nhìn cậu con trai đó với cái nhìn đầy thiện cảm và ngưỡng mộ. “Ít ra, anh ấy còn hơn khối người chỉ biết sống bám như một loài tầm gửi ký sinh. Tuy có hơi khó hiểu và bí ẩn một chút, nhưng anh ấy có thể là một người bạn tốt”

Thiên Thiên không tỏ ra vồ vập với Cát Luân, dù cái ấn tượng về anh đã khác hơn cái lần anh là anh chàng quái xế khiến cô bé thót tim. Vẫn là một người ít khi để người khác thấy được tâm trạng của mình, Thiên Thiên vẫn tỏ ra thờ ơ lãnh đạm.

4. Chương 4

Từ cổng sau của một nhà hàng sang trọng, một cô gái len lén bước ra, cẩn thận nhìn quanh. Đó là một cô gái đẹp. Cô ăn mặc theo kiểu một gái bao hạng sang, nhưng trên khuôn mặt vẫn còn lộ nét trẻ con, dù sự thờ ơ ngày kia đã nhuộm bẩn bụi đời. Cát Luân đợi sẵn nơi một góc tối. Thấy em gái, gã lấy chân dụi nhanh điều thuốc.

-Anh Luân.

-Cát Lan. Anh cần mượn em một số tiền.

-Để mua thuốc phiện nữa ư? Em không có.

-Không, anh mua một món quà ột người bạn thôi.

-Cho ai chứ? Bạn? Anh đâu có bạn? Định gạt em nữa hả ?

-Em không cần biết làm gì. Anh sẽ trả lại mà.

-Em có một ít thôi.

-Vậy là được rồi !

Cát Luân cầm tiền rồi hôn lên trán em gái, náo nức bước đi. Cát Lan không biết ông anh mình đang mưu tính điều gì nữa. Cô không tin anh trai còn can đảm gặp lại những người bạn trước kia với cuộc sống bây giờ...

Trong khi đó tại nhà của Thiên Thiên...

Một người lạ với bộ vest trang trọng đứng trước cửa nhà cô nhóc gõ cửa . Thiên vội vã chạy ra , cô cúi đầu chào.

-Chú tìm ai ạ?

-À không, tôi là người của công ty trang sức Rainbow. Có người gửi đến cho cô Thiên Thiên một món quà và ủy quyền công ty chúng tôi đưa tới đây cho cô.

-Tôi ư?

-Vâng, cô vui lòng ký nhận.

-Ai gửi vậy?

-Tôi không biết. Người ấy không nói tên. Chỉ nói là quà Giáng Sinh cho cô thôi.

Thiên Thiên hiếu kỳ mở cái hộp nhỏ người lạ kia đưa, mắt lúc nhìn cái hộp, lúc liếc người lạ kia thật nghi ngờ...

Đó là một sợi dây chuyền có hạt ngọc trai và trắng muốt-là món trang sức đang một nhất hiện nay và rất đắt giá. Nó bé xíu nhưng trông rất tao nhã,đáng yêu lạ lùng!

-Chả lẽ là ông ấy...? Chắc là không đâu, cha mình thừa biết mình đâu có thích trang sức.

Người lạ đi khỏi. Thiên Thiên lấy mảnh card nhỏ bên trong chiếc hộp ra xem...

“Em thích không,bé yêu?Đây là quà giáng sinh,anh mong em sẽ vui khi nhận được nó.Yêu em nhiều!

Trọng”

Thiên vừa đọc xong thì chuông điện thoại cô bé cũng vừa reo.

-Nhận được quà chưa,cô bé?

Thiên tỏ vẻ không hài lòng:

-Anh bày trò gì nữa hả? Nó quá đắt giá.

-Không đáng bao nhiêu đâu.

-Tôi không nhận đâu.

-Không được.Anh bắt em nhận.

-Không ai ép buộc được tôi.Tôi cá với anh đó. Ngày mai tôi sẽ đem tới tận nơi trả lại cho anh. Tôi không thích nhận những thứ không thuộc về mình . Tôi với anh chỉ mới biết nhau chứ chưa thân thiết gì hết. Tôi không muốn người ta hiểu lầm và đánh giá tôi.

Trọng vờ như không hiểu:

-Hay em thích một thứ khác?

-Phải.Đó là một thứ không đắt tiền nhưng rất quý giá.

-Em nói đi.

-Sự hướng thiện của anh.

-Anh đã hứa với em rồi-anh sẽ không buôn bán chất giết người ấy nữa. Em còn nghi ngờ sao?

-Ừ đó. Tôi đâu phải kẻ ngốc, làm sao tin lời một kẻ như anh được?

-Biết làm sao em mới tin?

-Anh phải chứng minh. Nói thì ai làm chẳng được?

-Em biết không?Thế giới của bọn anh cũng có người tốt kẻ xấu chứ không nên đánh đồng ai cũng như nhau cả đâu.Tiền bọn anh kiếm ra đúng là bẩn thỉu-theo cách nghĩ của đa số người không hiểu về bọn anh. Nhưng anh biết sử dụng nó vào những mục đích lương thiện.

-Mục đích lương thiện? Anh nói khiến tôi mơ hồ quá.

-Được. Ngay bây giờ anh sẽ đưa em đến một nơi.

-Ngay bây giờ?

-Ừ.Bây giờ nhìn xuống dưới đường xem.

-Nhưng...

Thiên lộ đầu ra cửa sổ nhìn xuống bên dưới.Trọng xuất hiện ngay dưới nhà Thiên Thiên khiến cô bé ngạc nhiên.Cô bé cúp máy và xuống dưới.

-Anh lắm trò thật. May cho anh là dì của tôi không có ở nhà.

Trọng cười rồi ném cho cô cái nón bảo hiểm, sau đó nói trong lúc Thiên vẫn chưa hết ngạc nhiên nhìn hẩn...

-Lên xe đi.

-Bây giờ thật sao?

-Chứ em bảo anh đùa à?Trọng Li không bao giờ nói đùa .

Thiên Thiên nhún vai.

-Ok.Đi thì đi. Tôi mà sợ anh sao ?

Sau đó,Trọng đưa Thiên Thiên đến làng trẻ mồ côi ở cách đó hơn trăm cây số. Trên đường đi,hắn trầm ngâm không nói lời nào.Người con trai này lúc thì vồ vập,lúc lại thâm trầm gieo vào lòng Thiên Thiên một dấu chấm hỏi to tướng.

Trại trẻ mồ côi nằm nép mình trong thị trấn đơn sơ,bình dị. Khi xe vừa trở tới cũng là lúc tụi nhỏ ủa ra đón Trọng như bầy ong vỡ tổ.Trên mặt chúng đầy sự hân hoan vui thích.

-Anh Trọng, anh Trọng!

Thiên Thiên nhìn Trọng được vây quanh bởi lũ trẻ mà lòng cô bé thấy thật dịu dàng, ấm áp.Trọng-chẳng còn sự ngạo mạn khinh thường mọi khi.Thay vào đó là sự hiền hòa của một chàng trai giàu lòng nhân ái.Lắm lúc Trọng nhìn Thiên Thiên cười một cách giản dị.Giây phút đó khiến trái tim cô bé mềm nhũn ra.

Trưa hôm đó, họ ngồi bên nhau bên bờ hồ.Trong lúc bọn trẻ rượt đuổi nhau rít rít sau lưng họ...

-Vậy anh là người bảo trợ cho nơi này sao?

-Phải.Bằng thứ tiền mà em cho là bẩn đó.

-Thật ra anh cũng đâu đến nỗi xấu? Vậy sao lại có nhiều người sợ anh đến vậy?

-Em có sợ anh không?

-Tức nhiên là không rồi.Tôi không biết sợ ai cả.

-Thì anh cũng có biết tại sao người ta lại sợ mình đến vậy đâu. Khi anh ra đời, mọi người xung quanh đều phải phủ phục trước anh.Người ta xem anh như ông hoàng nhỏ không ngại ở chốn đô thị này. Anh được dạy phải lạnh lùng và chỉ lạnh lùng. Muốn mạnh thì phải tàn ác.Đó là nguyên tắc bất di bất dịch để tồn tại trong thế giới của anh.Người ta đã dạy anh rằng:phải sẵn sàng đạp đổ mọi chướng ngại bằng mọi giá,kể cả bằng thủ đoạn.Anh đã lớn lên như vậy đó,em biết không?

-Vậy tại sao đối với tôi anh lại...

-Anh không biết.Em có nhớ không?Ngày đầu gặp em, anh đã bị em hoàn toàn đánh gục.

Trọng nói,ánh mắt anh nhìn sâu vào mắt Thiên Thiên.Cô bé đỏ mặt. Để lấp đi sự lúng túng, cô nhóc vờ tỏ ra cứng rắn:

-Đừng nhìn tôi như vậy chứ! Tôi thường ghét mấy kẻ nhìn tôi như anh lắm.

-Anh không đùa đâu,Thiên Thiên.Trọng nhìn cô nhóc,kéo nhẹ vai cô về phía mình rồi nói tiếp- Em có thể không đẹp bằng nhiều cô gái vây quanh cuộc đời anh.Nhưng con gái đẹp chỉ là một bông hoa, theo qui luật nó sẽ tàn.Còn em,em hoàn toàn khác họ. Em...hoang dã như một loài cỏ dại, nhỏ bé nhưng tiềm tàng một sức sống mãnh liệt. Điều đó khiến em trở nên đặc biệt với anh vô cùng.

-Tôi đặc biệt đến vậy sao?

-Phải

-Nhưng rất tiếc.Tôi và anh là hai thế giới. Dì tôi từng nói: những người như các anh đã reo rắc biết bao tội ác,phá hoại biết bao gia đình, đập đổ biết bao khung cảnh đầm ấm yên vui. Tôi làm sao có thể chấp nhận anh?

-Anh có thể từ bỏ...vì em.

-Đàn em của anh sẽ chấp nhận sao?

-Anh đã từng nghĩ tới ,nhưng anh có cách sắp xếp của anh. Không phải vì anh là con của cha anh mà anh có được địa vị hôm nay. Anh cũng phải đánh đổi nhiều thứ lắm chứ,Thiên Thiên. Khi anh đã nhấc lên được, anh phải bỏ xuống được. Anh không thể bỏ rơi các anh em của mình, nhưng anh sẽ có cách nuôi sống họ mà không phải buôn bán ma túy như bây giờ.

Bất ngờ Trọng nắm tay Thiên Thiên.Cô bé không tài nào rút ra được.Trọng nhìn cô bé thật tha thiết.Anh dịu dàng nói:

-Anh sẽ kiên nhẫn chờ đợi cho đến lúc em thay đổi những định kiến hà khắc về anh.Chỉ cần em đồng ý cho anh một cơ hội. Em chịu không?

Thiên Thiên nhìn anh một hồi lâu rồi mới nói:

-Tôi cần suy nghĩ lại.

-Em có thể cho anh xin cái tiếng “tôi” khô khan ấy được hay không?

-Nếu tôi bảo là không thì sao?

Ánh mắt Trọng nghiêm lại.Anh thành linh hồn lên môi Thiên Thiên.Tim cô bé đập thật nhanh,thật loạn.

Thiên Thiên đẩy Trọng ra.

-Tôi phải về.

-Anh đưa em về.

-Không cần.

Em giận anh à?

-Phải.

-Em đỏ mặt rồi kìa.Em biết lúc này em đáng yêu lắm không hả?

-Tôi ...đâu có! Đỏ mặt hồi nào chứ?Mà ...tôi có thể nào cũng liên quan gì tới anh?Tôi là con của ba mẹ tôi dĩ nhiên phải dễ thương thôi. Chuyện bình thường!

Thiên Thiên quay đi tránh cái nhìn “đáng ghét” của Trọng. Dù Trọng vẫn nói, thật tha thiết:

-Trong tình cảm anh không bao giờ biết đùa.Cho đến lúc em cho anh câu trả lời cuối cùng,anh vẫn tiếp tục đeo đuổi em.

Trọng hơi mỉm cười rồi quay đi.Anh bất chợt nắm tay cô kéo đi khi Thiên Thiên vẫn còn chần chừ đứng đó:

-Đi nào.Anh đưa em về. Nếu không thì Đại úy Khưu Thiết Linh sẽ xé xát anh vì bắt cóc cô cháu gái yêu quý của dì ấy cho coi.

E*****E

Đêm Giáng Sinh, tuyết rơi nhiều lắm.Trọng lại không có mặt ở Xuân Mộc.Trong lòng cô bé cảm thấy có một điều gì đó trống trải.Đó là thứ cảm giác kì lạ mà lần đầu trong đời Thiên Thiên cảm nhận được.

“Thật ra...mình có nên quen biết anh ấy không? Giờ đây, Trọng gieo vào lòng mình sự ấm áp, ngọt ngào.Anh ấy hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài lạnh giá của mình.Lần đầu tiên trong đời mình mới hiểu được cảm giác nhớ nhung một người.Tình cảm này là gì đây?”

Điện thoại lại reo.

-Alô, Thiên Thiên đang nghe đây.

-Thiên Thiên,anh đây!Chúc mừng giáng sinh.

-Anh đang ở đâu vậy?

-Anh ở Nam Ưu.

Trọng nói,nhưng trong giọng nói có cái gì đó không bình thường.Anh cố giấu nhưng Thiên Thiên cảm nhận được.

-Giọng nói của anh...Anh lại đánh nhau sao?Anh đang bị thương phải không?

-Chỉ vì bị phục kích bất ngờ nên...

-Anh đã hứa cái gì với em? Chỉ mới hôm qua thôi. Vậy mà hôm nay...

Trọng thấy trong lòng thật hạnh phúc. Dù đang nằm liệt giường trong bệnh viện, mặc sự ngăn cản của bác sĩ,Trọng vẫn cứ gọi điện cho Thiên Thiên chỉ để nói một câu Chúc mừng giáng sinh của cô bé.

-Em lo lắng cho anh lắm phải không?

-Không có!

-Đừng chối.Giọng nói của em đã tố cáo em rồi. Đừng lo,vài ngày sau anh sẽ khỏi.Lúc đó anh sẽ về với em.

-Ai cần!

-Em muốn anh đem thứ gì về cho em không?

-Cái mạng của anh đó.

-Ok.Cái mạng này là của em. Anh sẽ đem về không mất một miếng nào hết.Chịu chưa?

-Đáng ghét thật, vậy mà còn đùa được sao?

-Khuya rồi. Em ngủ đi,mai còn tới lớp nữa, cô bé của anh à.

-Anh... cũng vậy.

Cả hai đều lưu luyến rất lâu rồi mới chịu cúp máy. Sao cứ phải cúp máy? Thiên Thiên không muốn Trọng cúp máy...

Tiếng chuông điện thoại lại reo lên. “Trọng ?” Đó là cái tên đầu tiên hiện lên trong đầu Thiên Thiên.Tiếng chuông ấy dấy lên niềm háo hức của Thiên Thiên.Cô nhóc vội bắt máy:

-Trọng!

Một khoảng im ắng nho nhỏ...

Vài giây sau, người ở đầu dây bên kia mới cất tiếng:

-Không phải Trọng. Là Cát Luân đây

-Ồ ... anh Luân à?

-Hình như anh gọi tới không đúng lúc phải không?

-Không phải. À... mà anh gọi tôi có chuyện gì vậy?

-Anh đang ở dưới nhà em. Em ra ngoài với anh một chút nhé!

-Nhưng trời đã khuya lắm rồi.

-Đêm nay là Giáng Sinh mà.Anh lại không có bạn bè gì ở Xuân Mộc này cả.

-Sao anh không về nhà dự Giáng Sinh với cha mẹ anh đi?

-Em xuống dưới này nhé!

-Ừm, thôi được vậy .Chờ tôi năm phút.

Năm phút sau,Thiên Thiên có mặt dưới nhà. Nhưng bộ dạng rất lén lút. Vừa lúc này đi ngang phòng dì Linh thấy dì chưa về, có nghĩa là dì có thể trở về bất cứ lúc nào và sẽ cấm túc cô nếu thấy cô nói chuyện với con trai lạ mặt.

-Em ngại à?

-Phải.Tôi không muốn người khác thấy sẽ hiểu lầm.

-Người khác đó là ai?Trọng à?

-Sao anh biết anh ấy?Ồ...tôi...

-Thì chẳng phải em vừa gọi anh ta trong điện thoại là gì.

-Có gì thì anh nói mau đi. Dì tôi sắp về rồi đấy.

-Anh có một thứ cho em xem. Em phải đi với anh mới được.

Luân kéo tay Thiên Thiên nhưng cô bé nhanh hơn,nắm tay Luân bẻ ra sau, dí hần úp vào tường.

-Á!

-Anh muốn gì?

-Anh chỉ cho em thấy một thứ.

-Thứ gì?

-Chẳng phải em từng bảo mình thích một căn nhà gỗ trên cây là gì?Đi, anh cho em xem.

-Thật không?

Thiên Thiên rất háo hức.Lúc này cô nhóc mới sực nhớ mình đang khổng chế Luân vào tường vì nghĩ hần có “ý xấu” với mình. Con nhà võ thường phản ứng rất nhạy như thế đấy. Vậy mà cô nhóc cũng không hiểu sao bị Luân hôn lên tới hai lần... Xấu hổ thiệt !

Luân đưa Thiên Thiên tới khu rừng cây cạnh con suối phía sau ĐH BestLaw.Đó là nơi Luân thường tới khi còn học ở đây. Ở đó cũng khá gần nhà Thiên Thiên. Khu vực này vắng vẻ nên ít ai lui tới.Trước đây ở đó có một cây cổ thụ to đùng.Thiên thiên và bạn bè từng cắm trại ở đây một lần. Đã lâu không tới,giờ tự đứng trên cây cổ thụ đó xuất hiện một căn nhà gỗ y như trong phim của “Người rừng Tarzan”.

-Em thích không?

-Nó to thật!

-Em lên xem đi.

Luân giựt cái dây thừng phía sau thân cây, lập tức từ trên rớt xuống một cái thang dây.Luân thoăn thoắt leo lên trước.

-Lên đi.

-Ừ.

Căn nhà rộng khoảng 4m2 vừa đủ cho hai người và một cây thông Noel nhỏ.Bên trong Luân gắn một dây đèn chớp nháy thật là đáng yêu.Hần cũng mua rất nhiều bánh kẹo cho cả hai.

-Em thích chứ?

-Thích.

-Anh làm nó cho em, coi như là quà Giáng Sinh cho em. Từ nay em có thể đến bất cứ lúc nào em thích.

-Cảm ơn anh nhiều, nhưng ...tại sao...?

-Vì em là người bạn duy nhất của anh ở thành phố này.

-Chỉ vậy thôi à? Không ý gì khác chứ?

-Không hề.

Thiên Thiên nhìn Cát Luân. Nhìn tới nhìn lui cũng chẳng thấy ở hần có chỗ nào gian trá, ác ý. Về mặt hần hiền lành, đôn hậu... nói chung toàn đem đến cho Thiên Thiên cảm giác hết sức bình yên, tin tưởng...

Cô nhóc áy náy về hành động của mình khi nãy...

-Xin lỗi khi nãy đã...làm anh đau.

-Không sao. Lỗi anh vô ý mà. Nào khai tiệc đi chứ. Giáng Sinh vui vẻ!

-Ừm, Giáng Sinh vui vẻ!

Thiên Thiên nói và híp mắt cười. Cô bé khi cười vẻ mặt cứ khờ khờ nhưng đáng yêu vô cùng, như một đứa trẻ.

5. Chương 5

Trong một nhà hàng sang trọng, kín đáo, có một đôi tình nhân đang dùng bữa tối. Trông họ thật đẹp đôi. Khẽ vuốt tóc cô gái, người đàn ông bảo:

-Thiết Linh, em ổn chứ? Anh trông em không được khỏe. Ở Sở Cảnh sát nhiều công tác lắm sao?

-Em vẫn ổn. Nhưng em rất lo cho anh. Hành tung của anh không bị ai phát giác chứ?

-Không, không những vậy còn được mọi người trong Bang hết sức tin tưởng. Nhưng anh có chuyện muốn cảnh báo em. Em có biết chuyện Thiên Thiên cháu em đang quen với Trọng Lì không?

Thiết Linh giật dử nắm cổ áo Bảo. Nàng rất cáu và bất ngờ:

-Cái gì? Sao em không hề biết? Có thật vậy không?

-Thật.

-Em phải ngăn nó lại. Nó không biết Trọng Lì là người như thế nào hay sao?

-Anh nghĩ là cô bé biết rõ điều đó.

-Vậy có sao...

-Trọng tỏ ra rất yêu thương Thiên Thiên. Từ khi quen Thiên Thiên cậu ta đã ngừng hẳn nhiều giao dịch buôn bán phi pháp và đang hướng an hem đi theo một hướng làm ăn khác. Tuy nó không phải là trong sạch, không tới mức gây ra tác hại nghiêm trọng như buôn Heroin. Anh nghĩ chắc là do sự tác động của con bé.

-Như vậy không đồng nghĩa với chuyện con bé có thể quan hệ với một tên đầu đảng như hần. Nhưng nếu sự thật là vậy, em sẽ cấm tiệt con bé quan hệ với hần.

Bảo nhìn người yêu rồi lắc đầu:

-Không nên.

-Vì sao?

-Bản chất Trọng không xấu. Quen biết bấy lâu giúp anh phần nào hiểu nó.Có lẽ Thiên Thiên có thể thay đổi Trọng thành người tốt. Sự thật đã cho thấy điều đó. Nếu cảm đoán họ, hậu quả khó mà lường. Trọng là một đứa rất liều mạng, ngoài Thiên Thiên, anh nghĩ không ai quản được con ngựa chứng ấy đâu.

-Nhưng em sợ...

-Đừng lo. Anh sẽ để tâm đến con bé giùm em.Tin anh đi. Nếu em ngăn cấm bọn chúng lúc này,sự việc có khi lại còn nghiêm trọng hơn đó.

-Thôi được, em trông cả vào anh. Cháu em mà có chuyện gì,em treo cổ anh đầu tiên !

-Được,anh hứa. Tạm thời cứ coi như em chưa biết gì hết.

-Bảo...

-Gì ?

-Em lo cho anh lắm. Phải rất cẩn trọng ,nhớ không?

-Anh biết mà.

-Giáng sinh vui vẻ.

Linh dịu dàng cầm tay anh.

-Ừ.Chúc em Giáng Sinh vui vẻ.Anh nhớ em nhiều lắm.

-Em cũng vậy.Trong lòng em lúc nào cũng lo sợ cho an nguy anh...

Bảo ôm Thiết Linh vào lòng. Anh là một cảnh sát được cài vào làm tay trong để thu thập tin tức về đường dây mua bán Heroin của Trọng và đồng bọn. Làm cái nghề này cả hai thừa hiểu cái chết luôn đối mặt từng giây phút một. Đã biết bao lần họ lặng lẽ nhìn đồng đội ngã xuống một cách bất lực... Những giây phút ở cạnh nhau vì thế trở nên quý báu vô cùng.Chỉ mong sao một ngày nhiệm vụ hoàn thành,Bảo có thể thoát khỏi cái lốt của một tên giang hồ sừng sỏ quay về thân phận thật.Khi ấy,anh sẽ cầu hôn Thiết Linh,người con gái anh yêu quý hơn cả sinh mạng của mình.

Trọng thình lình vỗ vai Cát Luân khi thấy hần lấp ló bên ngoài nhà hàng Hoàng Tử.

-Lại đến xin tiền Cát Lan à?

-Mày à?Tao làm gì kệ tao.

-Cát Lan thật đáng thương vì có hạng anh trai đồn mặt như mày.Phải làm gái nhảy để cung phụng thẳng anh nghiện ngập.

Luân nhìn Trọng bằng ánh mắt căm hận...

-Tại ai mà tao ra thế này hả?

-Có trách thì trách sao ngay từ trung học mày đã luôn đối chọi với tao.

Trọng nói , trên môi vẫn giữ nụ cười cợt đùa , khinh bỉ. Cát Luân khẽ nhếch mép cười:

-Và mày luôn luôn thua tao,đồ Bại-Trận!

Trọng đập Luân văng vào một chiếc xe hơi vừa lao tới. Luân dội ngược trở lại. Tay hần ôm bụng, đau đớn... Hần nghiến chặt răng nhìn Trọng. Trọng bước tới, ngồi xuống trước mặt Luân,chỉ tay mặt hần và nói:

-Mày liệu hồn đi.Mày không phải là đối thủ của tao đâu.Dạo gần đây tâm trạng tao tốt nên tạm tha ày.Nhưng không có nghĩa là tao buông tha ày đâu,đồ Chó hôi ạ.

Trọng và đàn em bỏ đi.

Luân lồm cồm đứng dậy. Hần bực tức đá mạnh vào chiếc xe hơi mới cẩu.

-Này anh kia,điên à?

-Phải đó.

Mộc Lan cúi tiết kéo cửa kiếng xe hơi xuống nhìn ra..Sau đó cô bước xuống xe.Cát Luân vẫn coi như không có gì, bỏ đi.

-Khoan đi đã!

Luân quay lại.

-Cô muốn gì hả?

Giây phút Cát Luân quay trở lại nhìn khiến tim Mộc Lan đập liên hồi.

-Cát Luân!

-Cô là...

-Mộc Lan đây,anh không nhớ em sao?

Hắn lắc đầu:

-Mộc Lan nào?Tôi không quan tâm.

Luân thờ ơ đi mất.Mộc Lan định chạy theo thì vừa lúc một chiếc xe tải lướt qua.Sau đó Mộc Lan không còn thấy dáng Cát Luân đâu nữa. Mộc Lan nhìn quanh ,tìm kiếm nhưng vô ích.

“Tại sao Cát Luân lại ở đây?Không phải anh ấy đang ở nước ngoài tu nghiệp hay sao?Sao anh ấy thay đổi nhiều đến vậy? Mới hai năm sau ngày ra trường thôi mà. Sao anh ấy không nhận ra mình? Mà... cũng phải thôi. Khi đó,mình chỉ là cô sinh viên nhút nhát,yêu âm thầm Cát Luân nhưng chẳng dám mở lời. Đến lúc này,tình yêu thầm kín ngày đó vẫn đeo đẳng.Cứ ngỡ Luân đã ra nước ngoài theo lời mời của trường ĐH Senbi. Sao giờ anh ấy lại ở đây? Và... với hình dạng đó?”

Chiều hôm đó...

-Tan sở rồi, Mộc Lan, đám mình đi ăn đi.

-Các bạn cứ đi đi.Mình ở lại làm chút chuyện.

-Bạn đang làm bài phóng sự mới à?Vậy tụi này đi nha.

-Ừ.

Mộc Lan nhiệt tình,hăng hái mọi ngày,sao hôm nay trông cứ yếu xìu làm mọi người lấy làm lo lắng.Tâm trí nàng giờ đã hoàn toàn bị chiếm cứ bởi hình bóng Cát Luân.Những hồi ức về Cát Luân thời sinh viên dần dần hiện về.

Ngày đó,Cát Luân là chàng hoàng tử của ĐH Luật BestLaw.Hắn là chàng trai hoàn hảo và khá kiêu ngạo.Hắn có cái đầu óc khá nhạy bén,sự thông minh sắc xảo và khả năng chế ngự tâm lý đối phương.Hắn được xem là luật sư tài ba trong tương lai.Hắn vào đại học năm 16 tuổi và nhận học bổng “Thiên Xứng”,học bổng cao quý nhất của học viện BestLaw. Mộc Lan hơn hắn hai tuổi.Họ học cùng khóa và chả hiểu có phải là ngẫu nhiên,họ thường ngồi cách nhau một dãy ghế.Hồi đó,trong trường có một băng đảng ai cũng phải sợ. Đó là băng của cậu ấm Trọng Lì. Chính Cát Luân đã chặng đứng nhiều vụ quấy phá của chúng. Cả học viện sùng bái, tôn vinh Cát Luân. Đẹp trai,thông minh, tài giỏi nhất học viện BestLaw, Cát Luân luôn được thầy cô đánh giá cao và yêu mến. Chung quanh hắn lúc nào cũng có một đám người sum xuê khiến hắn càng cao ngạo và coi trời bằng vung. Cát Luân là thần tượng của Mộc Lan từ thời xa xưa đó... Đã nhiều lần Mộc Lan muốn ngỏ lời nhưng không sao làm được.Nàng núp mình như một con ốc nhút nhát.Dù nàng chính là cô công chúa yêu quý của ngài tử phú Khưu Tuấn ai cũng biết đến.

Chỉ khi ngày tốt nghiệp diễn ra,nàng mới dám thu hết can đảm...nhờ bí mật cho hắn một lá thư tỏ tình.Hắn nhanh chóng tìm ra người gửi lá thư đó để trả lại dù chưa đọc một dòng nào.Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng nói với nàng rằng “Trong mỗi con người luôn có một điều tuyệt vời nhất để họ tự hào.Hãy ngẩng cao đầu sống và yêu thương để tìm ra điều tuyệt vời đó.Tôi không thích ai cứ mãi chui rúc trong chiếc vỏ ốc của mình.Cô hãy cầm lại lá thư này, chờ đến một ngày cô có thể tự tay đưa nó cho tôi.”

“Vậy mà đã hai năm trôi qua rồi.Cát Luân, bây giờ khi em đã đủ can đảm làm điều đó thì ...anh đang ở đâu vậy?”

-Woa, đẹp thật!

Thiên Thiên đứng hẳn trên thành tàu.Cô bé tung tăng, chỉ chỗ khắp mọi hướng cho tụi bạn xem, trong lúc bọn chúng mặt mày tái nhợt vì say sóng. Cả trường tổ chức du khảo dãy sinh thái Ngọc Trai nổi tiếng ở đảo Cá Vàng , kết hợp tham quan giải trí. Mới lên tàu ai cũng háo hức, chỉ mới đi được chừng một giờ là cả bọn rủ nhau nôn thốc nôn tháo. Trong khi đó Thiên Thiên vẫn tỉnh rụi và tỏ ra thích thú vô cùng.

-Cá heo,cá heo kìa!

Chiếc tàu đột ngột chuyển hướng làm Thiên Thiên mất thăng bằng, nhưng có một bàn tay đã kịp chụp lấy tay cô bé.

-Coi chừng!

Cát Luân vẫn nắm chặt tay cô nhóc, để cho cô vịn vào đó mà chạy tới chạy lui khắp thành tàu. Cô nhóc háo hức quay qua nói với Luân:

-Đây là lần đầu tôi đi biển, anh biết không? Thật không ngờ nó thú vị đến vậy?

Thiên Thiên bắt tay làm loa và hét lớn giữa biển cả.

Cát Luân cũng đứng lên thành tàu với cô nhóc. Hắn nháy mắt với cô:

-Thuyền trưởng mà thấy thì nắm cổ cả hai quăng xuống biển làm mồi cho cá mập hết à xem.

-Ồ hay, vậy sao anh còn leo lên.

-Vì hình như là nó khá thú vị với em. Dường như mọi thứ mới mẻ đều khiến em thích thú?

-Hi hi. Thiên Thiên híp mắt cười. Một lúc cô nhóc quay qua hắn.- Mà có cá mập thiệt sao?

-Thật chứ! Rất nhiều cá mập. Hải lưu và nhiệt độ của vùng biển này là một ngôi nhà lý tưởng cho cá mập đó.

-Vậy ư?

Thiên Thiên rùng mình, ánh mắt tỏ ra nghi ngờ nhưng... trong lòng vẫn sợ sợ... Cát Luân nhìn cô nhóc mà bật cười.

Từ phía sau vang lên tiếng người đàn ông giận dữ vang lên:

-Hai cô cậu kia, muốn chết à! Tôi ném cả hai cho cá mập ăn bây giờ!

Thiên Thiên nhìn về hướng người đàn ông trong bộ trang phục thuyền trưởng gật đầu lia lịa tỏ ra áy náy. Ông lắc đầu bỏ đi. Thiên Thiên vội vã nhảy xuống boong tàu. Cát Luân cũng nhảy xuống theo. Một lúc sau, Thiên Thiên nhìn hẳn rồi ngồi thụp xuống cười rữ rựi... Cô nghĩ tới lời của thuyền trưởng khi nãy... Lỡ như bị ném xuống đó thật chắc tiêu luôn quá.

Sau, Thiên Thiên ngược lên ô bé phần khởi nói với Cát Luân. Hắn đang dựa vào thành tàu lặng lẽ quan sát cô bé con... Sao cô bé cứ như thế chứ? Sao cứ đơn thuần như một tờ giấy trắng?

-Chuyến đi này thú vị thiệt, Cát Luân nhỉ? Mà trên đảo Cá Vàng có gì hả? Cá Vàng ư?

Cát Luân sực tỉnh bởi câu hỏi của cô nhóc. Hắn lắc đầu:

-Không. Chỉ toàn là rừng thôi.Trong rừng có một khu đền thờ Cá Vàng,vị thần bảo hộ cho đảo.Truyền thuyết kể rằng nếu ai đến đền thờ vào lúc trăng sáng nhất, khi ấy những bông hoa mặt trăng màu tím sẽ nở rộ.Đôi trai gái may mắn đến đó sẽ được thần đảo ban ổi nhân duyên mỹ mãn.

-Có thật không?

-Anh không biết.Nhưng đến mùa du lịch được nghỉ ngơi, nhiều đôi tình nhân lại đến đây để xin mối nhân duyên mỹ mãn nhưng thật sự có cái đền đó hay không cũng chưa ai biết.Anh cho rằng đó chỉ là trò câu khách của chủ đảo thôi.

-Đúng vậy.Làm gì có chuyện hoang đường đó.

Thế nhưng, bọn con gái lại nháo lên.

-Không, tụi em tin là có đó.Anh Luân đi với em tìm đền thần Cá Vàng nhé!

-Không được,anh đi với em cơ.

-Không,anh ấy sẽ đi với tớ!

Bọn con gái tranh giành um sùm.Thiên Thiên ngao ngán không biết khuyên can họ thế nào.Bất ngờ chạm phải ánh mắt của Cát Luân nhìn mình làm cô bé có chút bối rối. Cát Luân thật sự có đôi mắt chết người,vừa dịu dàng tha thiết, vừa bí ẩn lạnh lùng, vừa buồn bã vừa yêu thương.Không biết có phải vì quá nhạy cảm hay không mà cô luôn có cảm giác Cát Luân lúc nào cũng nhìn mình.Tuy được nhiều cô gái vây quanh nhưng Luân không hề tỏ ra yêu thích một ai.Luân đối đãi với mọi người như nhau.Có trời mới biết Luân đang nghĩ gì trong đầu.Ai cứ bảo đôi mắt là cửa sổ tâm hồn nhỉ?

Cả đám ở trọ trong một khu nhà ngay biển.Giáo viên ở một dãy phòng,học sinh ở một dãy phòng.Cả bọn tha hồ vui chơi hoặc đi mua sắm quà lưu niệm.Cát Luân bày ra những trò rất vui.Thế nhưng,đôi lúc Thiên Thiên thấy hắn có những biểu hiện kì lạ.Hắn tỏ ra mệt mỏi,lơ là.Những lúc đó hắn lại tránh né mọi người chui vào một góc đâu đó.Sau đó lại như cũ.Thiên Thiên bắt đầu nghi ngờ.

“Anh ấy đang bị bệnh gì đó thì phải”

Trường đoàn tổ chức cuộc thi bơi tìm ngọc trai theo phong tục của đảo. Ngọc trai mang về sẽ được tặng cho cô gái mà chàng trai yêu mến.Cả bọn con trai và các thầy giáo cùng tham gia với đám trai tráng của đảo.Đây đúng là cuộc đua không cân sức nhưng chủ yếu thi cho vui.Thiên Thiên lo lắng khi Cát Luân có dấu hiệu không ổn lắm.

-Hay là thôi đi.

-Sao lại thôi?

-Anh không khỏe mà. Vả lại anh muốn kiếm Ngọc trai để tặng ai chứ? Lo ình trước đi.

Hắn đeo bình khí vào và nhìn Thiên Thiên. Hắn nhìn cô bé một lúc lâu rồi khẽ cười...

-Anh muốn tìm ngọc trai tặng cho em.

Thiên Thiên đỏ mặt.Lòng cô bé vừa hồi hộp,vừa bối rối. Luân xoa đầu cô bé.

-Đừng nghĩ ngợi lung tung.Anh tìm ngọc trai tặng cho cô em gái của mình thôi.Đâu có sai quy tắc của cuộc thi.Đâu có luật lệ nào bảo là chỉ được tặng cho người yêu mà không được tặng cho em gái đâu.Phải không?

-Tại sao...tại sao lại là tôi?

-Vì em rất giống đứa em đã mất của anh. Rất giống.

-Vậy ư?

-Ừ.Em...có chịu nhận làm em gái của anh không?Anh rất mong có một cô em gái để yêu mến, để tâm sự khi có chuyện không vui.

-Nhưng...

-Em chê anh không xứng đáng à?

-Không phải!Anh... ưh,thì “Anh trai” .

-Hay lắm!Bây giờ thì anh cảm thấy rất khỏe.Anh sẽ đem về cho em viên ngọc trai đồ quý nhất biển cả.Chịu không?

-Cẩn thận.

Cát Luân dịu dàng hôn lên trán Thiên Thiên.Ánh mắt hần đây tự tin lao ra biển...

Thiên Thiên chăm chăm nhìn ra biển và chờ đợi... Biển đẹp và xanh trong quá... một vẻ đẹp quyến rũ... nhưng luôn ẩn chứa những mối hiểm nguy khó lường...

Nhiều giờ trôi qua,biển xanh đang yên bình bỗng dưng náo loạn cả lên.Tiếng người réo gọi ầm ỹ.

-Cá mập!Cá mập!

Thiên Thiên đang ngồi với các bạn,nghe tiếng la hét bỗng gợn lên trong lòng cô bé một linh cảm rất xấu.

-Cát Luân...

Những người tham gia cuộc thi tìm Ngọc trai đều mau chóng bơi vào bờ khi có báo động.Nhưng Cát Luân thì...

-Anh Luân đâu?

-Cậu ta bảo gần bờ không kiếm được Ngọc Trai Đỏ nên đã lặn ra xa hơn nữa rồi.

-

Lòng cô bé lo lắng.Cô bé muốn theo đoàn cứu hộ đi tìm nhưng họ không cho.Họ bảo có tin sẽ báo về ngay.

Một giờ... hai giờ... Hoàng hôn buông xuống...

Thiên Thiên đành tự mình tìm kiếm.Cô bé chạy khắp bãi biển đến rách cả giày.

Lo lắng, sợ hãi... Thiên Thiên đã khóc... Đó là lần đầu tiên cô bé khóc vì một người nào đó...

-Em không cần Ngọc Trai đỏ. Em chỉ cần anh Cát Luân trở về!

Các bạn an ủi thật nhiều.Tôi hôm đó,đoàn cứu hộ về đem cho Thiên Thiên một tin không vui: họ nhặt được tấm thẻ trại của Cát Luân nổi trên biển.Những dấu cắn nát trên đó đã cho thấy Cát Luân đã gặp cá mập. Họ bảo sẽ tiếp tục tìm kiếm nhưng cơ hội không nhiều...

Hai ngày sau... Đoàn cứu hộ và mọi người dường như đã tuyệt vọng về khả năng Cát Luân còn sống... Chuyến đi ba ngày kết thúc trong nặng nề,tang tóc... Không ai có thể liên lạc được với người nhà của Cát Luân để thông báo tin dữ...

Cả đoàn người phải khăn gói trở về... Nhưng...

- Sao bạn chưa chuẩn bị đồ để về ?

Các bạn hỏi khi thấy Thiên Thiên không có dấu hiệu gì là sắp trở về nhà như họ...

-Mình sẽ ở lại.

-Tìm Cát Luân sao? Còn tìm làm gì? Bạn đã tìm suốt hai ngày rồi.

-Cát Luân chưa chết.

Thiên Thiên gất. Cô nhóc không muốn nghe người khác đập đổ cả những hy vọng ít ỏi còn lại của mình. Cô nhóc không tin-hay không muốn tin Cát Luân đã chết...

-Làm sao anh ấy có thể thoát khỏi hàm cá mập được. Tấm thẻ anh ấy đeo...

-Mặc kệ mình!Anh ấy có bề gì là lỗi của mình.Tóm lại là chưa xác định rõ tin tức của anh ấy, mình chưa về.

-Tội mình kệ bạn đó.Mình phải nhấn sao với dì của bạn khi dì hỏi đây?

-Cứ bảo khi nào thích mình sẽ về.

-Thôi được. Nhưng bạn phải biết chăm sóc ình, rõ chưa?

Thiên Thiên cảm thấy hối lỗi khi tự dừng lại câu gất với các bạn. Họ chỉ muốn tốt cho cô thôi mà...

-Mỹ Nga, Thiều Mi...

-Gì nào?

-Xin lỗi.Mình không nên nổi cáu với các bạn.

-Mình hiểu.Bạn phải cẩn thận đó. Đừng nên xuống biển một mình. Đi đâu cũng nên có người của đội cứu hộ đi theo.

-Ừ. Mình nhất quyết sẽ không sao. Dù không tìm được Cát Luân mình cũng sẽ đem rằng con cá mập đó về cho nó thành con cá móm luôn.

Thiên Thiên cố cột đũa cho các bạn yên tâm lên đường... Dẫu rằng trong lòng có muôn ngàn thứ lo lắng bồn chồn... Cô sẽ phải bắt đầu cuộc tìm kiếm Cát Luân... với một hy vọng mỏng manh...

6. Chương 6

Từ sáng sớm,Thiên Thiên đã mướn thuyền đi dọc bờ biển,với hy vọng tìm kiếm một điều gì đó.

Đến ngày thứ năm, đội cứu hộ bỏ cuộc nhưng cô bé vẫn tiếp tục nuôi hy vọng...

Sang ngày thứ bảy,như mọi ngày, Thiên Thiên chèo thuyền dọc đảo để tìm kiếm-dù chỉ là cái gì đó thật nhỏ bé còn sót lại của Cát Luân... Cả tuần tìm kiếm, Thiên Thiên bắt đầu tắt ngấm hy vọng. Một mỗi Thiên Thiên chỉ định thiếp đi một vài phút.Nào ngờ, sóng biển lại đẩy chiếc thuyền nhỏ của cô nhóc ra xa bờ...

Thiên Thiên từ từ mở choàng mắt vì cảm nhận cái lạnh đang phủ lấy mình. Chung quanh cô giờ đây tối đen như mực, chỉ còn một chút ánh sáng huyền hoặc của ánh trăng từ trên trời dội xuống... Thiên Thiên giật mình ngồi dậy.

- Trời ơi, mình đang ở đâu đây?

Thiên Thiên sợ hãi muốn phát khóc lên. Cô nhóc vốn rất sợ bóng tối,lại càng khiếp đảm sự cô đơn, nhất là giữa một nơi biển cả mênh mông thế này...

May thay, thủy triều đang rút và những con sóng tốt bụng đẩy thuyền của Thiên Thiên đến một cái hang tối om. Thiên Thiên chần chờ trước khi quyết định nhảy xuống và kéo thuyền vào bờ, ngay cái hang ấy. Vì sao? Con người vốn có sẵn bản năng sinh tồn vô cùng mạnh mẽ. Lúc lí trí của bạn đã bị mù đi vì khiếp sợ thì bản năng sống mạnh mẽ tiềm tàng của bạn lúc nào cũng “tỉnh” và nó luôn là kẻ ra quyết định cuối cùng. Thiên Thiên đã chọn cách xuống thuyền, chui vào cái hang để tìm lối thoát. Cô không quên neo thuyền lại trước cửa hang để ai đó có thể phát hiện ra mình...

- Có ai ở đây không?

Thiên Thiên cất tiếng gọi. Bản thân cô thừa hiểu khả năng có ai đó sống trong hang là chuyện không thể. Nhưng ít ra nghe được một âm thanh của con người lúc này đỡ hơn là nghe sự im lặng chết chóc của bóng đêm-dù âm thanh con người kia xuất phát từ chính cô nhóc. Đáp lại lời Thiên Thiên chỉ có tiếng dơi đập cánh.Những đôi mắt nhỏ xíu sáng trong đêm tối khiến Thiên Thiên sợ.Khi cô bé định quay lại thuyền lấy đèn pin thì...

- Thuyền của mình! Nó...nó trôi mất rồi...Thôi tiêu rồi...

Con nước ở đây thật thất thường. Mới đó mà nó lại lên cao, và những con sóng quái ác-phải,chính những con sóng quái ác dẫn cô tới đây lại cuốn đi cả hy vọng cuối cùng của cô...

Nỗi thất vọng tràn trề.Nhưng cô bé tự nhủ.

“Không thể bi quan. Không thấy mình về mọi người sẽ đi tìm. Không sao, nhất định không sao đâu!”

Thiên Thiên để lại dấu hiệu bên ngoài hang rồi thu hết can đảm đi sâu vào bên trong.Càng đi vào trong càng tối,lúc này mọi giác quan rất khó mà sử dụng.Chỉ có thể sờ để mò mẫm tìm đường. Những đám rêu mềm mềm lạnh lạnh, những thân thể của con vật gì không rõ nhầy nhụa bám trên tường... Thiên Thiên sợ,nhưng cô nhóc cố gắng không khóc. Nếu cô khóc lúc này, cô sẽ không biết mình phải làm gì tiếp theo...

Cô nhóc không biết mình đi bao xa rồi, trong một tiếng mò mẫm ấy cô đã đi được bao xa? Cô đang gần với thế giới của sự sống hay đi dần tới ranh giới của cái chết? Lúc này thì cô nhóc chỉ có thể bước tới, không thể lui nữa rồi.

Chẳng biết đã bị lạc bao lâu, có thể là cả ngày trời. Thiên Thiên cảm thấy lo sợ và cô độc tột đỉnh. Cô nhóc ngồi phịch xuống, hơi thở yếu và cả người run run không còn chút sức lực nào...

Thế rồi, giữa lúc đó, một thứ ánh sáng mờ mờ xa xa ở cuối hang khiến Thiên Thiên náo nức. Cô bé cố hết sức đứng dậy và đi tiếp. Đói và khát làm cô bé gần như kiệt sức... Sức lực cô nhóc có lúc này chín là “ý chí sinh tồn”.

Cuối cùng cô bé cũng thoát khỏi hang. Bên ngoài hang là một khu rừng cây cối mênh mông. Khói bốc lên từ phía xa xa khiến cô bé vui mừng.

- Có người!

Thiên Thiên lại cố gắng đi tiếp, hướng về phía có cột khói.

Khi đến nơi, Thiên Thiên gần như mỏi mệt đến kiệt sức. Có con gà rừng ai đang nướng trên đồng lửa. Không còn nghĩ ngợi nữa, Thiên Thiên lao tới “quầm” liên tục cả con gà to tướng.

Tiếng bước chân sột soạt trên lá khiến Thiên Thiên chú ý. Cô bé hồi hộp lắng nghe. Chắc là chủ nhân của con gà nướng trở về. Tiếng chân gần hơn... Tiếng chân ở sau lưng. Nó kèm theo tiếng kéo xềnh xệch một vật gì đó khá nặng... Thiên Thiên nghe người ta bảo trên mấy hòn đảo thường hay có bộ tộc ăn thịt người. Người này có thể là một trong số đó!

Tiếng bước chân gần hơn nữa...

Rồi đột nhiên chẳng còn tiếng bước chân nào nữa cả, Thiên Thiên chỉ cảm nhận được hơi thở của người đó...

- Tôi xin lỗi...Đừng ăn thịt tôi mà. Thịt tôi dai lắm, không ngon đâu.

Thiên Thiên quay lại rướm rướm nước mắt. Rồi bỗng cô bé mở to mắt hết cỡ, miệng há hốc ra...

- Cát Luân.

- Thiên Thiên!

Cát Luân ôm chầm lấy Thiên Thiên. Đúng, là hân-một Cát Luân bằng xương bằng thịt. Hân siết cô bé vào lòng. Thiên Thiên cũng choàng tay với lên ôm cổ hân. Trong đầu cô bé chỉ có sự vui mừng vì Cát Luân vẫn còn sống.

- Em biết anh còn sống. Em biết mà.

- Sao em lại có mặt ở đây?

- Em đi tìm anh. Cả tuần nay em đã đi tìm anh.

Cát Luân lặng nhìn Thiên Thiên. Trong lòng hân cảm thấy một điều gì đó thật tội lỗi, xấu xa. Hân lau nước mắt cho Thiên Thiên rồi an ủi.

- Anh đã không sao rồi. Em đừng lo.

- Gặp anh em mừng lắm. Dù là biết tội mình vẫn đang bị lạc. Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?

- Ngồi xuống đi, để anh từ từ kể em nghe.

- Dạ.

- Cát Luân bỏ thêm mớ củi mình vừa kiếm về cho thêm vào lửa. Thiên Thiên nhìn mấy khúc cây to ấy... đổ mắt... Vậy mà cô nhóc cứ nghĩ là người của bộ tộc ăn thịt người... kéo “thức ăn” về.

Cát Luân nhìn cô bé rồi phì cười. Cái vẻ mặt và giọng nói khẩn trương của cô nhóc lúc mới quay lại thật là ngộ, thật... đáng yêu...

Hân chậm rãi nói:

- Khi nghe mọi người la lên có cá mập, anh định ngoi lên nhưng vừa lúc đó anh thấy cái này.

Luân chìa tay ra trước mặt Thiên Thiên một viên ngọc trai kỳ lạ và đẹp một cách mê hoặc... Nó như một giọt nước mắt tinh khiết-giọt lệ máu...

- Ngọc Trai Đỏ? Truyền thuyết về Ngọc Trai Đỏ là có thật hay sao?

- Thật chứ. Gắn liền với viên Ngọc Trai truyền thuyết này có cả một câu chuyện kỳ bí và cảm động...

- Anh kể em nghe coi !

Thiên Thiên luôn thấy háo hức vô cùng khi nghe tới những chữ “kỳ bí, truyền thuyết, cảm động...”

Đó là truyền thuyết cổ xưa ít ai biết đến mà anh đọc được trong một quyển sách. Ngày xưa, đảo cá Vàng có hai bộ tộc sinh sống bộ tộc Ngọc Trai và bộ tộc Nguyệt Hoa. Chiến tranh luôn diễn ra giữa hai bộ tộc. Nhưng chàng trai của bộ tộc Ngọc Trai và cô gái của bộ tộc Nguyệt Hoa lại đem lòng yêu thương nhau tha thiết. Họ cùng thề nguyện sẽ sống chết bên nhau. Chuyện tình của họ bị hai tù trưởng phát hiện. Bộ tộc Nguyệt Hoa dựng lên một ngôi đền ở nơi bí mật tận sâu trong rừng để giam lỏng cô gái. Lần cuối cùng gặp nhau, chàng trai hứa sẽ tìm ra ngôi đền linh thiêng đó giải thoát cho cô gái. Thế nhưng ý định của chàng trai không thể thực hiện được khi chàng trai bị tù trưởng của mình phanh thây và ném xuống biển vì cái tội yêu một cô gái của phe đối đầu. Loài Ngọc Trai đã ăn thịt của chàng và tạo ra những loài ngọc trai đỏ như máu. Tương truyền, sự tích Ngọc Trai Đỏ có một lý giải khác. Vì không thể thực hiện lời hứa với người yêu mà trước khi bị giết chết, chàng trai đã khóc ra máu, mỗi giọt lệ máu biến thành mỗi hạt ngọc. Ngọc rơi xuống biển và một loài Ngọc Trai tuyệt đẹp mang tên Huyền Vũ đã giữ những hạt ngọc ấy, đợi một ngày gửi tới cho người yêu của chàng. Phần cô gái, nàng chờ đợi chàng năm năm, mười năm và cho đến 100 năm sau... Một ngày kia, một đứa bé đã vô tình nhặt được Viên Ngọc Trai đỏ. Cậu bé sống trong rừng. Một đêm nọ, khi vô tình thức giấc nó thấy một loài hoa hình mặt trăng có màu tím rất đẹp, màu mà cô gái của bộ tộc Nguyệt Hoa ngày xưa yêu thích. Tò mò, cậu bé lần theo dấu của những bông hoa và tìm ra được ngôi đền của Thần Cá Vàng xây dựng lên 100 năm trước. Ở đó có một bà lão vẫn ngồi đợi trước đền suốt 100 năm qua. Khi nghe cậu bé kể về sự tích Ngọc Trai đỏ, về cái chết bi thảm của chàng trai bộ tộc Ngọc Trai, bà lão đã khóc. Giọt nước mắt rơi lên viên ngọc trai và nó đổi từ màu huyết dụ của máu tươi thành một màu hồng dễ thương tượng trưng cho hạnh phúc và sự hòa hợp của tình yêu. Thế là linh hồn của họ đã tìm thấy nhau. Còn cậu bé đó liên tục gặp may mắn và những chuyện thần kì. Về sau trở thành kẻ thống trị của đảo Cá Vàng. Người chủ đảo đó xem ngôi đền như chốn linh thiêng và cấm tiệt mọi người lui tới. Thế nhưng, vẫn có những kẻ vô lạt tới ngôi đền. Tương truyền, ngôi đền linh thiêng thì có một sự tích lạ kì: những đôi trai gái cũng có mặt ở đền lúc nửa khuya khi những bông hoa Mặt Trăng tím nở rộ sẽ có được một mối lương duyên mỹ mãn. Ai có được viên Ngọc Trai ấy may mắn sẽ luôn bên cạnh.

Thiên Thiên chăm chú lắng nghe... Ánh mắt cô bé buồn rười khi nghe câu chuyện bi đát của hai kẻ yêu nhau nhưng số kiếp bất hạnh.

Cát Luân nhẹ nhàng cầm tay Thiên Thiên và đặt viên Ngọc Trai Đỏ vào đó. Thiên Thiên ngạc nhiên ngước lên nhìn hân...

- Nó sẽ luôn mang lại may mắn cho em.

- Sao anh ngốc vậy? Mê tin như vậy cũng tin sao?

- Anh tin. Nhờ nó mà anh mới thoát. Khi con cá đuổi theo anh, anh cố gắng bơi thật nhanh. Xém chút nữa nó tấp phải cái tay của anh. May thay anh phát hiện một cái hang dưới lòng biển. Thời còn đi học, có lần anh tham dự một cuộc tập huấn cứu hộ dưới biển nên hiểu rõ cái hang là cơ may duy nhất lúc ấy. Quả thật như vậy.

- Cái hang? Em cũng tới đây qua một cái hang. Nhưng lúc em đến thì nó đâu có ngập trong nước như anh nói?

- Thủy triều đó. Cái hang hiểm khi lộ diện nên ít ai thấy được nó. Em có duyên lắm mới thấy miệng hang ngay lúc thủy triều xuống đấy.

- Đúng là chuyện thần bí trên đảo này không tin không được rồi. Vậy là thần Cá Vàng của đảo đã nghe lời cầu xin của em đó.

- Em xin cái gì?

- Em mong là tìm thấy được anh an toàn.Em không muốn vừa có thêm một ông anh rồi người ấy lại biến mất.Không ai tin anh còn sống,nhưng em tin trực giác mình không hề sai.Em rất vui khi lại thấy anh.Viên ngọc trai này em không lấy đâu. Hãy giữ may mắn ỉnh đi. Chỉ cần những người em yêu quý đều an toàn thì đối với em đó là điều may mắn lớn nhất mà ông trời ưu đãi cho em rồi.

Trong giây phút ngắn ngủi,Luân muốn cúi xuống hôn Thiên Thiên nhưng kịp ngăn mình lại...Trong đầu hấn rồi tung lên.

“Chẳng lẽ mình đang lẫn lộn giữa thật và giả rồi sao?Ý định của mình là từng bước tiếp cận và làm cho cô bé phải yêu mình, lụy vì mình.Nhưng hình như mọi chuyện đang đi ngược lại...”

- Anh sao vậy?

- À , không có gì.Em đã ăn gì chưa?

- Em...em ăn hết con gà của anh rồi.Em xin lỗi.

Thiên Thiên cúi đầu không dám nhìn lên,má đỏ ửng.

- Không sao.Còn nhiều lắm.

- Ở đâu ra?

- Anh bắt được. Sau đó nhốt lại ở dành.Anh ngủ trên kia kìa.Để đề phòng thú dữ. Luân nói và chỉ tay về phía một cái cây to gần đó.

- Có thú dữ hả?

- Có chứ.Nhưng không sao đâu.Chúng rất sợ lửa.Đi theo anh,anh sẽ chỉ cho em “nhà” của anh.

Bàn tay Cát Luân nắm lấy tay Thiên Thiên. Trong khoảnh khắc ấy cái siết tay ấy lại làm cô bé thấy vui vui trong lòng.

Cát Luân rất khéo tay. Nhà cây mà hấn làm rất ấm.Thế nhưng những cơn gió lùa trên cao không khỏi làm Thiên Thiên lạnh. Cát Luân hiểu, hấn kéo cô bé nằm gối đầu lên tay hấn.

- Em lạnh phải không?Như vậy sẽ ấm hơn.

- Chúng ta sẽ lạc đến bao giờ?

- Anh không biết.Em sợ à?

- Không sợ nhưng em nhớ mọi người.

- Ai ?

- Dì Linh, các bạn, cha em và...

- Trọng?

- Ủ. Anh ấy tên Tiêu Dũ Trọng...

- Anh ấy là bạn trai của em à?

- Không phải!

Thiên Thiên ngồi dậy. Cô nhóc nhìn Cát Luân, lúng túng...

- À...có thể xem là một nửa bạn trai.

Thiên Thiên chẳng hiểu tại sao mình lại biện minh nữa, tại sao mình lại lúng túng khi nói với người khác về bạn trai mình. Rõ ràng cô bé rất có cảm tình với Dũ Trọng. Anh đã vì cô mà làm bao nhiêu chuyện, chấp nhận quay về làm ăn lương thiện. Trọng là con người sống rất tình cảm nhưng cái vẻ ngoài của một anh chàng đại ca gan góc, môi trường anh sống buột anh phải như thế mà thôi. Rõ ràng Trọng đóng một vai trò nào đó trong lòng cô rồi mà, dù thứ tình cảm ấy khá mơ hồ và chưa rõ ràng. Đó là người con trai đầu tiên

trong đời tỏ ra yêu thích cô bé, anh khiến cô bé cảm thấy mình quan trọng. Cô cũng rất lo lắng khi Trọng xảy ra chuyện gì đó không hay. Đối với Trọng, cô bé không phủ nhận hoàn toàn nhưng... cô bé chắc rằng đó chưa phải là tình yêu.

Với Cát Luân thì... thật lạ...

- Thôi ngủ đi, bé con! Mai hai đứa mình sẽ tìm đường thoát khỏi đây.

Cô bé lại vùi đầu vào lòng Luân thiếp ngủ lúc nào không biết. Bên cạnh hắt, Thiên Thiên có một cảm giác rất yên bình, rất ấm áp.

Sáng hôm sau.

- Cát Luân... Anh đâu rồi?

- Dậy rồi à? Xuống phụ anh một tay đi.

Tiếng Cát Luân vang lên bên dưới. Thiên Thiên nhìn xuống đất. Hắt đang nướng gà. Bên cạnh còn mấy trái dừa nước. Thiên Thiên vươn vai một cái rồi leo xuống.

- Để em nướng cho

- Không cần. Em tìm cho anh cục đá thật to đi.

- Để làm gì?

- Chẻ dừa.

- Em nghĩ là không cần đâu. Xem nè.

Thiên Thiên một tay vịn chặt trái dừa, tay còn lại dồn hết lực vào đó. Ánh mắt tập trung vào một điểm duy nhất trên trái dừa. Cô bé bậm môi lại, dùng tay bửa một cái thật nhanh và dứt khoát, quả dừa nứt ra.

- Luân, lấy đồ hứng!

Sau một giây giật mình, Luân mới quơ cái lá thật to để hứng nước dừa.

- Hảo Kungfu!

- Ai như anh. Con trai gì mà yếu xìu!

- Anh từng là người bơi giỏi nhất trường khi học đại học đấy.

Thiên Thiên nhìn qua hắt. Hắt đang cẩn thận gói nước dừa trong những chiếc lá to và cột lại. Họ phải lên đường và cần chuẩn bị nước cho cuộc hành trình...

Trong đầu Thiên Thiên có một suy nghĩ, một thắc mắc. Cô bé muốn được biết nhiều hơn về Cát Luân...

- Với tấm bằng luật sư trong tay sao anh không làm một nghề nào đó đúng sở trường hơn là lái Taxi hay chạy bàn cho Cẩn-tin?

Cát Luân hơi giật mình. Im lặng vài giây, hắt quay qua Thiên Thiên:

- Em nghi ngờ à?

- Không phải. Chỉ vì... anh hơi khó hiểu...

- Nếu em cho rằng anh đang dựng chuyện thì anh sẽ không bao giờ nói về nó nữa.

- Em không có ý đó.

- Chuyện quan trọng trước mắt là thoát khỏi khu rừng này đã. Đủ đồ ăn cho chuyến đi, rồi chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

- Đi tìm đường ra. Anh ở đây bao lâu cũng không sao nhưng em thì cần phải thoát khỏi đây, nếu không người thân của em sẽ lo lắng. Đi nào.

- Sao anh nói cứ như nếu anh thật sự biến mất khỏi thế gian này thì cũng không ai quan tâm thì phải.

Cát Luân vờ như không nghe, bỏ mọi thứ lên vai rồi nhìn lên trời, nhắm phương hướng rồi đi, cứ như Thiên Thiên chẳng tồn tại.

Thiên Thiên chạy lên nín tay hấn. Hấn làm như vô tình, gỡ tay cô bé ra.

- Nhanh, trước khi trời tối.

7. Chương 7

-Hãy da!Mỗi cái chân quá đi.

Luân thở dài quay lại nhìn Thiên Thiên.Đánh đắm thì giỏi mà đi bộ thì lại khá khổ sở. Hấn quay lại,rồi cúi xuống.

-Leo lên, anh công em.

Do dự một hồi, cô bé cũng leo lên. Tim cô như nghe có cái gì rạo rực mỗi khi chạm vào Cát Luân, một cái gì yêu thương, háo hức không thể điều khiển được.

Đi được một khoảng, Thiên Thiên khá hơn, cô bé muốn xuống nhưng Cát Luân không thả cô xuống. Thế nhưng miệng hấn vẫn không ngừng cầu nhàu...

-Con gái nhà võ gì mà mới đi một chút đã mỏi chân là sao?

-Sao em biết được. Cái chân mỗi chữ đầu phải em.

-Dáng người chút ết mà nặng gớm nhỉ?Chắc là do quá tham ăn.

Cô bé nhảy xuống.

-Gì nữa đây,Heo con?

-Em tự đi được.

-Anh giỡn chút thôi mà.

-Con gái rất kỵ những từ như mập,ú,nặng,heo, ù... anh biết không hả?

-Em là con gái à?Anh cứ tưởng em là một thằng nhóc cơ đấy.

-Anh muốn gì?Giết chết anh bây giờ.

Thiên Thiên cúi. Cô định đưa tay đánh Cát Luân thì hấn nhanh tay chụp tay cô nhóc lại... Tay hấn nắm trọn tay cô. Khoảng cách giữa họ lúc này rất gần... Thiên Thiên nghe tim đập nhanh,loạn xạ,nó chẳng chịu ngoan ngoãn...

Tim Cát Luân cũng vậy... Hấn giữ yên tay cô nhóc trong vài giây rồi mới sức tỉnh và buông ra. Hấn dường như đang mất điều khiển đối với cảm xúc của mình, hấn không thể khống chế cái đang lớn dần trong tim mình...

-Thôi không đùa nữa.Mình nghỉ chân một chút.

Hấn nói rồi quay mặt đi.

Thiên Thiên nhìn rừng rú hoang sơ chung quanh rồi hỏi:

-Mình đang ở đâu đây?

-Anh đoán là ngay trung tâm của đảo.

-Căn cứ vào đâu?

-Lời của em nói

-Em nói gì đâu? Em dốt địa lý lắm.

-Ngốc à.Em rời cảng từ sáng sớm.Lúc đến hang thì trời đã tối.Theo thời gian và thủy triều hôm đó, cái hang sẽ ở hướng Bắc.Nơi nhà trọ lại ở hướng Nam.Chúng ta phải đi xuyên qua rừng là con đường ngắn nhất trở về.

-Làm sao anh biết hướng nào mà đi?

-Mặt trời và thực vật đã cho anh biết.Đừng hỏi nữa, dành hơi để đi tiếp chứ.

Họ đi tiếp.Chiều buông xuống,phủ một màu đỏ rực như máu xuống cánh rừng, che mờ lối đi của họ.Họ dừng chân lại dựng lên một túp lều.Cát Luân có vẻ không ổn lắm... Vừa quay qua một cái, hắn mới nói đi kiểm củi thì lại biến mất... Thiên Thiên nghĩ mình phải làm cái gì đó, cô nhóc quyết định đi hái trái cây rừng về ăn.

Trời nhá nhem tối, cô nhóc đem về khá nhiều trái cây rừng chín mọng với đủ màu sắc sặc sỡ. Cô liên tưởng tới vẻ mặt hài lòng của Cát Luân. Cô sẽ được hắn khen là “giỏi”.

-Anh xem em tìm được nhiều lắm nè...

-Bỏ đi!

Luân quăng hết đi.Cô bé rất ngạc nhiên.

-Sao vậy?

-Những trái này có độc.

-Đâu có, em ăn thử rồi.

-Cái gì?

-Ngọt lắm!Và...ủa,sao có đến hai-ba anh Cát Luân thế này?...Càng lúc càng nhiều...

Mắt cô bé khép lại và ...Thiên Thiên đã ngất đi.

-Thiên Thiên!

Hắn chụp lấy Thiên Thiên khi cô bé vừa khụy xuống. Cô bé đang ngủ rất say vì thứ trái cây gây ngủ kia. May là nó không phải loại gây chết người,không thì khó mà cứu.

“Ngốc.Lại còn tham ăn nữa.Cái gì cũng bỏ vào miệng được là sao?Cũng may đó chỉ là loại trái cây gây ngủ thôi.Không thì tiêu em rồi.”

Hắn ôm cô bé, để đầu cô dựa vào ngực mình...

Hắn đóng kịch giỏi lắm.Nhưng chẳng ai biết trong tim hắn đang bị xáo trộn cả lên.Giờ đây,hắn không nỡ làm tổn thương Thiên Thiên. Hắn đang bị dao động...

Mục đích của hắn khi tiếp cận Thiên Thiên là để trả thù Dũ Trọng.

Hai năm trước....

-Bao giờ anh lên máy bay?

Cô gái nhỏ vừa ngồi ôm gấu bông vừa chăm chú nhìn cậu con trai rất khôi ngô khề lướt đôi tay mình trên những phím Piano,và trong ánh nhìn của cậu ta luôn toát ra sự tự tin tới mức cao ngạo...

-Sáng mai, 8h máy bay cất cánh.

-Anh nhớ gửi thư về thăm em đó nha.

Cậu ta dừng đàn rồi đứng lên,bước tới và xoa đầu cô nhóc:

-Yên tâm.Anh đâu thể bỏ mặc cô em gái dễ thương bé bỏng của mình được.

Hắn cười. Cát Luân khi cười rất đẹp. Vì thế không phải ngẫu nhiên mà hắn được mệnh danh là Hoàng tử Bestlaw.

-Biết anh đi nên hôm qua nhiều người đến tặng quà lắm nè.

-Mấy đứa con gái phải không? Phiền phức. Mấy thứ đó em muốn làm gì thì làm.

-Anh trai tôi đào hoa thật.

-Mẹ đâu rồi?

-Mẹ chuẩn bị hành lý cho anh rồi.

Bỗng có chuông cửa...

-Có khách. Chắc là bạn của anh tới tiễn anh đó. Để em ra mở cửa...

-Thôi, để anh.Em dọn cơm đi.

-Dạ.

Người khách lạ là một người đàn ông trung niên. Cái nhìn của ông ta lạnh lùng,cách ăn mặc sang trọng và từ ông ta toát ra cái gì rất có khí chất...

-Xin lỗi,ông là...

-Ta là cha ruột của con.

Hắn cười:

-Nhưng...cha tôi chết rồi? Ông có vào thăm nhà không vậy?

Cát Luân vào trong gọi mẹ.Bà giật mình khi thấy ông. Cái cách bà phản ứng với ông đầy giận dữ và quyết liệt.

-Ông đi đi.Ông đã hứa để mẹ con tôi yên cơ mà. Mau đi khỏi đây đi!

-Bà thông cảm cho.Ngày mai Cát Luân đã đi du học rồi.Tôi muốn tới thăm con trai mình thôi..

-Mẹ con tôi cảm ơn lòng tốt của ông.Nhưng Cát Luân không phải con ông.

-Bà đừng chối.Nó rất giống tôi.

-Ông lầm. Nó là con của tôi và chồng tôi.

-Tùy bà.

Ông quay qua Luân và vịn vai hắn.

-Đứa bé ngày xưa đã lớn thế này rồi sao?

Cát Luân nhìn mẹ như cầu xin một lời giải thích.Người đàn ông đặt một gói tiền to lớn trước mặt họ rồi nói với hắn trước khi bỏ đi.

-Cha ở đây lâu không tiện.Chào con trai.

-Ông khoan đi đã.

Cát Luân cầm sấp tiền đưa lại cho ông với ánh mắt giận dữ,kiên quyết.Người đàn ông vẫn ôn tồn:

-Con cần gì ở cha cứ nói? Bất cứ thứ gì con muốn. Cha biết mẹ con đã lo lắng cho con rất tốt, nhưng cha còn có thể cho con được nhiều hơn thế nữa.

-Tôi không cần gì cả.Mẹ tôi nói đúng.Ông đã lầm rồi.Người cha mà tôi biết đã mất cách đây mấy năm rồi.Ông hãy đem hết số tiền này đi.Mẹ con tôi không cần.Ông hãy biến đi khỏi đây ngay lập tức. Ông không phải cha tôi,dù đó là sự thật thì tôi cũng không thừa nhận.

Người đàn ông kia rút súng ra chĩa thẳng vào đầu hắn.

- Cha đã tạo ra con thì cũng giết con được.Số tiền này nếu con không cần thì hãy đốt đi.Nhưng mối quan hệ cha con này con không thể nào phủ nhận được.Dòng máu đang chảy trong người con là của cha!

Ông lạnh lùng bỏ đi. Bên ngoài có đám người áo đen khúm núm phủ phục mở cửa cho ông chủ mình. Con người này có một vai vế không bình thường. Trông ông ta cũng khá quen...

-Mẹ, ông ta là ai vậy?

-Con không nên biết làm gì.

-Hãy nói với con đi mẹ. Con nghĩ mình có quyền được biết.

-Mẹ bảo không. Con để mẹ yên được không hả?

Bà bỏ mặc câu hỏi của hắn. Ngay lúc này thì cái đầu thông minh của hắn cũng chẳng giúp gì được cho hắn. Hắn không muốn làm mẹ buồn hay tức giận, thế nhưng hắn rất muốn biết mình thật ra là ai. Và người đàn ông kia là ai...

Hơn nửa năm, sau ngày rời nước du học theo lời mời của một trường đại học danh tiếng ở Senbi, hắn nhận được lá thư đầu tiên của Dũ Trọng, kể mà hắn luôn dõi đầu trong suốt thời trung học và đại học. Một điều làm hắn rất bất ngờ vì trước nay cả hai luôn dõi đầu nhau...

"Tao chưa từng nghĩ một ngày sẽ viết thư ày, kể đôi đầu và cũng là ...đứa em cùng cha khác mẹ của mình. Tao đã biết chuyện này từ lâu, nhưng cha không muốn công khai chuyện này. Tương lai mày đang sáng lạng, mang danh là con trai của một tay giang hồ từng sở sẽ hủy hoại bước tiến của mày. Đứa con mà ông ấy thương yêu nhất cũng chính là mày. Tao ganh tị với mày biết bao nhiêu mày biết không?"

Ông ấy đang trong phòng cấp cứu cách đây hai ngày vì cơn đau tim đột ngột. Tao muốn mày phải mau chóng quay về gặp ông ấy. Mày có quyền hận ông ấy bỏ bê mày mẹ con mày, không nhìn nhận mày hơn 20 năm qua, nhưng ông ấy dù gì cũng là cha ruột của chúng ta. Bác sĩ bảo ông ấy khó mà qua khỏi... Mày nên về nhìn mặt cha lần cuối-dù chỉ là gọi một tiếng cha sau cùng... Tao sẽ đợi mày quay về. Nếu không, đừng trách tao..."

Cái sự thật đó quả thật làm hắn sốc. Suốt sáu bảy năm trời hắn sống gần gũi với người anh cùng cha khác mẹ và cùng dõi đầu trên mọi mặt. Mặt nào hắn cũng đều vượt trội hơn Dũ Trọng. Hắn thông minh, hắn luôn vượt trội và phá bĩnh những trò quái chiêu của Trọng. Chỉ có một chuyện hắn không sao hiểu được: Trọng có thể thắng tay triệt hạ bất cứ kẻ nào dám đối đầu mình nhưng chưa bao giờ Trọng làm điều đó với hắn. Bây giờ thì hắn đã hiểu.

Bỏ cả kì thi quan trọng, hắn trở về nước. Thế nhưng, một sự cố xảy ra đột ngột, hắn về trễ hơn dự kiến ba ngày. Quá muộn rồi... Hắn chỉ có thể đặt trước mộ ông ấy vòng qua tường niệm.

-Ông ấy không cần đâu!

Trọng xé nát vòng hoa của Luân. Sau đó Trọng túm lấy áo Cát Luân ghì chặt vào ngôi mộ. Cát Luân bực dọc xô Trọng ra, lạnh lùng nói:

-Mày muốn gì?

-Tại sao mày còn trở về đây làm gì nữa?

-Tao đã cố gắng trở về sớm, nhưng có một sự cố...

-Đừng biện minh!

-Mày nói gì cũng được. Đối với tao không quan trọng. Chúng ta dõi đầu bao năm qua cũng đủ rồi. Tao không đấu với mày nữa. Tao chỉ cảnh cáo mày, nếu một mai chúng ta ở hai trận tuyến, tao sẽ phải buộc tội mày. Dù mày là anh trai tao, tao vẫn sẵn sàng gạt bỏ tình thâm đại diện cho cán cân luật pháp trường trị mày. Mày là tội phạm, còn tao là luật pháp. Hãy nhớ đó.

-Mày tuyên chiến với tao phải không? Mày đủ tư cách sao, Cát Luân? Nếu không phải vì mày là em trai tao, tao đã giết mày lâu rồi. Mày tưởng mày ngon lắm à? Mày lắm rồi. Mày hãy chóng mặt lên mà xem tao giẫm nát mày như một cọng cỏ. Sẽ có một ngày mày quỳ lụy dưới chân tao. Lúc đó cũng đã muộn rồi. Tao sẽ chóng mặt coi mày còn cao ngạo được bao lâu, tao sẽ chóng mặt coi pháp luật của mày có cứu được mày hay không đây.

Trọng đá vòng hoa đi. Gã lướt qua Luân với sự thất vọng và hụt hẫng....

Từ bé, Trọng chỉ có một mình. Hấn được cha dạy dỗ để làm người thừa kế ông. Sự hà khắc của ông biến cậu bé nhút nhát phải giấu đi con người đầy tình cảm sâu bên trong và phải học sống bằng lý trí. Hấn rất mong có anh em. Khi biết mình có một đứa em trai, mà đó lại là kẻ mà lâu nay hấn làm mọi cách để vượt qua một cách công bằng. Tuy đối đầu với Cát Luân, nhưng hấn thích sự thông minh và bản lĩnh của cậu ta. Giờ đây, khi biết đó là em trai duy nhất của mình, hấn vui lắm... Cha hấn không cho phép hấn nhận lại Cát Luân vì không muốn Luân bị cuốn vào guồng máy của những người trong giới giang hồ. Ông tìm mọi cách bảo vệ nó. Dù Trọng tôn trọng quyết định của cha. Hấn thật sự yêu quý em trai mình. Là người trong giới giang hồ, hấn có cách thể hiện sự yêu thương của hấn, thế nhưng sự vô tình của Luân... khiến hấn phần nộ! Ngay ngày đưa tiễn cha về miền đất lạnh Luân cũng không chịu có mặt dù rằng Luân đã biết sự thật về thân thế mình và tình hình nguy cấp của cha. Ngồi bên giường bệnh của ông, hấn đã khóc khi cha nắm tay hấn mà gọi tên Cát Luân... Hấn nhìn từng giây đồng hồ trôi qua với hy vọng cách cửa kia bật mở và Cát Luân bước vào... Nhưng không. Cát Luân đã thờ ơ quay lưng với thâm tình chỉ vì lòng ích kỷ nhỏ nhen. Điều đó khiến hấn hoàn toàn sụp đổ niềm tin với Cát Luân, lòng yêu thương đổi thành oán trách. Hấn muốn Luân phải rơi vào bùn lầy và van xin hấn như một con chó ghẻ.

Luân nào hay những suy nghĩ của Trọng. Hấn vẫn tự tin đến mức coi trời bằng vung. Để rồi, hấn rơi vào cái lưới giăng sẵn khá tinh vi của Trọng. Hấn ta đã quá xem thường khả năng của Dữ Trọng. Trọng đã khiến hấn phải trả giá cho thái độ của mình, Trọng đã biến hấn trở thành con rối ngoan ngoãn bằng cách buộc hấn làm nô lệ của Heroin, của thuốc phiện. Bi kịch của Cát Luân chỉ mới bắt đầu...

Mẹ Luân qua đời sau một cơn tai biến đột ngột vì tức giận Cát Luân. Hấn cũng đã cố gắng từ bỏ một thời gian nhưng rồi cũng chịu thua. Cơ ngơi mẹ để lại theo hấn mà tan hoang. Cát Lan phải nghỉ học giữa chừng đi làm cung phụng hấn. Để rồi một ngày bị... đàn em của Bảy Cảnh cưỡng hiếp. Cô bé đã có ý định tự sát, may nhờ Trọng phát hiện. Trọng đã đưa cô bé vào làm ở một nhà hàng để làm chân tiếp tân nho nhỏ, sau đó, tình thế đưa đẩy cô bé mười sáu tuổi ấy trở thành một cave hạng sang của nhà hàng. Trọng chỉ vô tình. Thế nhưng Cát Luân cho rằng mọi chuyện đều có sự sắp đặt của Trọng. Chính Trọng đã phá hoại cuộc đời và sự nghiệp của hấn, hại chết mẹ hấn và đẩy em gái hấn phải đi đến bước đường này.

Sự xuất hiện của Thiên Thiên đã nảy sinh trong đầu hấn ý nghĩ trả thù cũng dễ tiện không kém gì những gì Trọng đã làm với hấn. Hấn sẽ tiếp cận cô bé, dần dần khiến cô bé yêu mến hấn. Hấn sẽ dụ dỗ cô bé đi vào con đường bùn lầy như hấn, sẽ là nô lệ của ma túy như hấn. Và cô bé sẽ không còn lối thoát. Hấn sẽ chiếm lấy của cô bé ngay thơ ấu những gì quý giá nhất. Khi đó hấn sẽ lập tức bỏ rơi cô bé. Hấn sẽ hã hê trong chiến thắng khi Trọng và người hấn yêu rơi vào đau khổ. Trọng sẽ phải khóc, sẽ phải đau đớn như chính nỗi nhục mà Trọng đã gieo xuống cuộc đời hấn...

Vậy mà...

Nhìn nét đáng yêu của Thiên Thiên lúc ngủ trong lòng hấn... hấn không kiềm được cảm giác yêu thương... Cô bé đang ngủ rất say... Lúc này đây, hấn có thể dễ dàng chiếm lấy thân xác ai kia... Hấn nhìn cô nhóc, yêu thương và cả đam mê... Hấn muốn...

“Không! Mình không thể làm vậy. Không thể được!”

Hấn đặt cô bé xuống và đứng lên. Hấn dẫm đá vào gốc cây. Hấn đập đầu vào thân cây. Hấn cố đuổi xua con quỷ hèn hạ trong con người mình...

“Thiên Thiên vô tội! Cô bé không liên quan đến hiềm khích giữa Tiêu Dữ Trọng và mình. Kẻ đáng chết là thằng khốn đó chứ không phải Thiên Thiên. Cô bé vô tội... Cát Luân, mày thật là một thằng tồi!”

8. Chương 8

Thiên Thiên choàng tỉnh lúc nửa đêm khi cảm nhận cái lạnh thấu người thấm vào da thịt. Chung quanh, cảnh vật trở nên nhạt nhòa ẩn hiện trong sương. Cô nhóc nhìn qua nhìn lại và bất chợt lo lắng vì không thấy

Luân đâu nữa.

-Cát Luân...

Thiên Thiên đứng lên và tìm kiếm chung quanh,thể nhưng tuyệt nhiên không thấy Cát Luân hay bất cứ dấu hiệu nào cho thấy sự hiện diện của hắn...

Lúc này, Thiên Thiên chỉ biết đi theo linh cảm mà đi...

Đêm ấy là trăng tròn.Có một loại hoa màu tím nở thành từng chùm đẹp lộng lẫy trải đầy hai bên đường mà Thiên Thiên đi qua. Cô nhóc ngẩng nhìn chúng với một ánh nhìn lạ lẫm...

-Có khi nào là hoa mặt trăng mà anh Luân từng nói tới không nhỉ?

Không biết đường nào khác để đi, Thiên Thiên đã chọn lần theo ánh sáng của trăng và những bông hoa kia để đi.Suốt đường đi Thiên Thiên cảm nhận được ai đó đang đi theo từng bước chân của mình...

-Cát Luân, dừng giỡn nữa. Em sợ lắm! Trò đùa của anh đang khiến em nổi cáu đấy. Quê là khó “huê” đó nha!

Cô bé hét lên giữa đêm tối như vừa độc thoại với chính mình, vừa cố gắng xua đi nỗi sợ...

Thế rồi, một con đường với một dãy bậc thang-dấu hiệu sự tồn tại của bàn tay con người-hiện ra trước mắt Thiên Thiên... Ngay bậc thang đầu tiên là một phiến đá cổ khá to với những đường nét trạm trổ khéo léo. Nó bị phủ đầy bụi và bị dây leo quấn đầy chung quanh, che hết cả chữ. Cô nhóc bước tới và đưa tay gạt mở dây leo ra để xem phiến đá viết gì.

-Đền thần Cá Vàng!

Cô bé lập tức chạy như bay lên phía trước.Con đường khá dài và lắc léo...

“Có thể anh ấy ở đó cũng nên.Có thể anh ấy đã nhân lúc mình ngủ say mà đi dò đường trước chăng? Và cũng vô tình tìm thấy khu đền cổ này?”

Cuối cùng Thiên Thiên cũng đặt chân lên thềm của chánh điện của ngôi đền. Chung quanh vẫn im lìm không một bóng người hay dấu hiệu con người... Thiên Thiên thất vọng...

Thiên Thiên ngược nhìn lên rồi đảo mắt nhìn quanh. Đền Cá Vàng là một ngôi đền nhỏ, nằm heo hút giữa rừng, tránh xa mọi sự bon chen của lối sống xô bồ xô bộn ngoài kia.Thiên Thiên càng thất vọng và lo lắng khi thấy ngôi đền hoàn toàn không có bóng dáng một ai. Nó cũng chẳng hề có dấu hiệu của con người. Cô bé thấy điều đó qua lớp bụi dày cả tấc và một hệ thống mạng nhện văng đầy như thiên la địa võng...

Thiên Thiên vừa định quay gót trở ra thì...do quá vội vã nên đã vô tình khởi động cơ quan. Đất dưới chân cô nhóc rung chuyển mạnh.Thiên Thiên chưa kịp hiểu ra chuyện gì xảy ra thì đã bị hất chân lộn xuống.May thay tay cô bé vịn lại được vào một mép đá, thể nhưng mõm đá ấy lại sắp sứt ra... Từ từ... Từ từ...

-Luân ơi,cứu em!

Một cánh tay chụp lấy cô khi hòn đá vừa rơi ra. Đó là bàn tay hết sức chắc chắn và đầy tin cậy...

-Hậu đậu.

-Anh Luân. Đúng là anh đã ở đây.

-Nào, đưa tay kia đây.

Luân kéo Thiên Thiên lên.Khi lên được bên trên, cô nhóc ngó mắt xuống dưới rồi chột rung mình trước một dãy công sắc nhọn bên dưới. Cô bé thở phào nhẹ nhõm sau cái chết trong gan tấc kia...

-Xém chết.Xem kia, bên dưới toàn là công.

-Đến nơi thờ cúng mà chạy lon ton như con khỉ. Nếu không ai cứu thì sao?

-Không ai thì anh sẽ cứu.Lo gì? Thiên Thiên trả lời bằng thái độ cáu kỉnh.-Mà anh nè, đây có phải là đền thần Cá Vàng không?

-Có lẽ là nó. Truyền thuyết về ngôi đền là có thật.

-Và... cả những câu chuyện li kì về nó? Về việc nếu hai người nam nữ cùng ở bên nhau vào đêm trăng tròn trong ngôi đền này...

Không hẹn hai đứa nhìn nhau. Họ nhìn nhau trong nhiều giây... Thật ngớ ngẩn khi tin vào một truyền thuyết nào đó, thế nhưng câu chuyện ấy vẫn khiến cả hai lúng túng, bối rối...

-À ...chắc truyền thuyết không có thật đâu. Thiên Thiên nói.

-Ừ, chỉ là truyền thuyết thôi mà.

-Ừ.

Thiên Thiên trả lời rồi quay mặt đi. Cô nhóc không muốn Cát Luân nhận ra cái nhìn hết sức miễn cưỡng bên cạnh tiếng “Ừ” thật khẽ của cô... Cát Luân biết chứ, nhưng hắn chọn cách phớt lờ đi. Một lúc, Thiên Thiên lấy lại cân bằng rồi quay qua hỏi hắn:

-Sao lúc này anh bỏ em đi đâu vậy?

-Anh đi dạo một chút.

-Làm em lo lắng vì tưởng anh bỏ em mà đi trước rồi. Bị lạc nhau là khóc luôn đó.

Cát Luân nhìn Thiên Thiên rồi khẽ cười với cái nhìn có chút nghi ngờ:

-Có bao giờ em khóc chưa?

-Rồi chứ. Em có phải là cô máy đâu. Ai mà không khóc? Hồi nhỏ em lì lợm nên dì Linh đánh hoài. Mỗi lần đau là mỗi lần khóc thét lên.

-Còn khi em lớn lên thì sao? Có vẻ như cuộc sống của em quá hoàn hảo để không bao giờ phải khóc.

Thiên Thiên nhìn hắn bằng thái độ nghiêm túc. Có lẽ trong mắt Cát Luân cuộc sống của cô chỉ có một màu hồng. Chính vì thế mà Luân mới nói vậy...

-Không đâu anh.

Thiên cười buồn rồi lắc đầu...

-Khi anh nhìn vào một tảng băng, cái anh thấy chỉ có một phần, hai phần còn lại chìm dưới mặt biển. Có lẽ với anh, cuộc sống của em quá tuyệt vời, bởi vì nó cân bằng. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó hoàn hảo. Cũng đã có những thứ khiến em bận tâm và đã có lúc nó khiến cho em ước gì mình còn bé con như xưa để được vùi đầu vào gối mà khóc. Nhưng không anh à. Em chưa hẳn là người lớn, nhưng tuyệt đối không còn là đứa trẻ. Em đã học cách kiên cường, mạnh mẽ, em đã học cách không bao giờ phải rơi lệ. Để không hèn yếu, để không tự bị lụy hóa cuộc sống của mình.

Luân vẫn chăm chú nhìn Thiên Thiên... Cô nhóc ngược nhìn thẳng vào mắt hắn. Cô nhóc dừng lại trong vài giây rồi nói tiếp:

-Thế mà em cũng đã khóc... Thật khờ, anh nhỉ?

-Lúc nào? Và kẻ ấy... là ai?

Cát Luân thật muốn biết con người nào lại khiến cô nhóc kiên cường như Thiên Thiên ném qua vị mặn đắng của nỗi buồn. Cô nhóc Thiên chỉ lặng lẽ nhìn hắn rồi cười buồn. Cô nhóc hít một hơi thật sâu rồi mới nói, giả lã như thể chuyện đó với mình bây giờ không còn đáng lưu tâm nữa...

-Đó là khi...em tưởng anh chết. Anh biết không, em sợ nhất là khi nhìn người thân của mình bỏ mặc mình mà đi mãi mãi. Em thật sự xem anh là người thân đó. Từ nhỏ cuộc sống của em chỉ có hai dì cháu. Em chỉ mới vừa nhận lại cha ruột thời gian gần đây. Người chị cùng cha khác mẹ với em - một người em rất khâm phục anh biết không, em lại hoàn toàn không có cảm giác thân thuộc máu mủ. Chắc bởi vì cả hai chưa từng có cơ hội để hiểu nhau. Thế nhưng với anh... Cô bé nói và nhìn sâu vào mắt Cát Luân. -...anh gây cho em một cảm giác thân yêu và an toàn. Anh khiến cho em tin tưởng...

Luân cảm thấy mình trở nên hèn kém trước long tin ngây thơ của Thiên Thiên. Hắn có cảm tưởng mọi thứ xấu xa tội lỗi đều tập trung tất cả vào trái tim hắn. Trước một Thiên Thiên đơn thuần, trong sáng, Cát Luân cảm thấy căm ghét chính bản thân mình, căm ghét sự trả thù ích kỷ của mình... Hắn nhận ra con tim mình đã thật sự rẽ theo một hướng khác...

Luân đặt tay mình lên tay Thiên rồi nói, với một chút ngần ngại, do dự...

-Nếu ...nếu anh lừa dối em... Nếu anh dối với em...

-Không, em không tin đâu. Anh Cát Luân nhất định là một người rất tốt!

Thiên Thiên cắt ngang lời hắn. Cô bé cười, nụ cười hiền hòa như một thiên sứ... Cát Luân lắc đầu:

-Em đã biết gì về anh đâu chứ.

-Cảm giác của em không phản bội em đâu.

-Người ta không thể xử sự bằng cảm giác được. Đánh giá một con người, đặc biệt là người lạ thì lại càng không được dung cảm giác. Con người rất đa đoan, em sẽ bị tổn thương nếu đặt quá nhiều niềm tin vào cảm giác của mình.

-Sao anh nói cứ như thể mình là một người không đáng tin thế hả? Vậy anh nói đi, anh đã dối gạt em những gì?

Cát Luân nhìn Thiên Thiên, cái nhìn sâu và... chân thật, chân thật nhất từ trước tới nay...

-Rất rất nhiều.

-Vậy đã có cái nào làm tổn hại em không?

-Hiện giờ thì chưa.

-Vậy là được rồi. Lời nói dối không phải luôn luôn là xấu, anh cũng có quyền giữ cho riêng anh những bí mật kia mà. Chỉ cần em biết anh chưa bao giờ làm gì tổn thương tới em là đủ rồi. Những thứ khác em không quan tâm.

-Em có thấy như vậy là quá ngốc nghếch không?

-Anh mới là ngốc!

Thiên dẫu môi rồi le lưỡi trêu tức Cát Luân. Sau đó cô bé bật cười ngon lành. Nụ cười của Thiên Thiên khiến lòng hắn nhẹ nhõm, thanh thản.

Một ngôi sao băng vụt ngang qua đầu họ thật nhanh. Thiên Thiên vội níu lấy Cát Luân chỏ tay về hướng đó.

-Sao băng kìa !

Cát Luân nhìn lên, thế nhưng chỉ thấy chỉ chít những ngôi sao nhỏ. Thế là lại quay mặt đi.

Một, rồi hai, rồi ba ngôi sao và rất nhiều ngôi sao băng nữa vụt qua. Giọng của Thiên Thiên reo vui, vỡ òa trong sự thích thú mê ly. Cô bé đứng thẳng dậy ngược nhìn lên trời. Đôi tay cô nhóc dang rộng như hứng trọn cả một bầu trời.

-Wow, đêm nay thật là tuyệt vời làm sao!

Cô nhóc quay qua Cát Luân. Hắn cũng đã đứng lên tự lúc nào không biết và đang hướng ánh mắt về phía chòm sao băng vẫn đang bay vùn vụt trên bầu trời. Cái dáng Cát Luân lúc nhìn những ngôi sao băng kia lóe sáng lấp lánh, rồi sau đó vụt tắt một cách nhanh chóng sao đơn độc và đầy tâm trạng quá. Đường như chẳng còn là Cát Luân mọi ngày, một Cát Luân đầy sức sống mà Thiên Thiên từng biết. Cát Luân này trầm lặng lạ thường. Cát Luân này như một ẩn số to tướng cứ bắt cô nhóc Thiên Thiên phải bận tâm tìm cho ra đáp án...

Bất chợt Luân quay qua Thiên Thiên...

-Em có biết những ngôi sao đó sẽ đi về đâu không? Cát Luân hỏi, nhưng dường như không phải để hỏi mà đang tự thoai với chính mình.

-Sao ạ?

-Những ngôi sao kia, chúng lóe sáng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, chúng tạo nên một cái gì đó hết sức lộng lẫy, hào nhoáng khiến cho biết bao người say mê nhìn ngắm... Thế nhưng, cái đích đến cuối cùng của chúng... lạnh lùng tàn nhẫn thay lại là cát bụi và sự quên lãng. Chúng chết. Người ta từ lúc ấy chỉ bận tâm ngôi sao nào sẽ vụt sáng kế tiếp. Họ chẳng bao giờ bận tâm ngôi sao vừa lóe sáng khi này, ngôi sao đã đem tới sự thích thú và dâng tặng vẻ đẹp của nó cho người khác vô điều kiện ấy... sẽ về đâu và kết thúc ra sao cả...

-Cát Luân...

Thiên Thiên khẽ gọi tên hần, và cũng kịp nhận ra hần đang mang đầy tâm sự... Cát Luân đang nói như thể nói về chính mình. Cô nhóc không hiểu hết ẩn ý trong lời nói kia, thế nhưng cô biết hần đang nói về chính mình. Người ta khi ngắm sao băng chỉ trầm trồ về vẻ đẹp của nó, có ai lại nghĩ đến kết cục của nó như Cát Luân đâu? Dường như Luân vừa vẽ lên trong đầu cô nhóc thêm một dãy ẩn số...

Thiên Thiên bất chợt chấp tay, mắt cô bé khép lại như đang cầu nguyện...

Luân ngạc nhiên cô nhóc. Cô bé ngây thơ tới mức tin rằng sao băng sẽ đem điều kỳ diệu tới ình hay sao?

Một lúc sau, Thiên Thiên mở mắt ra. Những ngôi sao băng cuối cùng cũng vụt qua và biến mất hoàn toàn, trả lại bầu trời đêm trong trẻo ban đầu. Cô phát hiện Cát Luân nhìn mình, và cũng hiểu cái nhìn của hần...

-Anh thắc mắc em đã ước nguyện điều gì phải không?

Luân gật đầu. Cô nhóc cười rồi chồm lên nói khẽ vào tai Cát Luân.

“Em ước gì những ngôi sao chết ấy sẽ được tái sinh.”

Nói rồi cô bé cười, một nụ cười tràn đầy tự tin. Một nụ cười trong sáng, thuần khiết đến kì lạ... Nó khiến cho Cát Luân thấy trong lòng mình đầy ắp yêu thương và ấm áp... Hần nhận ra Thiên Thiên không hề ngốc nghếch hay khờ khạo. Cô bé chỉ đang sống thật lòng, sống hết mình, tự nguyện cho đi và không mong cầu bất cứ sự đáp trả nào. Cô bé nhạy cảm và tinh tế đủ để xoa dịu vết thương của người khác bằng trái tim thuần khiết, đôn hậu của mình. Hần nhận ra: mình đã thật sự yêu và bị khuất phục hoàn toàn...

Cát Luân lấy viên ngọc trai đỏ như huyết lệ đặt vào tay Thiên Thiên. Cô bé nhìn hần, chưa kịp hỏi thì hần đã nói:

-Hãy giữ lấy nó. Thứ tốt đẹp duy nhất anh có thể trao cho em chính là viên ngọc trai này. Hãy luôn luôn giữ kỹ nó bên cạnh như một vật hộ mệnh. Cho dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, hãy cứ nhớ tới một ai đó mang tên Cát Luân từng lướt qua cuộc đời em... Anh hứa với em, sáng mai chúng ta sẽ có mặt ở dưới làng và em sẽ an toàn trở về với thế giới nơi những người yêu thương em đang đợi. Nhưng với anh thì... Hần dừng lại trong giây lát rồi tiếp- Thiên Thiên, một khi anh đặt chân lên đất liền, Cát Luân trước mặt em đây có lẽ sẽ không còn là Cát Luân nữa.

Thiên Thiên không hiểu được Cát Luân, thế nhưng cô nhóc biết đó không hề là lời nói đùa... Thật sự thì Cát Luân đang muốn ám chỉ điều gì đây?

Cát Luân và Thiên Thiên thế là cũng đã đến được đền của thần Cá Vàng đúng vào đêm trăng, khi những cánh hoa Nguyệt Hoa tím nở rộ. Tình cờ hay hữu ý, họ có bị chịu sự ảnh hưởng của lời nguyện ở ngôi đền linh thiêng này? Truyền thuyết kia rồi có được thành sự thật hay không? Dường như mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi... Chẳng ai biết truyền thuyết kia hư thực ra sao, bởi vì không ai sống đủ lâu để kiểm chứng sự tồn tại của nó... Thế nhưng hãy để cái truyền thuyết ấy qua một bên bởi vì câu chuyện của tôi vẫn tiếp tục, dù đó cũng là lần cuối cùng họ đến đảo Cá Vàng.

9. Chương 9

Từ ngôi đền, Cát Luân xác định đúng hướng trở về nơi họ đã bắt đầu. Sự thông minh của Cát Luân cuối cùng cũng giúp họ trở về an toàn vào sáng hôm ấy, sau ba ngày cùng nhau sống trong rừng thẳm. Họ thỏa thuận không kể về chuyện đền Cá Vàng để để cho những người có lòng sẽ tiếp tục tìm kiếm. Khi có niềm tin, con người sẽ còn cố gắng.

Sự trở về của Thiên Thiên khiến ông Tuấn rất vui mừng. Tin cô bé mất tích làm ông lo đến não ruột và huy động rất nhiều lực lượng tìm kiếm... Người lo lắng nhất là Dũ Trọng. Bảy nhiều ngày cô bé mất tích và mấy nhiều ngày Trọng mất ăn mất ngủ... Bởi thế, vừa thấy con tàu chở cô bé cập cảng là lòng Trọng đã náo nức rạo rức.

-Thiên Thiên!

Anh siết cô bé đến ngạt thở ngay khi cô nhóc vừa đặt bước chân đầu tiên lên đất liền...

-Buông em ra, anh muốn bóp chết em à?

Trọng vẫn mặc kệ và siết chặt cô nhóc trong vòng tay mình...

-Anh lo lắm. Anh đã cử người ra đảo tìm nhưng chẳng có tin tức gì. Anh sợ vô cùng. Anh không biết sẽ thế nào nếu mất em đây nữa. Chưa bao giờ anh phải lo lắng cho ai đó nhiều tới như vậy, em biết không hả?

-Em cũng tưởng mình không về được rồi nếu như chẳng nhờ Cát Luân...

-Cát Luân?

Trọng buông Thiên ra rồi nghiệm nghiệm nhìn cô nhóc như xác nhận những gì mình vừa mới nghe...

-Vâng. Đó là... một người anh kết nghĩa mới của em.

-Hắn đâu rồi?

-Anh ấy ở kia. Thiên Thiên nhìn quanh, rồi ngạc nhiên khi Cát Luân hoàn toàn biến mất-Ủa đâu mất rồi?

Thiên Thiên tìm kiếm. Cô nhóc chạy lên tàu, rồi hỏi người đã đi cùng chuyến tàu vào đất liền..., nhưng đáp lại cô chỉ có những cái lắc đầu. Không ai thấy hắn từ khi tàu vừa cập bến... Quái lạ quá, chả lẽ Luân đi mà không nói cả một lời tạm biệt?

Trọng vẫn hỏi để chắc chắn những nghi ngờ đang dâng lên trong đầu mình.

-Nó tên Cát Luân thật chứ?

-Phải. Nhưng tại sao anh lại hỏi về anh ấy kỹ như vậy chứ?

Nét mặt Trọng cho Thiên Thiên một cảm giác bất an. Cô bé bất ngờ đá vào ống quyển của anh thật mạnh.

-Này, đừng có ghen bậy rồi kéo người đi đánh người ta nghe chưa. Anh coi chừng em đó!

-Anh đã nói gì đâu.

-Cảnh cáo anh đó.

-Em biết nhà người đó ở đâu không? Để anh đến cảm ơn.

Thiên Thiên lắc đầu. Quả thật đó là điều cô nhóc cũng rất muốn biết nhưng lại chưa bao giờ hỏi...

-Ồ...không biết.

-Đồ dễ dụ. Không biết rõ người ta là ai mà dám sống cùng với kẻ đó tới ba đêm trong rừng sâu. Anh nghĩ nếu em mà không phải là cô nhóc giỏi võ thì đã bị hắn...

Thiên Thiên nhanh tay đâm mạnh vào bụng Dũ Trọng khiến anh đau điếng

-Coi chừng cái lưỡi của anh đó. Em cắt bây giờ.

-Ok, sắp!

Trọng ôm bụng nói, cười méo mó. Cô bé còn đủ sức rat ay mạnh như vậy chắc là không có chuyện nghiêm trọng gì xảy ra rồi. Nếu không,Trọng quyết sẽ không để yên chuyện này.Dù vậy, anh ta vẫn muốn làm mọi chuyện cho ra lẽ. Không phải ngẫu nhiên khi mà bấy nhiêu ngày không gặp Thiên Thiên thì cũng là bấy nhiêu ngày Cát Luân hoàn toàn mất bóng...

Thanh tra Thiết Linh âm thầm quan sát Dũ Trọng.Thật khó nhận ra một tay anh chị gan góc giờ lại hiền lành như chú mèo nhỏ trước một cô bé...Thiết Linh thầm gật gù và nhớ tới lời của Đại Bảo từng nói với mình.Chàng trai này đúng như người yêu nàng nhận định:Trọng là thứ người xấu có thể cải tạo được.

-Nói!Có phải mày không?Mày tiếp cận Thiên Thiên vì mục đích gì?

Trọng dón Cát Luân vào chân tường và đâm vào bụng hấn liên tục. Cát Luân chỉ biết ôm bụng, gồng mình chịu đòn. Tiếng hấn nói kèm với những cơn đau nhói khắp người... Mối hấn rướm máu và thân thể chỉ chút những vết bầm...

-Không-phải-tao.

Trọng níu lấy cổ áo Luân xóc ngược lên, chằng ngang cổ Cát Luân,nói trong tiếng rít qua kẽ răng...

-Tao sẽ sớm lật mặt mày thôi.Coi chừng cái mạng chó của mày đó.

Trọng vừa nói xong thì Cát Luân nhếch môi cười,nhìn vào mắt Dũ Trọng,lạnh lung...

-Tao là chó thì mày là cái gì?

-Giỏi! Còn đủ sức xỏ xiên tao thì chắc mày cũng chán sống lắm rồi. Mày tưởng mày cắt cơn nghiện được vài hôm thì là xong xuôi rồi đó à? Mày chê thuốc tao đưa ày quá nhẹ hay bản thân mày đã quá lạm vào nó rồi hả? Gia Cát Luân,tao sẽ chóng mắt lên coi mày chịu được bao lâu, trước khi lại bỏ tới đây quỳ lụy van xin tao cho thuốc.

-Đừng nổi nóng quá như vậy chứ! Mày càng điên lên thì càng chứng tỏ mày đang bất lực trước tao thôi.

Trọng lên gối vào bụng Luân.Hấn vẫn cười ha hả,thách thức

-Đánh đi! Đánh chết tao đi. Nhưng tao chắc chắn là mày không dám đâu. Vì sẽ chẳng còn ai ày trút giận nữa!

Trọng ném Cát Luân vào tường, rồi điên cuồng nhìn hấn tức tối. Thái độ ngang bướng ngạo mạn của Cát Luân luôn khiến Trọng cảm thấy bức tức! Anh ta quay sang tên đàn em béo phụn có đôi mắt điều hầu...

-Phát Rô, tao giao nó lại ày đó.Dem nó khuất mắt tao ngay lập tức !

Trọng tức tối quăng hết mọi thứ trong tầm tay và cay đắng đứng trông theo khi Phát Rô và vài anh em nữa thô bạo lôi Cát Luân xông xộc ra xe...

“Tại sao mày không hiểu tao hả Luân? Chỉ cần mày chịu khuất phục tao. Chỉ cần mày gọi tao một tiếng anh Hai, mày muốn gì cũng được. Tao biết mày biết điều đó mà,Cát Luân. Mày thừa biết tao sẽ không thể giết mày! Tại sao cứ luôn muốn đối chọi với tao hả? Mày là thằng ngu!”

Theo lệnh của Trọng,Cát Luân bị quăng vào phòng tối cho tới lúc Trọng hạ cơn giận đang sôi sục.

-Ồ yên trong đó đi thằng ranh!

-Tui bây không nhốt tao suốt đời được đâu! Ha ha, ha ha ha!!!

Vài ngày sau khi trở về...

Thiên Thiên ngồi vắt vẻo trên lan can,tay xé nhỏ từng cánh hoa li ti,miệng kiên nhẫn lẩm nhẩm...

-Trọng nè, Luân nè, Trọng nè, Luân nè...

-Con gái đang làm gì đó?

Một giọng người đàn ông vang lên sau lưng. Cô bé chậm rãi quay lại nhìn ông với một chút cúi kính:

-Ông đến chậm vậy? Tui đợi đã hơn hai tiếng rồi đó.

-Cha bạn nói chuyện với Mộc Lan. Nó đang có kế hoạch đi tu nghiệp ở nước ngoài. Có một trường đại học danh tiếng nào đó mời nó qua ấy tu nghiệp chừng năm năm. Thời gian ấy chắc sẽ khá lâu. Vì vậy mà nó muốn nghe ý kiến của cha.

-Được, vì lí do chính đáng cho nên tui tha cho ông đó. Mà chị ấy định đi tu nghiệp sao? Ở Ocean không tốt hay sao?

-Cha cũng bảo nó ở lại, nên nó nói cần suy nghĩ thêm. Nói xong, ông quay qua quan sát cô nhóc. – A, con đang bói hoa hả?

Thiên Thiên bẽn lẽn giấu cuốn hoa đang ngắt dang dở ra sau lưng, má đỏ ửng, bối rối...

-Chỉ là trò chơi thôi mà.

-Không đâu, linh nghiệm lắm đó. Mà con bói gì vậy?

Ông Tuấn có vẻ khá quan tâm và thích thú tới cái trò mà dì Linh thường mắng là hết sức cực đoan, nhằm nhí này...

-Nhân duyên đó. Thiên Thiên nói, và đôi má đang ửng hồng càng thêm đỏ ửng

-Nhân duyên? Con thích anh chàng nào sao? Cha thấy có một chàng trai hay quăn quít bên cạnh con. Tên cậu ta hình như là Trọng thì phải. Chẳng lẽ thằng Trọng chưa đủ sao, cô bé rắc rối của cha?

Thiên lắc đầu, phụng phịu...

-Tui cũng không biết. Chắc là vậy. Tui thật là một kẻ xấu, một người đa tình, một kẻ đáng ghét vô cùng!

Ông Tuấn cười rồi xoa đầu con gái yêu. Ông nhìn vào mắt cô nhóc, nói với cô bằng một thái độ chia sẻ chân thành giữa người cha và đứa con gái mới lớn chập chững bước vào yêu...

-Tình cảm của con ở cái tuổi 17 này là hết sức bình thường. Cùng một lúc con cảm thấy sự quan tâm với hơn một chàng trai cũng là một chuyện chẳng có gì đáng trách. Điều quan trọng là con cần biết con đang nghĩ gì, nghĩ tới ai nhiều hơn?

Thiên lắc đầu rồi thở dài...

-Tui cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa. Tui rất thích Trọng nhưng tui chưa yêu Trọng. Tui quan tâm đến anh ấy thế nhưng lại luôn nghĩ đến một người khác.

-Ai vậy nhỉ?

-Ông không biết đâu. Đó là một người quen trong trường thôi.

-Cùng lớp à?

Ông Tuấn cố gắng vặn hỏi. Cô bé đang bắt đầu cởi mở hơn và chịu thổ lộ tình cảm sâu kín của mình, điều đó có nghĩa là vị trí của người cha của ông trong tim cô bé hết sức tin cậy và quan trọng...

-Anh ta lớn hơn tôi nhiều. Một người hiểu biết, thông minh và có nhiều tài lẻ.

-Con đang nói về cha đấy à? Ông cười lém lỉnh.

Cô bé nhìn qua ông. Ôi, người cha mà thường xuất hiện trên ti vi với bộ mặt nghiêm nghị và luôn luôn là đề tài bàn luận khi nói về những con người thành công trong giới kinh doanh, lúc này đây cũng biết cợt đùa để làm hài lòng cô con gái nhỏ của mình.

-Nói cha nghe, cậu ấy tên gì?

-Gia Cát Luân. Ông biết về người này không?

-Cát Luân? Ồ, không biết.

-Vậy ông thử cho tui lời khuyên đi. Lúc này tui cảm thấy hết sức phân vân.

Ông xoa đầu cô nhóc, trách yêu:

-Lời khuyên là con hãy lo học đi. Năm nay là cuối cấp rồi đó, bé con à.

Ngẫm nghĩ một lúc, Thiên Thiên quay qua cha mình và nói một cách tự tin:

-Tui...sẽ là luật sư! Ông thấy được không?

-Tốt thôi.

-Nhưng... “người ta” cứ nói tui ngốc.

-Ai dám nói con gái yêu của cha như thế chứ hả?

-Tụi nó.Hai thằng luôn.

-Trọng và Luân à?

Thiên Thiên gật đầu.

-Tui chợt nhận ra điều này.Nhìn kỹ thì hình như hai người bọn họ có nhiều điểm rất giống nhau.Từ giọng điệu nói chuyện với tui cho đến ngoại hình. Tui luôn có cảm giác hai người ấy có mối liên hệ nào đó. Nhưng tui lại không dám hỏi. Nhất là Cát Luân. Anh ấy cứ luôn khiến cho tui đặt ra không biết bao nhiêu câu hỏi mà câu trả lời là Zero. Tui càng cố tìm hiểu về anh ấy thì lại càng thêm khó hiểu! Tui... thiệt là nhức đầu quá đi!

Cô bé hét lên cho căng thẳng giải tỏa.

-Ôi, sao dạo gần đây tui thấy rằng con gái lớn rồi mới rắc rối làm sao. Phải không?

Ông Tuấn thở dài, Thiên Thiên cũng thở dài. Khuôn mặt đáng yêu kia trải dài ra, như một cái bánh bao chiều... Một lúc sau, cô bé nhảy xuống khỏi lan can và uể oải vươn vai, lấy lại sinh khí...

-Hãy da! Thôi, đi ăn kem đi. Bữa nay tui đãi ông một bữa, chịu không ?

-Đi chứ!

Bảo là đãi,nhưng cô nhóc chỉ mua hai que kem mùi trái cây từ một xe đẩy ven đường để đưa cho cha, với lời biện hộ là dạo này vật giá leo thang, mọi thứ cần nên tiết kiệm. Người đi đường nhìn thấy người đàn ông ăn mặc giản dị như một ông bố công nhân bình thường ngồi vệ đường mút kem với cô gái nhỏ lúc đầu thoáng ngạc nhiên vì trông ông khá giống nhân vật tiếng tăm hay xuất hiện trên TV. Thế nhưng chỉ vài giây sau họ vội lờ ông đi ngay vì nghĩ chắc mình nhầm: người đó chẳng thể nào là tỉ phú Khu Tuấn được! Thiên Thiên bí mật nháy mắt với ông. Cách mà cô bé nghĩ ra cũng khá là công hiệu. Thế này thì họ sẽ không phải lén lút hẹn nhau làm gì nữa rồi.

Thiên Thiên khá là háu ăn háu uống. Trước khi ra khỏi nhà cô nhóc đã ăn hết hai đĩa cơm dì Linh nấu ỳnh, thế mà mới chạy lăng xăng có vài vòng bụng lại kêu ộp ộp báo đói... Hai cha con họ ngẫu nhiên bước vào một quán ăn nhỏ trên đường.

Họ vừa ngồi xuống thì một đôi khác vừa vào. Cát Luân giật mình khi chạm mặt Thiên Thiên.

-Cát Luân! Em ở đây nè.

Luân vờ không nghe. Cát Lan níu tay và đưa mắt nhìn anh.

-Ai kêu anh kia.

Cát Luân nói khẽ:

-Chết rồi. Sao lại là lúc này chứ?

-Ai vậy?

Hắn nháy mắt với Cát Lan rồi bảo:

-Nhớ nói em là bạn gái của anh nha.

-Ừ. Cát Lan gật đầu mà không hiểu anh trai mình đang định bày trò gì nữa.

Bộ mặt Luân thay đổi ngay tức khắc. Hắn khoát tay Cát Lan tình tứ đi đến chỗ hai cha con Thiên Thiên. Về mặt Thiên Thiên đang rạng rỡ đột ngột xụ xuống...

-Cháu chào bác, chào Thiên Thiên. Cả hai vào đây ăn tối à? Thật trùng hợp quá nhỉ?

Thiên Thiên chẳng rời mắt khỏi Cát Lan. Phải mất một lúc sau, khi ông Tuấn nhẹ nịu áo Thiên Thiên cô nhóc mới sức tỉnh, thôi nhìn chăm chăm Cát Lan.

-Anh Cát Luân, cô này là...

-Cô ấy là bạn gái anh. Luân khẳng định bằng cách nhìn Cát Lan thật tha thiết, dịu dàng...

-Vậy ư? Sao em chưa từng nghe anh nhắc.

-Đâu có liên quan đến em.

Quay sang Cát Lan, Luân giới thiệu.

-Đây là Thiên Thiên -em kết nghĩa của anh. Sau đó hắn quay qua Thiên Thiên.- Thiên Thiên, đây là Tiểu Lan-vợ sắp cưới của anh.

Cát Lan vừa nghe tới cái tên Thiên Thiên đã không mấy thiện cảm. Trong một lúc cô chưa thể nhớ ra mình từng nghe tới cái tên ấy ở đâu. Giờ, khi cô gái kia chăm chăm nhìn mình, khi anh trai lên tiếng giới thiệu về cô ta thì Cát Lan sức nhớ ra. Cô đã từng nghe Trọng nhắc tới cái tên ấy mỗi khi cùng đàn em vào nhà hàng nơi cô làm giải khuây. Anh cứ nhắc tới cái tên ấy với tất cả niềm say sưa, thích thú và đam mê. Anh khiến cô vô tình nảy sinh lòng ghen tuông với một cái tên: Thiên Thiên.

-Đây là Thiên Thiên sao?

Hai cô gái nhìn nhau chόe lửa. Ông trời ban cho phụ nữ vẻ yêu kiều nữ tính, ông cũng trao cho họ cả sự ghen tuông chết người... Hai cô gái ấy, tình cờ chạm nhau nhưng lại kết thành một mối hiềm khích chẳng rõ nguyên do, chẳng thể lí giải thành lời...

Trong đầu Thiên Thiên nghĩ: “Muốn làm “chị dâu” của mình hả, không dễ đâu” Một ý nghĩ hết sức trẻ con và vô lí.

Còn Cát Lan: “Đây là người mà Dũ Trọng yêu đây ư? Một con nhóc tí chẳng giống những gì mình nghĩ! Cô ta lấy tư cách gì giành mất anh Dũ Trọng của mình chứ?”

Cát Luân linh cảm một điều xấu xảy ra. Hắn biết mình vừa gián tiếp gây nên một cuộc chiến. Hắn lảng sang chuyện khác:

-Mọi người không gọi gì ăn sao?

-No rồi! Hai cô bé cùng lên tiếng.

Nói là no nhưng khi thức ăn dọn ra hai cô nhỏ thì nhau chấp lia lịa.

Sau khi ăn xong, Thiên Thiên cố tình chen vào giữa Cát Luân và Tiểu Lan như thể một con kỳ đà thiệt bự và khó bảo.

-À, cha nè, ông đưa chị dâu tương lai tui về trước đi. Tui trò chuyện với ông anh này một lát.

-Nhưng...

Ông Tuấn ngần ngại, Thiên Thiên nói nhỏ vào tai ông:

-Ông có muốn tui giận ông không đó?

-Được thôi. Cha sẽ đưa cô bé ấy về.

Ông Tuấn lắc đầu. Cô con gái rắc rối của ông lại muốn bày trò gì nữa đây chứ?

-Cháu xin phiền bác.

Cát Lan lễ phép nói. Tuy không mấy hợp với Thiên Thiên nhưng trước nay Cát Lan luôn rất lễ phép và cư xử có chừng mực. Hai người họ ra xe. Lúc này ông Tuấn mới tươi cười nói.

-Cháu nói thật đi, cháu không phải bạn gái của Cát Luân.

-Ồ... sao bác biết?

Cát Lan ngạc nhiên nhìn ông trong lúc ông bắt đầu cho xe rời bãi, hướng ra đường lớn.

-Hai người không giống đang yêu nhau chút nào cả. Bác là người từng trải, bác nhận vậy những chi tiết vô lí đã được che đậy khéo léo mà phải là những người từng trải mới hiểu hết tại sao.

Cát Lan thở dài nhìn qua ông Tuấn:

-Anh cháu cứ ép.Cháu chẳng thiết tha gì với vở kịch này cả.

Ông Tuấn đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Lan để hỏi hướng đi, sau đó vừa chậm rãi lái xe, vừa nói:

-Bác không hiểu ý đồ của cậu trai trẻ kia cho lắm. Rõ ràng cậu ta nhận thấy thiện cảm mà Thiên Thiên dành cho cậu ta, cố gì cậu ta lại vờ như không thấy? Cậu ấy không thích con gái bác hay sao mà lại làm như vậy?

-Không đâu. Cháu đoán là anh ấy cũng thích Thiên Thiên,nhưng... Mà thôi, cháu cũng không hiểu được. Trước giờ mọi việc anh ấy làm đều rất là khó hiểu...

-Chuyện tui nhỏ bác cũng không quan tâm nữa.Cái gì chứ tình cảm thì khó lắm.Chỉ hy vọng không có cái ngày bác phải nhúng tay vào. Khi con cộp nhỏ bị thương, cha mẹ nó sẽ làm mọi thứ để bảo vệ nó. Lúc ấy thì mọi thứ thật khó mà lường.

-Vâng, cháu hiểu.

Từ quán ăn,Thiên Thiên nhìn theo đến lúc xe của cha đi mất thì mới quay sang chiếu cố Cát Luân- hẳn chậm rãi ăn xong phần của mình như thể mọi chuyện vẫn bình yên.

Thiên Thiên bước tới ngồi trước mặt Cát Luân...

-Chị ấy đẹp lắm. Nhưng chuyện ấy không liên quan đến em. Em chỉ muốn hỏi tại sao anh lại nghỉ việc ở căn tin rồi?

-Anh tìm được công việc mới,lương khá hơn một chút.

-Thật ?

-Lúc nào rảnh anh sẽ liên lạc với em.

-Anh coi nè. Em đã nhờ người ta làm viên Ngọc Trai đỏ này thành một mặt dây chuyền.Nó sẽ là bùa hộ mệnh của em.

Thiên Thiên hí hửng khoe. Cát Luân tỏ ra không mấy bận tâm tới.

-Ừ.Đẹp lắm.

-Sắp... sắp tới sinh nhật em. Lúc đó em mong anh tới dự.

-Anh không hứa.

-Anh sẽ tới. Em tin là như vậy. Nếu không tới... “gặp đâu đánh đó”. Bộ não của anh sẽ như trái dừa hòm nọ.Cảnh cáo lần thứ nhất.

Thiên Thiên đặt tay lên bàn, các ngón tay gõ theo nhịp như một lời cảnh báo: “Đồng ý hay là chết ?”

Luân ngó lên nhìn cô bé trong ba giây rồi sau đó cúi lại xuống cặm cụi ăn tiếp.

Thiên Thiêncảm thấy mình đã có chút quá đáng. Cô bé làm bộ bật cười.

-Em giỡn thôi. Nếu anh bận thì không sao đâu.Tới được thì hay.Không tới được thì chờ lần sau. Không ấy thì sẽ là lần sau,lần sau nữa.

Sinh nhật Thiên Thiên tổ chức đơn giản. Trọng tặng cho cô bé một con gấu to như căn phòng, không đem vào được. Ông Tuấn tặng một cái bao cát cho con bé tập võ. Di Linh nấu một bữa ăn thật là thịnh soạn rồi đi ngay vì có công tác mới. Cùng với họ còn hai ba người bạn cùng lớp thân thiết.

Khuya Trọng không chịu về. Gã ngủ lại trên ghế salon. Ai bảo uống cho hăng vô, để rồi say bí tủy không chịu về mà nằm lì ở lại, Thiên Thiên kéo ra sân rồi lại lò dò chui ngả sau vô. Nửa khuya, ai đó chọi vào cái cửa kiếng phòng cô với mẫu tin nhắn “Hẹn ở nhà gỗ”.

-Cát Luân ư?

Thiên Thiên âm thầm đi tới chỗ hẹn. Đến nơi, người thì không thấy đâu, chỉ thấy một lọ kẹo trái cây to dùng đứng món cô nhóc rất ư là hảo.

Có tiếng bước chân, Thiên Thiên quay lại.

-Cát Luân ! Rồi sự hâm hử ban đầu tan biến vì cô nhóc biết mình đã lầm người. – Ô...anh Trọng...

-Thì ra đây là chỗ hẹn của hai người?

-Không phải anh xin rồi sao? Sao lại đi theo em ra đây?

Trọng cười buồn, một nụ cười gượng ép vô cùng.

-Nhưng anh lo cho em. Không biết nữa đêm em đi đâu, ra ngoài làm gì. Dù em có bao nhiêu ài cán thì suy cho cùng cũng chỉ là một cô nhóc mà thôi.

-Em...

-Lạnh lắm, mau về nhà thôi.

Dĩ Trọng khoát áo cho Thiên Thiên và nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô nhóc, hộ tống cô về nhà. Ngoài mặt anh tỏ ra bình thường, thế nhưng trong lòng lại dâng lên một nỗi ghen tuông nghi ngút.

Sáng hôm sau...

Vừa sáng sớm Trọng đã tới tìm Cát Luân. Cửa vừa mở, Trọng định cảnh cáo Cát Luân thì vội dừng tay khi thấy những vết thương còn khá mới trên người hắn.

-Mày...bị ai đập vậy?

-Cảnh sát.

-Bị tóm khi đang phê thuốc chứ gì?

-Chắc mày hả hê lắm. Phải thì đã sao ? Mới sáng sớm đã đến xem tao thê thảm thế nào. Tin tức của mày nhanh đấy.

-Hôm qua mày tặng lọ kẹo cho Thiên Thiên phải không?

-Tao bị nhốt cả đêm. Thiên Thiên nào, tao đâu biết con người nào tên là Thiên Thiên chứ.

-Vậy ai đã...

Cát Luân cười rồi cướp lời:

-Điều đó chứng tỏ không phải là tao. Cút khỏi mắt tao đi. Lo mà giữ cho thật chặt người yêu bé bỏng của mày. Đừng có hờ một chút là tìm tao như vậy.

-Nếu không phải mày thì tốt, nhưng nhớ cẩn thận đừng để tao nắm được cái đuôi của mày đó. Thiên Thiên không phải là người mà mày xứng đáng chạm vào. Muốn yên thân mà sống thì phải biết liệu hồn, ranh con à.

-Tao sẽ chờ. À, đi thông thả, tao không tiễn nha.

Luân cười, một nụ cười đầy giễu cợt và lạnh lùng đóng sầm cửa trước mặt Dĩ Trọng. Sau đó, hắn mới nhớ tới vết thương và cảm thấy đau đau... Hắn đoán được Trọng sẽ tìm tới. Vì thế hắn đã không ngần ngại gây

sự với cảnh sát sau khi để lại món quà xong, và như thế hẳn có một cái cơ tuyệt vời mà không sợ Trọng sẽ truy ra thực hư.

“Phải cảm ơn tội cảnh sát đó chứ-một loại nhân chứng hoàn hảo.Tuy nhiên bọn chúng cũng đánh khá là đau đấy. Dù Trọng, muốn đấu với Cát Luân này, mà chưa đủ khả năng đâu.”

10. Chương 10

Valentine năm ấy là valentine đầu tiên mà Thiên Thiên cảm thấy bận rộn vì một lí do rất con gái: làm Chocolate...

-Làm Chocolate, Chocolate...

Vừa sáng,trong bếp đã vang lên tiếng lục đục lục đục làm hồng mắt ngày nghỉ hiếm hoi của Thiết Linh. Nàng xuất hiện ở cửa bếp với tóc tai bù xù và ngạc nhiên nhìn cô cháu yêu chẳng biết đang làm trò gì nữa. Bởi vì chỉ thấy cô nhóc xuất hiện trong bếp thôi thì đã là chuyện lạ lùng lắm rồi, đằng này...

-Con làm gì mà vui quá vậy?

-Hôm nay là lễ tình nhân dì quên rồi sao? Con đang học cách làm Chocolate đấy. Cha của con một phần, HLV một phần...

-Rồi còn ai nữa?

-Hết rồi.

Thiết Linh mỉm cười nói với cô nhóc:

-Còn Trọng, thằng nhóc ấy thì sao?

Thiên Thiên khẽ nhún vai:

-Ồ...vậy thì kì lắm. Chocolate chỉ tặng cho người mình yêu thích thôi mà.

-Con không thích Trọng à?

-Có thích nhưng... Thiên Thiên suy nghĩ một lúc rồi quay qua nhìn dì Linh. – Dì nè, có bao giờ dì cùng một lúc có tình cảm “hơi đặc biệt tí xíu” với cả hai người không?

-Có chứ.

Thiết Linh nói khi miên man nghĩ về mối tình đầu thời trung học và sự kiên trì đáng ngạc nhiên của Bảo...

-Vậy cuối cùng dì chọn ai?

-Dì chọn người thích mình.

-A, con biết rồi! Nói như vậy là bây giờ dì đã có ý trung nhân rồi chứ gì. Vậy mà không bao giờ dì kể con nghe hết đó.

-Dì...

Khuôn mặt Thiết Linh ửng hồng sau lời trêu chọc của cô cháu gái tinh quái.Bất chợt nàng nghĩ đến Đại Bảo, giờ này chắc anh đang phải đối mặt với những nguy hiểm.Dù Trọng có thể vì Thiên Thiên mà tạm lắng những hoạt động phạm pháp nhưng điều đó không có nghĩa là Trọng hoàn lương.Do đó, gã vẫn hết sức nguy hiểm.Hiện giờ gã rất tin tưởng Đại Bảo nhưng nếu một mai hành tung của Đại Bảo bị bại lộ.Thiết Linh e sợ rằng tính mạng Bảo sẽ bị nguy hiểm.

-Dì!

-Hà?

-Dì suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ dzậy?

-Đâu có gì. Chuyện công việc thôi mà.

-Sao dì không tận hưởng hết ngày nghỉ này và quên hết công việc đi được không? À, hay là dì làm Chocolate với con nha.

-Ồ. Cũng được. Mà làm sao?

-Không biết.

Thiên Thiên lắc đầu, khuôn mặt ngây thơ vô số tội...

-Cái gì?Con rủ dì cùng làm mà con lại không biết ư?

-Dì biết rồi đó,có bao giờ con vào bếp đâu.

-Thua luôn.Vậy làm sao cháu làm được Chocolate? Và mớ vật liệu bừa bộn này là gì đây?

-Con xem báo ,nhưng làm hai lần thì hư hết hai lần rồi.

-Thôi, đưa dì xem.

Hai dì cháu bắt tay vào làm. Căn bếp nhỏ trở nên rộn ràng náo nhiệt...

Trưa hôm đó...

-Đại ca.

Phát từ ngoài bước vào ngồi trước mặt Trọng. Gã ngao ngán nhìn lên rồi lại cụp mắt xuống.

-Cái gì?

-Sư tử chưa gọi điện cho anh hả?

-Chưa.

Trọng ngao ngán trả lời. Một lúc gã sức nhớ điều gì đó nên lại ngược lên:

-À, thằng Luân sao rồi?

-Nó đang nằm quần quai ở nhà. Nhưng theo em thấy thì nó nhất quyết không chịu tới đây.

-Đồ lì lợm! Nó chết tao cũng không quan tâm.

-Đại ca, em nghe nói nó đang giao du với tụi thằng Bẫy Cảnh. Nó không tới đây nữa bởi vì có lão Cảnh đằng sau lưng. Đạo gần đây nó chỉ mua “hàng” của lão thôi.

Trọng nhìn Phát trân trân,ánh mắt hết sức nghiêm túc:

-Sao? Nó điên hả?

-Mua thuốc của chúng ta và của Bẫy Cảnh thì có gì khác nhau đâu?

-Mày không hiểu đâu.Phải ngăn nó lại.

Trọng đứng dậy và khoát áo vào. Phát ngăn lại.

-Không được đâu.Luật giang hồ không cho phép chúng ta làm vậy đâu đại ca .Vả lại, Bẫy Cảnh và chúng ta là hai kẻ đối đầu không đội trời chung đã lâu rồi.Anh không nhớ nó đã giết chị hai của anh sao?

-Sao tao quên được.

Nắm đấm của Trọng nắm chặt lại đầy căm hận. Phát lại nói tiếp:

-Thằng Luân thừa hiểu ân oán giữa chúng ta và Bẫy Cảnh nên mới đi lại với hắn ta. Kệ nó đi.

-Không thể được.Đến nhà thằng Luân, lôi đầu nó lại đây.

-Nhưng...

-Đi ngay!

-Dạ

Nửa tiếng sau...

Trọng ngồi một góc trên ghế, lẳng lặng đưa mắt nhìn Cát Luân bị ném vào một góc với thân thể quần quai. Dù như vậy hắn vẫn ném trả cho Trọng nụ cười khó hiểu:

-Mày muốn gì ở tao chứ?

-Cầm lấy. Tỉnh táo để nói chuyện với tao.

Trọng quăng cho Luân típ thuốc nhỏ. Luân vội vã vợ lấy như một báu vật. Một chút nghi ngờ, Luân nhìn Trọng nhưng rồi cũng bỏ cả tự ái lao theo khói thuốc trắng.

Vài phút sau....

-Loại này hơi nhẹ.

Hắn phả khói lên trời, ngồi dựa lưng vào tường.

-Tất cả lui ra. Sau đó đóng cửa lại.

-Dạ

Lúc này đây, phòng khách chỉ còn hai người. Cát Luân hơi tò mò trước trò lạ của Trọng....

-Bí ẩn nhỉ?

-Phải. Bây giờ nơi đây chỉ còn tao và mày....em trai ạ.

-Mày có lắm không? Tao không hề có anh.

-Mày có thể không thừa nhận nhưng sự thật thì không thể thay đổi.

-Tao không có thời gian nghe mày nói nhảm. Nói đi, vì lí do gì mày muốn đem tao tới đây? Chắc là có chuyện của một cô gái Thiên Thiên gì đó. Xin lỗi, tao không biết ai tên Thiên Thiên. Đừng cứ nhắm cơn hờn ghen của mày vào tao.

Trọng lắc đầu:

-Con gái rất quan trọng, Thiên Thiên rất quan trọng, thế nhưng với tao... có một thứ còn quan trọng hơn nữa.

-Tiền, địa vị? Luân nói và tỏ ra bất cần.

-Không. Mà chính là...mày.

-Tao ?

Cát Luân nhìn Dữ Trọng. Hai anh em họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Cát Luân nhận thấy ở Trọng không còn là ánh mắt ngạo mạn đầy khinh khi giễu cợt như trước đây mà ẩn chứa cái gì cay đắng, bức rức, xen lẫn giận dữ, bất lực... Đây cũng là lần đầu sau ngày cha của họ mất, Trọng không hề đánh Luân. Trong đôi mắt đó giờ đây chứa đựng một điều gì đó rất xa xăm mà Cát Luân luôn muốn phủ nhận.

-Nói láo.

-Tại sao tao phải nói láo? Mày là một thằng ngốc, Cát Luân à. Mày cứ ày là thông minh nhưng mày có bao giờ chịu hiểu tao đang nghĩ gì hay không?

-Để làm gì kia chứ?

-Trên thế gian này, chúng ta là người thân ruột thịt duy nhất của nhau...

-Đừng nói những lời giả nhân giả nghĩa đó nữa. Cát Luân lạnh nhạt cắt ngang và nhìn Trọng cay đắng, căm phẫn...- Mày hại tao người không ra người, ma không ra ma.Mày khiến cho tao sa lầy, để rồi tự tao hại chết mẹ tao, sống bám em gái tao, sống lay lắt như loài chó dại.Tương lai, hoài bão, bao niềm tự hào tao từng có đều bị vùi chôn trong đống bùn lầy đầy tội lỗi nhuộm nhơ.Mày chưa hài lòng sao? Giờ mày còn muốn bày thêm trò gì nữa đây?

-Mày thách tao mà,mày quên rồi sao Cát Luân. Cái tự tin cao ngạo của mày đã hại chết mày, chứ không phải tao.Tao không giỏi như mày, không thông minh như mày, nhưng Cát Luân ơi, tao thủ đoạn hơn mày nhiều. Đó là thứ giúp tao tồn tại trong thế giới đen tối này. Đó là những thứ cha bắt tao phải có để xứng đáng thay thế ông ấy gánh vác cái bằng hội này. Vì cơ ngơi mà cha đã đổi bằng máu mà có, ông ấy đã hy sinh tao chỉ để ày có một cuộc đời bình thường như bao kẻ khác. Nhưng mày lại phủ nhận tất cả những điều đó! Phải, chính tao đẩy mày vào bùn lầy.Nhưng tao chưa từng nghĩ sẽ hại mày.Những liều thuốc phiện tao đưa ày chỉ đủ ép mày ngoan ngoãn khuất phục tao.Liều lượng của nó không thể giết mày, nhưng với Bẫy Cảnh, cái hắc cần là tiền!Thứ thuốc quái đăng của lão sẽ giết chết mày, mày hiểu không hả?

Luân nhếch môi cười và nhún vai:

-Đều như nhau cả thôi.

-Khác chứ.Nếu cứ đà này, chỉ vài tháng sau mày sẽ sang giai đoạn sâu hơn,nặng hơn.Lúc đó, mày không thể nào từ bỏ được nữa. Chưa ai vượt qua được ngưỡng cửa đó. Có chăng thì cũng chỉ một thời gian rồi ngựa lại quen đường cũ.

-Tóm lại tao ra sao không liên quan đến mày! Tao không rảnh đứng đây nghe mày tiếp tục giở trò mèo khóc chuột. Tao đi đây.

-Luân!

Trọng nắm áo Luân. Cát Luân thách thức.

-Đánh đi! Mày quen trừng trị tao bằng nắm đấm rồi mà. Tao cũng đã quen rồi! Đánh chết tao đi chứ.

Trọng nhìn Luân một lúc rồi chậm rãi buông hắc ra. Anh lắc đầu và nói một cách rất chân thành...

-Hãy...nghe lời anh một lần được không?

Tiếng “anh” từ môi Trọng như làm tan hết tảng băng của sự thù hận trong tim Cát Luân nhưng... sự cao ngạo của mình khiến hắc gạt đi mọi luyến ái đó.Hắc lạnh lùng nói

-Một lần cuối cùng mày hãy nghe cho rõ đây, Tiêu Dũ Trọng:Tao...không có anh trai. Và dù tao có ra sao thì cũng không thừa nhận mày. Những cái gì mày gây ra cho tao,tao thề sẽ lấy lại. Bởi vì kẻ khiến tao căm hận nhất trên đời-chính-là-mày.

-Cát Luân!

Luân lạnh lùng bỏ đi. Hắc gạt toang cửa ra và đẩy ngã những kẻ nhiều chuyện chụm đầu nghe lén bên ngoài. Tất cả bọn họ đều nhìn Cát Luân hết sức ngạc nhiên. Họ chẳng bao giờ ngờ rằng ông Trùm quá cố còn có một người con trai bí mật khác, và kẻ ấy lại là Cát Luân...

Cát Luân đi rồi,Trọng bất lực nhìn theo. Nắm tay anh nắm mạnh vào mặt bàn bằng kiếng, nó vỡ tan tành. Những mảnh vỡ găm vào tay anh rướm máu...

“Cát Luân,anh sai rồi.Anh phải làm gì để chuộc lại những sai lầm đây?”

11. Chương 11

Cả buổi sáng Trọng giam mình trong phòng khách và đuổi tất cả ra ngoài. Lúc Trọng có chuyện cầu giân thì không ai dám lại gần,dù chỉ một bước... Thế nhưng, có một người chẳng hề tôn trọng nguyên tắc đó...

-Anh Trọng!

Cát Lan thành linh mở toang cửa và thản nhiên bước vào. Trọng đưa mắt nhìn cô một cách chán chường...

-Cát Lan, em đến đây làm gì?

-Có cái này... tặng anh.

Cô đưa ra trước mặt anh một hộp Chocolate được gói gém cẩn thận, trông rất dễ thương. Trọng cau mày khó chịu vô cùng...

-Lại cái trò trẻ con đó. Anh đã chán ngấy rồi.

-Hôm nay là Valentine-Ngày lễ tình nhân mà.

Trọng lạnh nhạt gạt hộp kẹo qua một bên và nói một cách bực dọc

-Bọn con gái khác không hiểu anh nên làm mấy chuyện ngốc ngếch này đã đành. Cả em cũng như vậy sao?

Cát Lan buồn bã. Trọng nhìn cô rồi cảm thấy mình quá đáng nên ân cần dỗ dành.

-Xin lỗi, anh hơi nóng nảy. Đang có vài chuyện khiến anh không vui.

-Anh Cát Luân lại chọc giận anh à?

-Chứ ai nữa.

Cát Lan thở dài rồi nhìn Trọng và nói:

-Bạo lực trị bạo lực không phải là cách hay đâu anh à.

-Chứ em nói anh phải làm sao đây? Thứ người như nó chịu ngoan ngoãn nghe lời hay sao?

-Phải mềm mỏng hơn. Anh Cát Luân không phải là một kẻ quá cao ngạo và lạnh lùng như anh nghĩ đâu.

Trọng ngã người ra nằm dài trên ghế, thở dài và gác tay lên trán một cách chán nản, bất lực...

-Anh hết cách rồi.

-Sao anh dễ dàng bỏ cuộc vậy?

Cát Lan hơi mỉm cười, một nụ cười đầy ẩn ý, như thể vừa có một ý nghĩ gì đó rất hay ho lướt qua đầu cô. Trọng tỏ ra khá quan tâm tới ý định Cát Lan sắp nói:

-Em giúp anh đi.

-Em...có ý này... Nhưng em báo trước là anh phải chịu thiệt thòi một chút.

-Nói đi. Miễn đừng bảo anh xin lỗi thằng oắt con ấy.

-Em nói ra nhưng anh hứa không được giận

-Ok. Anh hứa

Khi chắc chắn Trọng đã đồng ý, Cát Lan mới hớn hỏ nói:

-Thật ra anh ấy đang thích một người con gái

-Ai? Trọng tỏ ra rất quan tâm.

-Chính là Thiên Thiên, cô gái anh đang đeo đuổi đó.

Sắc mặt Trọng đanh lại:

-Em có đùa không hả?

-Không đâu.

-Nó làm gì biết Thiên Thiên? Mà nếu nó biết thì làm sao nó tiếp xúc được với cô bé và yêu thích chứ?

-Có lẽ lúc đầu anh ấy chưa thật sự yêu thích Thiên Thiên mà chỉ muốn tiếp cận cô ấy và chiếm lấy tình cảm của cô ấy. Chuyện anh yêu Thiên Thiên gần như cả thành phố này đều biết. Anh đừng quên rằng cách trả thù tốt nhất là cướp người yêu của hắn ta. Anh Cát Luân biết không làm được gì anh, thế nên chuyển hướng sang Thiên Thiên. Thế nhưng giờ đây em có cơ sở tin rằng anh ấy đã thật sự thích cô ta. Cho nên...

-Ý em là...

-Ý em là anh hãy... nhường Thiên Thiên cho anh Cát Luân đi. Như vậy anh ấy sẽ rất cảm kích anh, rồi sau đó sẽ thay đổi cách nghĩ về anh. Biết đâu còn thừa nhận anh là anh trai nữa đó.

Trọng đập mạnh tay lên bàn khiến cho Cát Lan giật mình. Ánh mắt Trọng chứa đầy sự giận dữ.

-Em đùa sao hả? Thiên Thiên là người yêu của anh. Bây giờ em bảo anh nhường người yêu cho kẻ khác ư? Anh đã quyết định lấy cô ấy làm vợ và nhất quyết không thay đổi.

Cát Lan cố tỏ ra bình thản và mỉm cười:

-Vậy thì anh cứ bỏ mặc Cát Luân đi. Đừng quan tâm tới anh ấy nữa. Cứ để anh ấy hận anh mãi mãi.

-Em thừa biết là anh không muốn điều đó kia mà!

Cát Lan đứng dậy và rảo bước ra phía sau lưng Dũ Trọng, nói khẽ qua tai anh:

-Ý thì em đã đưa ra. Còn quyết định thế nào tùy thuộc vào anh. Em biết anh rất yêu mến Thiên Thiên, nhưng anh có nghĩ là cả hai không hề xứng đôi hay không? Vả lại chắc gì Thiên Thiên đã yêu anh? Quan hệ yêu đương với cô cháu ruột của một nữ thanh tra rất nguy hiểm, anh thừa biết mà. Cô ấy rồi sẽ bán đứng anh bất cứ lúc nào đó, anh trai à.

-Thiên Thiên không thể yêu Cát Luân được. Nó... nó chỉ là một kẻ vô dụng, sa lầy và đầy nhuốc nhơ...

-Anh nghĩ lại đi, anh ấy như thế là tại ai nào? Cũng do cái trò trả đũa quái gở và đầy thủ đoạn của anh mà ra nông nổi ấy thôi. Nếu không thì bây giờ anh ấy đã là một tiến sĩ Luật, một chánh án hay thẩm phán, biết bao người trọng dụng cúi đầu, và em cũng không phải...

Cát Lan nói với ánh mắt buồn và hướng nhìn xa xăm. Cô khiến Trọng cảm thấy bức rức, day dứt...

-Em đang trách cứ anh đó sao, Cát Lan? Thật tình anh không hề nghĩ sẽ cuốn luôn em vào cuộc chơi này...

Cô lắc đầu rồi cười buồn nói...

-Em đâu dám.

-Anh xin lỗi vì đã để em vướng vào những khúc mắc của anh em tội anh. Tuy em không có quan hệ huyết thống với anh nhưng em là em của Cát Luân, cũng là em gái của anh. Anh sẽ thay nó đùm bọc em. Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương em một lần nào nữa.

-Em hiểu mà. Còn chuyện Thiên Thiên thì anh tính sao?

Trọng bỏ ra chừng một phút suy nghĩ rồi lắc đầu với Cát Lan:

-Không được. Chuyện này thì tuyệt đối không được.

Cát Lan thở dài thất vọng dù cô đã biết trước câu trả lời của Dũ Trọng. Cái cách cô phản ứng lạ cũng hết sức quyết liệt và đầy mỉa mai:

-Vậy mà cứ bảo anh quan tâm Cát Luân. Chỉ là nói láo! Em bỏ mặc các người tự lo lấy. Đặc biệt là kẻ có chấp và ích kỷ như anh đó!

-Cát Lan, anh...

Cát Lan bỏ đi. Trọng thở dài ngao ngán. Lúc này anh muốn thấy mặt Thiên Thiên biết bao nhiêu.

"Giờ này cô bé của anh đang làm gì nhỉ? Có biết rằng anh đang nhớ và muốn nhìn thấy nụ cười của em biết bao nhiêu không hả?"

Trong khi ấy thì Thiên Thiên đã hoàn tất cuộc vật lộn với món Chocolate trong lần vào bếp đầu tiên...

-Wow, sao di làm đẹp vậy?

Thiên Thiên cứ cầm chiếc hộp đựng Chocolate của Thiết Linh mà trầm trồ tấm tắc khen.

-Còn con thì sao?

-Con...

Thiên Thiên rầu rĩ nhìn những miếng sôcôla của mình vừa khét vừa xấu xí chẳng ra hình dạng gì cả. Di Thiết Linh ôm bụng cười. Ai bảo cô nàng hậu đậu kia quanh năm suốt tháng chẳng khi nào chịu làm bếp gì hết. Thật đáng đời!

-Di còn cười ư? Thấy mà ghét!

Vì Thiên Thiên phụng phịu và rầu rĩ mãi, Thiết Linh mới chịu thôi cười.

-Thôi , không cười nữa, nếu không lại có người không thèm nói chuyện với di nữa. Mà mỗi lần như vậy thì nấu bao nhiêu cũng không đủ cho “kẻ ấy”.

Thiên Thiên quay qua di và nhìn nàng với ánh mắt nài nỉ:

-Con phải làm sao đây? Hay di đổi cho con đi.

-Tắm lòng mới quan trọng. Đẹp xấu có là gì đâu.

-Thật ư?

-Ừ.

-Vậy thì con yên tâm rồi.

Thiên Thiên cẩn thận gói những món “kinh khủng” nhưng vẫn có thể tạm gọi là Chocolate của mình lại. “Một gói cho cha, một gói cho thầy và một gói nữa cho...” Thiên Thiên lẩm nhẩm trong đầu...

-Tiêu đời !Thiếu mất rồi ...Mình sẽ phải đưa cho ai đây?

Chỉ một chuyện con con đó mà đã làm cô nàng Thiên Thiên điên đầu cả lên.

Chuông báo tin nhắn của Thiên vang lên, một biểu tượng tin nhắn nho nhỏ cứ liên tục nhấp nháy trên màn hình. Thiên Thiên nhìn số và biết đó là tin nhắn của ai. Cô nhóc hí hửng chọn một miếng Chocolate đẹp nhất rồi ra ngoài.

Thiết Linh nhìn vẻ khấn trương của cô cháu gái, phì cười. Nàng nghĩ chắc đó là tin nhắn của con trai rồi bởi vì thái độ ấy chỉ có thể là thái độ của một thiếu nữ mới lớn đang yêu mà thôi.

Thiên Thiên vừa dắt xe đạp ra khỏi nhà thì bất ngờ thấy Trọng đến ngay trước cổng nhà mình. Anh muốn cùng cô nhóc đi cùng mình một lát. Thiên Thiên đưa tay nhìn lên đồng hồ rồi gật đầu...

Về mặt Trọng buồn và có nhiều ưu tư. Anh khiến cho Thiên Thiên chạnh lòng. Cô nghĩ là tại mình đã không tặng Chocoate cho anh ấy chẳng? Nhưng cô đã lỡ làm thiếu một phần rồi. Miếng Chocolate đang mang theo cô nhóc muốn đem ột người khác...

Trọng chờ Thiên Thiên đi vòng vòng, vòng vòng không biết bao nhiêu lần thế mà chỉ vòng quanh một góc đường. Anh chẳng nói một lời nào, do không có gì để nói hay do có quá nhiều thứ muốn nói mà ko biết phải bắt đầu từ đâu?.

-Chuyện gì vậy? Anh đang có gì đó không ổn sao?

-Hả? Anh...

Tâm trí của Trọng dường như không mấy chú tâm tới câu hỏi của Thiên Thiên, mãi đến khi có một người băng qua đường đột ngột khiến Trọng phải giật mình thẳng lại. Người kia giật mình, tỏ rõ sự khó chịu. Thiên Thiên phải xuống xe lại gần rồi rít xin lỗi. Sau đó mới quay lại với Trọng. Cô nhóc hỏi với một sự lo lắng:

-Hôm nay anh có chuyện gì không vui vậy?

-Thiên Thiên, em...có yêu anh không?

Trọng hỏi thẳng và bất ngờ quá, ngay giữa đường phố đông người khiến Thiên thật khó lòng trả lời

-Em... Em có thể không trả lời câu này hay không?

-Anh muốn hôm nay em nói rõ cho anh biết.

Thiên ngạc nhiên:

-Tại sao lại hỏi chuyện đó lúc này?

-Trả lời anh đi.

-Đây là ngoài đường mà. Vả lại...

Thiên chưa kịp nói hết câu thì Trọng đã cho xe nổ máy và nói như ra lệnh:

-Lên xe đi. Chúng ta đi đến một nơi vắng vẻ,nơi em có thể cho anh câu trả lời.

-Dù có là nơi nào thì cũng vậy thôi.

-Tại sao? Hay em không hề có cảm giác với anh?

Đường như Trọng quá kiên quyết tìm ra câu trả lời,và Thiên Thiên biết mình không thể cứ mãi trốn tránh câu hỏi.

-Thôi được, chúng ta đến một nơi nào đó đi.

Họ đối mặt nhưng không ai mở lời. Cuối cùng Trọng cũng là người phá vỡ sự im lặng.

-Sao em không nói gì hết?

-Nói gì đây?

-Trả lời câu hỏi lúc nãy của anh.

Thiên Thiên trầm ngâm,nhẹ cắn môi như đắn đo: phải nói thế nào để Trọng hiểu ý mình muốn. Khi mà chính bạn còn không hiểu rõ chính mình thì làm sao bạn cho người khác câu trả lời? Thiên Thiên cũng vậy. Cô nhóc cứ nhìn anh,rồi cúi xuống bàn,rồi nhìn anh,rồi quay đi chỗ khác...

-Chỉ cần “có” hoặc “không” là được rồi,Thiên Thiên. Trọng có vẻ như đã mất hết sự kiên nhẫn

-Sao anh nghĩ đơn giản quá vậy? Nhìn Trọng,hít một hơi thật sâu,sau đó Thiên Thiên mới tiếp tục. Em không phủ nhận tình cảm yêu mến dành cho anh nhưng không đủ để em khẳng định là em yêu anh.

-Có phải vì Cát Luân?

Thiên Thiên khá ngạc nhiên khi Trọng nhắc tới cái tên Cát Luân...

-Anh gặp anh ấy rồi sao?

Trọng im lặng một lúc rồi lắc đầu. Sau đó ngược lên nhìn Thiên Thiên:

-Đó là người như thế nào?Em biết được bao nhiêu về hắn ?

-Về Cát Luân? Tất cả những gì em thấy cho em biết anh ấy là một người tốt. Anh ấy là một công tử nhà giàu thích sống tự thân tự lập,khá thông minh và có học thức. Anh Trọng nè... Thiên thiên nhìn thẳng vào mắt anh. – Anh cho em sự yêu mến nhưng anh ấy cho em sự bình yên. Em không thể xác định được tình cảm của mình. Anh nghĩ em là kẻ không tốt cũng được.Lúc này đây... em không biết mình thích ai nhiều hơn...

-Anh hiểu rồi.

-Hiểu cái gì?

Trọng không trả lời câu hỏi,anh chỉ nói vu vơ:

-Em muốn đi đâu nữa hay về nhà?

-Anh vẫn chưa nói anh hiểu gì?

-Anh hiểu là em đang hết sức lưỡng lự, phân vân. Anh không trách em. Thật tình mà nói, em chỉ mới là một cô nhóc. Chuyện tình cảm là cái gì đó hết sức phức tạp với em. Anh sẽ tiếp tục đợi và không ép em phải vội vã cho anh câu trả lời...

-Em không phải là con nhóc. Em đã 18 tuổi rồi.

-Nhưng suy nghĩ của em vẫn là một cô nhóc

-Không nói chuyện với anh nữa. Cũng không cần anh phải đưa về.

-Thiên Thiên.

Thiên có vẻ không thích bị gọi là một cô nhóc, dù cách nghĩ của cô cũng giống như một cô nhóc. Cô nhìn lên đồng hồ và nhớ tới cuộc hẹn.

-À, cái này là của anh

-Gì vậy?

-Khi em buồn hay có gì đó phải suy tư, cách tốt nhất là ăn thật nhiều. Em mong là nó sẽ giúp anh giải tỏa căng thẳng. Giờ em phải đi rồi.

Thiên Thiên đứng lên và rời khỏi quán nước. Trọng tò mò mở ra coi.

-Chocolate? Là Chocolate Thiên Thiên tặng ỉnh ư? Hôm nay là ngày lễ tình nhân thì phải...

Trọng nghĩ đến Cát Luân và ý đồ của hắn khi tiếp cận Thiên Thiên. Trọng dần dần hiểu ra. Thế nhưng anh chẳng cam tâm khi thấy Thiên Thiên bên cạnh người khác, cho dù đó là em trai duy nhất của mình. Vì anh đã yêu Thiên Thiên quá nhiều. Anh có thể làm mọi thứ để bù đắp cho Cát Luân, nhưng... tình yêu thì không thể! Tình yêu là thứ không thể chia sẻ hay nhường nhịn được, bằng mọi giá.

Trọng cầm vội gói Chocolate chạy khỏi quán đuổi theo Thiên Thiên.

-Anh yêu em, Thiên Thiên. Anh sẽ đem tới hạnh phúc cho em, suốt đời bảo vệ em. Vì vậy, dù câu trả lời của em bây giờ là gì anh cũng không quan tâm. Anh nhất định sẽ cho em thấy người duy nhất đem tới hạnh phúc cho em chỉ có thể là Tiêu Dũ Trọng này mà thôi!

Thiên Thiên ngạc nhiên quay nhìn lại. Anh thành linh bước tới nắm lấy tay cô và kéo cô vào lòng, siết cô thật chặt trong vòng tay mình...

12. Chương 12

Cát Luân lặng lẽ nhìn Thiên Thiên trong vòng tay Dũ Trọng. Cuộc hẹn hôm nay chắc không cần thiết nữa rồi. Hắn cho tay vào túi quần lặng lẽ quay gót...

Trong lòng Cát Luân lúc này đầy tràn đầy mâu thuẫn. Tất cả đều bắt đầu từ cuộc viếng thăm của Dũ Trọng sáng nay. Tình thân là thứ gì đó thật thiêng liêng, tuy vô hình nhưng rõ ràng là nó hiện hữu. Nếu như là Cát Luân của mọi khi, khi thấy Dũ Trọng quá yêu mến Thiên Thiên và xiêu đổ vì cô nhóc ấy, hắn sẽ tìm gặp Thiên Thiên và sau đó sẽ dùng cái vẻ ngoài thư sinh trí thức đạo mạo của mình để gieo vào lòng cô bé ngây ngô ấy sự phân vân, lưỡng lự trong tình cảm.

Thế nhưng bây giờ đây thì hắn không còn thấy hứng thú với việc ấy nữa. Có rất nhiều lí do khiến cho cái kế hoạch trả thù đang diễn ra suôn sẻ chợt bị khựng lại. Đó là Cát Luân nhận ra mình đã thật sự yêu Thiên Thiên. Và một lí do khác đó là... Cát Luân không thể cảm hận Dũ Trọng như lúc bị anh ta đẩy xuống bùn nhơ nữa. Lòng hắn cảm thấy khá đau và đầy nghi hoặc.

Có một ánh mắt vẫn đang dõi theo dáng Luân từng bước từng bước một trải dài qua các con phố qua cửa sổ nhỏ của chiếc xe hơi sang trọng, sáng loáng như nổi lên thân phận cao quý của người đang lái nó.

Đèn đỏ buộc xe phải dừng,trog khi Cát Luân đã đi sang phần đường bên kia.Cô gái với bộ trang phục sang trọng bước vội xuống xe và chạy theo Luân một cách hối hả.

-Có phải là...Cát Luân không?

Một bàn tay thành linh đặt lên vai Luân khiến hắn phải ngoái lại nhìn.

-Cô là ai?

-Em là Mộc Lan đây, anh không nhận ra em ư?

Cát Luân nhìn Mộc Lan trong vài giây rồi lạnh nhạt quay lưng đi. Cô gái vẫn kiên nhẫn đi theo.

-Chúng ta học cùng trường Đại học anh quên rồi sao? Đại học BestLaw. Anh nhìn lại em đi.

Cát Luân càng cố thờ ơ thì Mộc Lan lại càng kiên nhẫn tới mức lì lợm. Đó là sự gan lì được tạo nên sau một thời gian dài gắn bó với cái nghiệp phóng viên,phải sẵn cho bằng được những tin tức hấp dẫn nhất, để dần dần khẳng định vị trí và năng lực của mình theo con đường đã chọn. Người đã dạy cô phải làm điều đó nếu muốn thành công chính là Cát Luân,là cái con người đang phớt lờ cô đi một cách lạnh lùng. Mộc Lan không sao hiểu được. Hành động của Cát Luân thật ra là do không nhận ra Khuê Mộc Lan của ngày xưa hay là do đã thật sự quên mất từng có một người con gái như thế từng xuất hiện trong đời hắn?

Sự kiên trì theo gót của Mộc Lan khiến Cát Luân cáu giận. Hắn thành linh đứng lại và quay lại nhìn Mộc Lan một cách bức dọc:

-Có chuyện gì không? Muốn theo tôi tới bao giờ đây?

Mộc Lan trước thái độ của Luân vẫn cảm thấy vui vì hắn đã chịu quay lại nhìn cô.Cô không giấu được nụ cười thật yêu kiều:

-Anh về nước bao giờ?

-Có liên quan gì đến cô không?

-Anh đang có chuyện không vui ư?

-Phải . Và cũng đang hết sức bức bối vì có kẻ cứ làm phiền mình.

Luân bỏ tay vào túi quần và tiếp tục quay lưng đi. Mộc Lan đứng trơ một lúc lại chạy theo hắn:

-Em mời anh dùng bữa nhé!

-Tôi không đói

-Hay chúng ta đi uống nước?

-Tôi không khát

-Hay...

Cát Luân đột ngột đứng lại khiến Mộc Lan va đầu vào lưng hắn. Trong giây phút ấy,Mộc Lan như tựa đầu vào tấm lưng của hắn, ngửi thấy mùi mồ hôi thấm trên áo, nghe hơi thở khe khẽ của hắn. Một cảm giác thật kỳ lạ và nó đã nhịp tim lỗi nhịp... Mộc Lan khẽ khép mắt lại và giữ yên đầu nơi tấm lưng hắn.

Cát Luân quay lại. Hắn nhìn Mộc Lan một lúc rồi lạnh nhạt nói:

-Tôi hơi ngạc nhiên sao một quý cô thế này lại có nhu cầu đặc biệt mạnh mẽ với đàn ông lạ đến vậy.Cô gái à, nếu cô có hứng thú đặc biệt với tôi như vậy thì dễ xử thôi, cô thử ột giá xem ,sau đó chúng ta sẽ làm một cuộc thỏa thuận . Thuận mua thì vừa bán. Tôi đảm bảo những gì tôi đem đến cho cô đêm nay sẽ không khiến cô thất vọng.

Mộc Lan ngạc nhiên nhìn Luân. Trong lòng cô chất đầy sự thất vọng, hụt hẫng... Người con trai từng được biết bao người thần tượng, người con trai đã khiến cô không ngừng nhớ về hắn, người con trai bấy lâu là

động lực nhắc cô phải luôn luôn cố gắng hoàn thiện mình, để xứng đáng với anh ta... giờ là một người lạnh nhạt và bất chấp vì đồng tiền thế này hay sao? Phũ phàng quá! Thất vọng và... đau lắm,nhưng...

-Được.Tôi bao anh cả đêm nay, anh đồng ý chứ?

Cát Luân cười khuấy:

-OK thôi,nhưng phải đưa trước.

Mộc Lan rút cọc chi phiếu ra và xé một tấm đưa hẳn.

-Con số tôi chưa ghi vào, anh muốn bao nhiêu thì ghi.

Cát Luân cầm tờ chi phiếu với sự thích thú và quay qua nhìn Mộc Lan bằng ánh mắt dịu ngọt chết người của hẳn:

-Cảm ơn người đẹp.Em yên tâm, anh rất uy tín mà.Đi nào

Cát Luân cúi xuống hôn phớt lên môi Mộc Lan rồi vòng ôm eo nàng như kẻ nhân tình lãng mạn, biết chịu đựng người yêu...Tim Mộc Lan đập nhanh, vừa rộn ràng vừa hồi hộp, một chút niềm hạnh phúc dù biết đó là ảo tưởng, một chút tủi hờn khi nhìn thẳng vào thực tế... Khi yêu,người ta bất chấp và tâm trí trở nên mù mịt, ngay cả khi đó là con người luôn sống lí trí như Mộc Lan...

Suốt cuộc chơi hôm ấy,Cát Luân ở bên cạnh Mộc Lan và diễn khá trọn vai một người tình tận tụy. Hẳn tỏ ra một tay chơi sành điệu, chịu chơi.Cuộc sống của một trai bao ra sao thì những gì Cát Luân làm không hề khác, hết sức tinh vi, bài bản... Đôi lúc Mộc Lan còn không nhận ra được Cát Luân đang đóng kịch với mình, cô không nhớ được đây là một cuộc trao đổi tệ hại đầu tiên trong đời cô và cái giá của cuộc đổi chác ấy là tấm ngân phiếu với con số kết sù mà Mộc Lan sẽ chi ra cho hẳn.

Hai giờ sáng,họ sánh vai rời khỏi vũ trường để...vào một khách sạn.

-Tôi...không vào đâu!

Cát Luân nhìn sự lung túng của Mộc Lan rồi dịu dàng nói khẽ vào tai cô:

-Sao vậy?Em đã chi đẹp như vậy cho đêm nay kia mà.Bỏ qua những giây phút đáng giá bạc triệu ấy chẳng lẽ em không tiếc sao?

-Cát Luân,em khó có thể tin đây là anh mà em từng biết. Mộc Lan nhìn thẳng vào mắt Cát Luân.- Chuyện gì biến anh ra con người thế này vậy Cát Luân, nói em biết đi.

-Cô nói gì tôi hoàn toàn không hiểu. Giờ cô muốn chấm dứt hay tiếp tục cuộc hoan lạc thì cứ nói ra đi. Nhưng tiền đã vào túi thì khó nhả ra lắm, cô em à.

-Anh... làm tất cả những điều này chỉ vì tiền thôi sao?

-Cô nói sao thật lạ? Con người sống không vì tiền thì vì cái gì? Nếu cô muốn cuộc vui tới đây tạm dừng, tôi sẽ trả lại 20% khoản cô đã chi. Còn nếu vẫn muốn tiếp tục thì hãy im lặng đi và tận hưởng những giây phút ngọt ngào với tôi trong đó. Yên tâm đi cưng, anh làm ăn uy tín mà.Vào thôi!

Luân có vẻ rất hứng thú. Chần chừ một lúc, Mộc Lan cũng theo hẳn bước vào. Họ cùng thuê một phòng loại sang nhất,tiện nghi nhất.

Mộc Lan thường xuất hiện trên truyền hình, vì thế cái nhìn hiếu kỳ của cô lễ tân khiến nàng ngượng ngùng. Cát Luân hiểu và dúi vào tay cô tiếp tân tờ bạc, sau đó nháy mắt với cô nàng. Cô nàng mỉm cười và hiểu ý hẳn. Rõ ràng: tiền có thể khóa miệng thế gian. (Nhưng liệu có khóa cả những gì họ nghĩ?)

Vào trong phòng, Luân cởi áo ra quăng vào một góc.

-Anh...làm gì vậy?

Mộc Lan áp úng, thẹn thùng, xấu hổ.

-Lần đầu hả bé yêu?Yên tâm đi, rất mê ly ,sẽ không sao đâu.

Khuôn mặt hần lúc ấy vừa gọi tình vừa trân tráo.

Hần vào bên trong phòng tắm và xả nước hết cỡ như để dòng nước bắn ra dưới vòi hoa sen tẩy hết những ưu tư của hần, nhưng bắn khăn của hần. Hần nhìn mình trong gương,nhưng đó lại là hình ảnh của cô bé ấy...Sao lại thế này mãi kia chứ!

Rời khỏi phòng tắm trong mảnh khăn quấn quanh người, hần tiến tới giường và thản nhiên ngã người ra, tay quàng lấy vai Mộc Lan đang ngồi đấy. Hần cười, dịu dàng đưa tay lướt trên mặt nàng,hôn lướt lên vành môi nàng. Hần dịu dàng kéo nàng xuống giường... Đôi mắt chết người của hần cuốn nàng đi.Sự đam mê lấp mờ lí trí nàng...

Chuông điện thoại lại reo... Hần biết cuộc gọi ấy của ai. Mộc Lan cũng khá ngạc nhiên khi từ chiều tới giờ Cát Luân lơ đãng nhiều cuộc gọi... Người gọi tới là ai?

-Sao anh không bắt máy đi?

-Không quan trọng. Phục vụ khách hàng mới là điều trên hết.

-Em... chỉ là khách hàng của anh thôi sao?

-Phải. Như đã nói ngay từ đầu. Sau đó, chúng ta đường ai nấy đi và tôi cũng không nhất thiết phải bận tâm cô là ai.

-Thế thì anh có vui vẻ vì điều đó không?

Cát Luân im lặng một lúc rồi trả lời lạnh nhạt:

-Tôi không quan tâm. Từ lâu tôi đã không còn cảm xúc với bất cứ thứ gì rồi.

Hần nói và cười, nụ cười chua chát... Mộc Lan nhìn Luân, sau đó khẽ khép mắt lại. Nàng chấp nhận trao đi... không cần biết người ấy thế nào, chỉ cần biết người ấy là Cát Luân mà thôi...

Giữa lúc đó... Cát Luân bỗng nhớ Thiên Thiên.Nhớ sự kiêu kỳ, bướng bỉnh, nhớ nụ cười hồn nhiên như trẻ con, nhớ ánh mắt kiên cường,tự tin và mạnh mẽ khi cô bé đứng trên sàn đấu,nhớ giọng nói rần rở khi đứng ra bên vực kẻ khác.Tâm trí hần chỉ toàn là hình bóng của Khuê Thiên Thiên.Hần nhớ những ngày ở bên nhau ngoài đảo Cá Vàng...và...

-Tôi xin lỗi.

-...

Hần đột ngột đứng dậy , tay rời khỏi người Mộc Lan,lẳng lẳng mặc quần áo vào và nói:

-Trò đùa đã đến lúc phải dừng lại rồi.

-Cát Luân

-Trả lại cho cô đó.

Hần đặt tấm chi phiếu vào tay Mộc Lan,nhìn vào mắt nàng, vẫn ánh mắt cuốn cô đi,khiến cô như kẻ mất lí trí...

-Mộc Lan, tôi nhớ cô chứ. Cô là cô gái hay nép sau tôi và luôn theo sát tôi, bắt kẻ trên lớp hay đi thi đấu.Cô gái nhút nhát hồi nào đã xinh đẹp và gan lì hơn. Cô thay đổi theo hướng tích cực hơn.Còn tôi...tôi cũng thay đổi, thay đổi đến không ngờ được.Gia Cát Luân ngày xưa đã không còn nữa.Hần đã bị cuộc đời này giẫm tan nát rồi.Nếu như hôm nay tôi hủy đi sự trong trắng của cô thì...cái chất người hiếm hoi còn sót lại của tôi sẽ đáng ghê tởm đến mức nào?Tôi xin lỗi . Trò đùa chấm dứt rồi.

Hần cười buồn rồi quay đi.Mộc Lan níu tay hần lại.

-Đã gần ba năm rồi, từ cái ngày anh tìm và trả lại cho em bức thư.Thời gian đó giúp em tự tin hơn, can đảm hơn.Nay đối mặt với anh, em mới biết tình yêu em dành cho anh vẫn còn đó, nồng nàn, mãnh liệt. Em yêu anh, Cát Luân. Đó là sự thật.

-Muộn rồi, Mộc Lan à.

-Anh đã có người yêu rồi sao?

-Có lẽ vậy. Ngay lúc này đây tôi đang nhớ đến cô ấy. Nhưng...

-Sao?

-Không liên quan đến cô. Người sang trọng như cô tốt nhất không nên vướn vào những kẻ như tôi. Gia Cát Luân mà cô từng biết... đã chết rồi.

-Tại sao chứ?

-Tôi về đây.Bye.

-Cát Luân, em phải tìm anh ở đâu?

-Không tìm thì tốt hơn.

-Đây là số phone của em.Khi nào anh cần một ai đó tâm sự, em sẽ có mặt

Mộc Lan nhét tấm card vào túi áo Cát Luân.Hắn nhìn cô một lúc rồi khẽ gật đầu. Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng khiến tâm hồn Mộc Lan bay bổng.

Tình yêu sẽ khiến bạn hành động như lũ ngốc. Tin tôi đi.

13. Chương 13

Hơn ba tháng sau...

- Đại ca, thằng Luân bị thằng Bảy Cảnh bắt đi rồi.

- Cái gì?Tại sao?

Trọng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Phát Rô như muốn xác minh mình chẳng hề nghe lầm.

- Nó không có tiền mà dám vay của Lão Cảnh 100 triệu lãi cao 30% một tháng. Nó điên rồi đại ca à.

- Nó dùng tiền đó để làm gì?

- Em không rõ lắm, nhưng hình như mấy ngày nay nó hay ra vào cô nhi viện. Chắc là đem vào ấy. nếu anh muốn em sẽ lập tức xác minh điều đó cho anh. Nhưng có lẽ 90% là thật đấy.

- Nó điên sao?

Trọng tức giận đập mạnh tay lên bàn rồi đứng phắt dậy. Phát Rô đưa mắt nhìn đại ca của gã, dò hỏi để biết kế tiếp phải làm gì.

- Bây giờ sao đây đại ca?

- Rút tiền trong tài khoản của tao trả cho Bảy Cảnh ngay lập tức.

- Lão ta sẽ không nhận đâu.

Giọng một người đột ngột chen vào. Mọi ánh mắt dồn về con người vừa xuất hiện đang bước tới chỗ Trọng. Anh em nhìn người ấy cũng hết sức tôn trọng và nể sợ không kém gì Dũ Trọng.

- A, anh Bảo, anh mới về?

Phát Rô reo lên, Bảo chỉ liếc gã một cái, sau đó không quan tâm tới gã béo ấy nữa, anh đi thẳng đến chỗ Trọng.

- Chuyến đi sao rồi?Trọng hỏi.

- Công việc ổn thỏa.Các sòng bạc đã đi vào hệ thống.Ngay tại các vùng biên giới đó đều có tay chân của chúng ta.Không lo nữa.

- Kinh doanh sòng bạc không lời bằng buôn bán thuốc phiện nhưng ít ra cũng ít nguy hiểm và rủi ro hơn nhiều. Anh em trong bang có cái để kiếm tiền, mà lời hứa với Thiên Thiên vẫn có giá trị. Điều tôi đang lo bây giờ là thằng chó Cát Luân.Nó đang cố tình bày trò để thách thức lòng kiên nhẫn của tôi mà.

- Chắc không phải vậy đâu. Đây có lẽ là một trong những âm mưu thâm độc của lão Bảy Cảnh với cậu đó, Dũ Trọng à. Trong vụ giành địa bàn để kinh doanh sòng bạc ở vùng biên giới vừa qua, chúng ta đã thắng tay hất cẳng Bảy Cảnh không thương tiếc.Chẳng biết từ đâu lão biết mối quan hệ của cậu và thằng Luân cho nên lão nhắm vào nó, cũng là để dần mặt cậu.Cho nên...

- Sao?

Trọng quay qua Bảo đợi câu trả lời. Từ bao giờ, lời nói của Bảo được Trọng hết sức xem trọng. Bảo chính là cánh tay trái đắc lực của Trọng, là người có quyền hạn tối cao thứ hai trong mắt các anh em khác trong bang.

- Nếu tôi đoán không lầm, dù cậu có đưa tiền xong chưa chắc lão chịu thả người.Phải chờ đợi phản ứng của lão thôi.

- Chờ đến bao giờ đây!

Dũ Trọng tỏ ra rất nóng lòng. Anh biết rằng, một khi lão ta biết Cát Luân là em trai của hắn, lão sẽ bày đủ trò để hãm hạ, hành hạ Cát Luân cho bỏ ghét, và cũng để cho Trọng biết rằng cái gì lão đã muốn lão sẽ làm đủ mọi cách đạt được, bất chấp thủ đoạn. Một Gia Cát Luân nhỏ nhoi kia suy cho cùng chỉ là một con cờ chốt trên bàn cờ tướng, muốn thí lúc nào cũng được!

- Hay là bỏ thí cái thằng đó đi. Phát Rô chen vào, gã mỉm cười như thể ấy là một “đại sáng kiến”

- Câm đi! Tuyệt đối không được!

Trọng có thể chấp nhận nhượng đi một phần lợi ích của mình chứ nhất quyết không thể coi Cát Luân như con cờ thí. Dẫu Cát Luân vẫn ngoan cố, bướng bỉnh không chịu khuất phục và thừa nhận người anh cùng cha khác mẹ là anh, anh vẫn không thể để mặc sự sống chết của hắn. Bảy Cảnh là con cáo già thâm độc và nguy hiểm trong thế giới ngầm này. Cát Luân rơi vào tay lão chắc chắn lành ít dữ nhiều!

Chuông điện thoại của Trọng reo.Nhìn số, Trọng biết ngay là ai.

- Chú Bảy đó à? Sao hôm nay có nhã hứng gọi cho tôi vậy?

- Lâu quá không nghe giọng thằng cháu, làm chú hỏi thăm cháu cũng không được sao?

Trọng cười gằng khinh bỉ, nhưng có lẽ lão Bảy không hề biết sự khinh bạt lộ rõ trên từng nét mặt của anh. Đầu dây bên kia, lão già vẫn nói tiếp:

- Chú có một chuyện làm ăn muốn bàn với con đây. Àh, còn có thằng Luân ở đây nữa. Con biết thằng nhóc Gia Cát Luân chứ hả?

Trọng thừa biết đó là sự đe dọa dành ỉnh. Tay anh dường như chỉ một chút nữa thôi là bóp nát cái điện thoại trên tay. Nhưng anh kịp giữ mình bình tĩnh lại. Lúc này đem Cát Luân ra khỏi lão mới là việc hàng đầu phải làm. Cố giữ nhịp thở và một thái độ lịch sự, hòa nhã với kẻ bề trên, Trọng nói:

- Được, vậy ta gặp ở đâu, mấy giờ?

- Tối nay, lúc bảy giờ tại nhà hàng Bali. Đi một mình đó. Chỉ chú cháu ta hàn huyên với nhau thôi nhé.

- Ok, tôi sẽ đứng giờ.

Lão cúp máy cái rụp.

Trọng đưa tay nhìn đồng hồ, đã 6 giờ 33 phút rồi...

- Đại ca!

- Không sao đâu. Một mình tôi sẽ tới đó. Trong lúc tôi đi, mọi chuyện...

Trọng nhìn Phát Rô rồi lướt qua gã thật nhanh, nhìn sang các an hem khác, cuối cùng chuyển ánh nhìn sang Bảo. Trọng đặt tay lên vai Bảo, bóp chặt:

- Thay tôi chỉ bảo và hướng dẫn các anh em lúc tôi đi được không?

Bảo gạt tay Trọng ra, lắc đầu:

- Họ sẽ nghe lời tôi nếu không có cậu hay sao?

- Sẽ chứ. Vì đó cũng là lệnh. Nói rồi Trọng quay qua mọi người.- Các anh em nghe đây, một khi tôi chưa trở về, anh em toàn bang sẽ phải nghe theo lời anh Bảo. Lời của anh ấy cũng chính là mệnh lệnh của tôi. Mọi người nghe rõ chưa?

- Rõ!!!

Mọi người đồng loạt hô lên, chỉ trừ một người trong lòng cảm thấy hết sức bất bình. Gã bực tức bỏ ra ngoài.

Lúc này, Trọng mới quay qua Bảo:

- Anh nghe rồi chứ? Sắp tới giờ hẹn, tôi đi đây.

- Cậu đang làm gì vậy Dũ Trọng?Cậu thừa biết chắc phải có ý đồ gì đó nên lão mới bảo cậu đi một mình chứ?

- Tôi biết.

- Vậy tại sao...

- Còn có cách khác cho tôi chọn sao? Anh thừa biết Cát Luân là gì của tôi mà. Trên đời này tôi chỉ còn một mình nó là người thân thôi. Bằng mọi giá tôi phải tới cuộc hẹn đó, và... chỉ một mình. Anh cho người chuẩn bị xe đi.

- Nhưng...

- Làm đi!

- Được.

Bảo miễn cưỡng trả lời...

Tôi hôm ấy,lão Bảy Cảnh bao hết nhà hàng Bali. Khuôn viên nhà hàng lớn bậc nhất thành phố bỗng trở nên trống trải, rộng thênh thang để chờ một con cọp sa lưới...

Đúng hẹn, Trọng cho xe chạy thẳng vào trong khuôn viên nhà hàng. Khi xe dừng, một hàng người áo đen kính cẩn đứng hai bên như “đón” khách quý. Anh khẽ nhếch môi cười rồi khoan dung sải chân đi vào trong, một phong thái tự tin, uy nghi của bậc đàn anh đất không sợ, trời không sợ.

Bên trong, lão Bảy ngồi đó với tẩu thuốc phì phèo trên môi, nụ cười đắc thắng và tương ngồi kể cả của bậc bề trên. Theo lịch sự, Trọng bước tới, vẻ mặt ung dung, hớn hở...

- Chú khỏe chứ!

- Không tốt lắm. Nhất là sau mấy vụ bị phổng tay trên. Còn cháu ra sao rồi?

- Cháu khỏe, nhất là sau mấy vụ làm ăn trúng mánh. Chắc do trời thương, hoặc do an hem trong giới mỗi người nhường nhịn nhau một chút. Cùng là kiếm ăn thôi mà.

- Cùng kiếm ăn? Lão dần cái tẩu thuốc xuống, rồi nói với một sự cau có. – Tranh thị trường với người khác cũng gọi là cùng nhau kiếm ăn hay sao?

- Thương trường là chiến trường mà chú. Tôi chẳng dám inh nhiều tà cán gì. Chỉ may mắn là có quá nhiều anh em tài giỏi và có những thắng đàn em rất mực trung thành.

- Mà...

Lão nghiêng răng giận dữ.Sau đó, lão dần xuống, lại cố cười, nụ cười gian trá.

- Tụi bây đem thang đó ra đây!

- Ai vậy chú!

- Đừng giả nai, Dũ Trọng. Mà biết nó là ai mà.

- Cháu chẳng hiểu chú nói gì cả. Trọng thần nhiên hút thuốc.

Bọn kia khiêng Cát Luân với hai tay bị ngoặt trối ra sau và toàn thân đầy vết thương, khắp người bầm dập ra quăng xuống trước mặt Trọng. Tim anh nhói lên... Đó gọi là tình máu mủ phải không? Máu chảy, ruột mềm!

- Mà biết nó không?

- Không quen.

- Theo tao biết thì nó là thằng con rơi của ông anh kết nghĩa đào hoa của tao.

- Vậy ư? Cha tôi còn chưa hề nói với tôi hay bất cứ ai. Sao chú biết? Đâu cứ phải đem ai đó từ trên trời rơi xuống thì sẽ đột nhiên trở thành con trai của ông Trùm Tiêu Dũ Khánh lấy lòng được chứ, phải không nào?

Trọng cố làm như bình tĩnh lắm, vô tâm lắm. Lão Bầy cười gian xảo nhìn vào mắt Trọng:

- Mà bảo đàn em mày trung thành lắm kia mà.

Một câu nói làm Trọng phải sốc, quắc mắt nhìn lão, vừa nghi ngờ, vừa ngạc nhiên, vừa tức giận...

- Nội gián! Ai?

- Tao đâu có ngu, Dũ Trọng. Dù mày có thừa nhận hay không thì thằng ranh ấy chính là anh em cùng cha khác mẹ của mày. Cả em trai duy nhất của mình mà con không bảo vệ được thì mày ăn nói sao với ông anh kết nghĩa yêu dấu của tao đây?

- Tóm lại, chú muốn gì nói đi?

- Không gì cả. Thằng em mày nợ tao 300 triệu.

- Láo!

Cát Luân vừa lên tiếng đã bị thằng đàn em lão Bầy đứng bên cạnh thúc vào bụng.

- Ở đây không đến lượt trẻ con lên tiếng.

Lão nói. Ánh mắt hai anh em Dũ Trọng giao nhau. Trọng ngẫm ra hiệu cho Luân hãy cứ im lặng, rồi sau anh quay qua lão Bầy.

- Tiền thôi mà, đây, không thiếu một xu.

Trọng đặt Vali tiền lên bàn. Trước khi tới đây anh đã dự liệu trước tình hình. Không nhảy bén như Cát Luân, nhưng Trọng cũng là một con người hết sức thông minh.

- Tiền ư? Nếu mày cho là tao bảo mày đến đây một mình, không đem một ai theo, không có vũ khí, không anh em chỉ để nhận của mày số tiền ít ỏi này thôi ư? Nó không đủ cho tao xỉa răng!

- Vậy chú muốn gì?

- Toàn bộ năm cái sòng bạc bên biên giới.

- Một.

- Toàn bộ.

- Ba. Đó là cái giá cuối cùng tôi có thể nhượng bộ cho ông.

- Cháu trai à, chúng ta có còn là con nít đâu mà phải trả giá như vậy? Một là đem xác thằng kia về, hai là chuyển toàn bộ năm sòng bạc cho ta, tức nhiên cũng sẽ có một khoản lợi kha khá cho cháu, cứ yên tâm đi.

- Không được!

Trọng đứng phắt dậy.

- Tôi còn gọi ông một tiếng chú là còn tôn trọng ông. Ít ra ông cũng là anh em của cha tôi năm xưa. Năm cái sòng bạc đó không chỉ là lợi lộc của riêng mình tôi mà còn là công sức và công ăn việc làm của cả mấy trăm anh em dưới trướng. Ông bắt tôi nhường là tôi phải làm theo hay sao?

- Vậy mày muốn nhận lại cái xác của nó đúng không?

- Ông dám...

Lão lập tức rút súng chĩa thẳng vào đầu Trọng. Lão nhìn Trọng và nói:

- Mày rất giống cha mày, Trọng à. Nhưng cha mày thì quyết đoán hơn mày. Ông ta không biết tình cảm là gì cả. Ông ta không bao giờ để tình cảm lấn cấn hay làm vướn bận bước đi của mình cả.

- Ông sai rồi. Cha tôi là người tôi tôn trọng nhất. Ông ấy quyết đoán nhưng không lạnh lùng tới mất nhân tính như ông, mà là ông ấy biết cân nhắc giữa công và tư. Ông quên rồi sao, đã nhiều lần cha tôi liều mình vì người anh em phản phúc như ông kia mà.

- Còn mày?

- Tôi đã đến đây thì không sợ chết. Ông hiểu tôi mà.

- Tao giết mày thì rất dễ, Trọng à.

Súng của Bảy Cảnh vẫn chĩa vào đầu Trọng. Lão lên cò. Cát Luân cố dần khỏi hai gã đàn em của Bảy Cảnh đang giữ hấn. Thoát ra được, hấn chạy tới đứng ngán trước họng súng.

- Luân...

Dù Trọng ngạc nhiên nhìn Cát Luân. Luân chỉ nói:

- Dù có chết tao không muốn mắc nợ mày.

Nói xong hấn nhìn lão Bảy đầy trêu người, giễu cợt.

- Đây cái lão già đốn hèn kia, con rùa rút cổ kia...

- Mày nói gì hả?

- Ông đem tôi ra uy hiếp hấn để làm gì? Tôi chưa bao giờ xem hấn là anh trai và ngược lại. Một lũ mấy chục tên với lá gan chuột nhắt lại chĩa súng vào một kẻ trong tay không có một tấc sắt, người trong giới giang hồ sẽ coi khinh ông biết bao nhiêu hả? Có giết thì giết tôi nè! Chó chết thật!

- Đồ khốn!

Lão định lấy súng đập vào mặt Cát Luân nhưng Dù Trọng nhanh như chớp chụp tay lão lại.

- Không được đụng đến nó!

Trọng giữ chặt mũi súng trong tay, mắt độ mắt với lão cáo già một cách quyết liệt! Đoạn, lão nhếch mép cười, bờ mép với chòm râu bé xíu khê rung rung

- Bênh vực nhau quá nhỉ? Vậy mà cứ tưởng tụi bây thù hằn nhau lắm.

Lão cất súng và cười lớn, nụ cười thật nham hiểm, lại nghe rất chói tai.

- Giết tụi bây chỉ khiến mọi người cười tao. Song, lão quay qua nhìn Cát Luân. – Nhưng đã lọt vào đây thì không thể để tụi bây bỏ đi được. Thăng Trọng tao có thể tha nhưng cái thằng tiểu tặc như mày... Tụi bây đâu, lấy hai cái chân của nó cho tao làm kỷ niệm đi. Đập cho nó què luôn. Mày tưởng mày là ai mà có tư cách chửi tao hả ranh con? Anh mày còn phải lựa lời mà nói chuyện với tao, còn mày thật không biết trời cao đất dày mà!

Lão quay lưng đứng đưng bỏ đi cùng với vài đứa theo sau. Một lũ đàn em khác của lão từ từ tiến về phía Cát Luân với gậy đánh golf trong tay, ánh mắt đàng đàng sát khí.

- Mày đi đi! Cát Luân gắt với Trọng. – Ý đồ của lão muốn nhắm vào mày nhưng sợ tai tiếng dư luận nên lên tiếng là thanh toán tao, nhưng thực chất ông ta không muốn mày an toàn rời khỏi đây. Đi ngay đi. Nếu mày ở lại chỉ làm lão ta thêm đắc ý với trò trả thù hèn hạ này mà thôi!

- Anh không thể bỏ em được!

Cát Luân nhìn Trọng bằng ánh mắt lạnh nhạt, nói như rít qua kẽ răng:

- Đừng bao giờ tự nhận là anh trai của tao.Tao không hề có anh. Chưa từng, và sẽ không bao giờ. Mày nghe rõ không hả?

- Cát Luân, anh xin lỗi về tất cả...

Lời xin lỗi Trọng muốn thốt ra, nhưng chẳng còn kịp nữa vì bọn người kia đã đồng loạt vây kín hai anh em. Một mình Trọng vừa loay hoay cởi trói cho Cát Luân, vừa lo chống lại những cú đập từ mọi phía của mười mấy tên côn đồ. Trọng tỏ ra xứng đáng là một đại ca gan góc.Anh nhanh nhẹn tránh và phản đòn những cú đánh hiểm hóc và dễ dàng hạ gục gọn gàng cả lũ.Lại một bọn khác nữa kéo vào. Có vẻ như lão Bầy chưa đi xa, và vẫn đang hí hửng xem màn kịch vui từ một góc máy bí ẩn nào đó thì phải.

Sau một hồi, Trọng bắt đầu thấm mệt. Trọng không thể vừa tấn công, vừa đỡ đòn ỉnh và vừa bảo vệ cho Cát Luân.Thế rồi, cuối cùng, khi bắt đầu nhận ra sức mình đã kiệt quệ, Dữ Trọng đem thân mình ra mà hứng đòn cho Cát Luân. Máu từ đầu anh tuôn xuống xối xả, ướt cả mặt. Có những dòng máu chảy xuống khoeo mắt rồi từ đó lăn tiếp xuống má, nó khiến mắt Trọng cay xè, tựa chừng như lệ máu...

- Mày là đồ ngốc! Mày làm vậy để làm gì? Để tao chấp nhận mày là anh trai à? Không bao giờ đâu Trọng!

- Em...muốn nghĩ sao cũng được. Tất cả những gì... anh muốn nói là...anh xin lỗi...

Trọng chỉ cười. Nhưng trong nụ cười của anh không che giấu được sự đau đớn khi những thanh sắt to tướng tiếp tục bổ xuống Trọng. Cả thân hình anh lúc này vẫn còn đủ rộng để che chắn cho đứa em trai... Trọng dường như đang lịm dần...

Lúc này, Cát Luân vừa vùng khỏi sợi dây trói ... Hắn quơ đại một thanh gỗ và dùng nó chống trả lại đám đàn em của lão Bầy. Nếu như Dữ Trọng từ nhỏ đã quen với đánh đấm, thì Cát Luân cho tới trước khi vướn vào ma túy vẫn chỉ là một cậu ấm yếu ớt với vẻ ngoài điển trai, bánh bao và cái đầu cực kỳ thông minh,nhạy bén mà thôi. Khi Trọng đánh hắn, hắn cũng chỉ chịu trận, cắn hận chịu đựng... Thế nhưng,lúc này đây, hắn đang biết thế nào là chống trả lại kẻ khác... để bảo vệ chính cái kẻ mà mình căm thù nhất, cái kẻ hủy hoại toàn bộ tương lai tươi sáng của hắn... theo một bản năng, theo tiếng gọi thiêng liêng của tình thân...

Thình lình toàn bộ anh em của Dữ Trọng mà dẫn đầu là Bảo xông vào, vũ khí sẵn sàng và vẻ mặt hầm hầm sát khí.Cuộc hỗn chiến diễn ra vô cùng ác liệt...

Lúc ấy, Dữ Trọng mới thật sự ngất đi... ngay trên tay Cát Luân, nét mặt anh vẫn lộ một niềm vui...

- Anh!

14. Chương 14

Cuộc hỗn chiến chỉ kết thúc khi có sự can thiệp của cảnh sát. Đó là một sự việc hơi bất ngờ bởi vì những cuộc thanh toán giữa các bang phái thường diễn ra dưới một luật bất thành văn của giới giang hồ: tuyệt đối mật. Lão Cảnh không diên khùng gì mà đi gọi cảnh sát để bắt chính mình. Thế rồi cuộc hỗn loạn cũng khiến người ta chẳng hơi đâu bận tâm tới điều bất thường ấy nữa.

Ngay trước khi cảnh sát ập tới, bọn người của Trọng đã kịp đem anh và Cát Luân rời khỏi nơi đó...

Bệnh viện trở nên náo loạn khi bỗng dưng có một toán người xông vào bệnh viện với những gương mặt khấn trương, lo lắng, đằng đằng sát khí...Ai cũng -không ít thì nhiều- đầy thương tích.

Hai anh em họ lập tức được đưa vào băng ca cấp cứu...

Trọng phải lập tức chuyển vào cấp cứu vì xuất huyết trong não do những cú đập ác ý vào đầu...

Nhiều giờ trôi qua...

Đèn phòng mổ vụt tắt...

- Bác sĩ, đại ca của chúng tôi...

- Bác sĩ, anh ấy không sao chứ?

Ông bác sĩ cởi khẩu trang ra, nhìn họ và nói với một giọng đều đều...

- Chấn thương khá nặng nhưng đã qua cơn nguy hiểm rồi. Tuy nhiên còn phải ở lại theo dõi một thời gian xem có biến chứng gì xảy ra không đã. Bây giờ chuyển bệnh nhân vào phòng hồi sức, đợi khi anh ta tỉnh lại thì có thể vào thăm...

Tuy nguy hiểm đã qua, nhưng một khi Trọng chưa tỉnh lại thì anh em ai cũng bồn chồn. Bảo cứ đứng ngồi không yên. Đám anh em đến đóng đô đây ở Bệnh viện khiến cả bệnh viện đều đầy mùi sát khí, bệnh nhân đi qua dòm dòm ngó ngó, vừa sợ vừa tò mò...

Cát Luân bị thương nhẹ hơn nên cũng chóng hồi phục. Hắn nằm ngay phòng bên cạnh. Hắn muốn bước qua xem tình hình Trọng ra sao nhưng từng đoạn chi trên cơ thể hắn cứ như rệu rã, không theo sự điều khiển của hắn nữa... Hắn bực bội, căm tức chính mình!

“Thà kẻ nằm đó là mình thì có lẽ mình không thấy bức rức như lúc này. Mình không bao giờ muốn mắc nợ hắn! Mình...mình đã sai rồi sao? ”

Có tiếng chân ai đó chạy rầm rập hồi hã bên ngoài. Một giọng nói làm tim hắn bỗng bồn chồn, giọng nói khiến cho hắn nhớ nhung... Đó cũng là giọng nói mà hắn đang trốn tránh vì sợ mình không đủ sức chống lại...

- Trọng sao rồi hả anh Bảo?

- Qua cơn nguy hiểm rồi. Em đừng lo.

- Kêu em đừng lo mà coi bộ dạng các anh kia, có chút sinh khí nào đâu? Tại sao các người lại cứ thích đánh nhau như thế chứ?

- Lần là tại người ta gây chuyện với tụi anh.

- Em không cần biết, đánh nhau là sai rồi. Xem kia. Mặt mày ai cũng đầy thương tích. Mọi người nhìn đi, bộ dạng này khiến ai nhìn cũng phải e sợ. Không thương tích thì các người xấu lắm sao? Chưa đủ để mọi người sợ các người sao?

Đáp lại cô nhóc chỉ có những cái cúi đầu hoặc quay mặt đi...

- Sao thế? Sao ai cũng chỉ biết cúi đầu là xong à?

Bỗng một giọng nói vang lên...

- Chị có im được không hả?

- Ai dám lên tiếng đó?

Người ấy là Cát Lan. Cô ngồi khuất sau dãy ghế chờ. Cô đã quá lo lắng vì hai người cô yêu quý cùng lúc vào đây, trong tình trạng này... Những câu nói dạy đời khó nghe của một đứa con gái không biết gì về thế giới phức tạp này khiến Cát Lan nghe chẳng lọt tai chút nào. Quá ức chế, cô phải quát lên.

Hai cô gái nhìn nhau quyết liệt...

- Là cô à! Thiên Thiên tròn mắt hỏi Tiểu Lan.

- Là tôi đó! Thì sao hả?

- Sao cô lại ở đây?

- Tôi ở đây vì lo cho anh Trọng. Tôi thật sự lo lắng cho sự sống chết của anh ấy chứ không phải như cô, chỉ biết làm ra vẻ kể cả lên giọng dạy đời người khác. Cô tưởng mình là ai mà có tư cách ấy hả?

- Sao cô...

Thiên Thiên ngạc nhiên hơn, cộng thêm một chút ngượng ngịu sùng sùng. Sau đó, cô nhóc nghĩ đến Cát Luân. Cô tự hỏi cô gái kia là ai sao đều có sự liên quan nào đó tới cả Dũ Trọng và Cát Luân hay không? Hay là... cô ta bắt cả hai tay?

“Cái con bé này đang làm gì ở đây chứ hả? Đã là vợ sắp cưới của anh Luân mà còn quan tâm tới Dũ Trọng là sao?”

Thiên Thiên nghĩ, rồi cô bé hỏi:

- Thế cô quảng Cát Luân ở đâu rồi?

Thiên thiên chỉ định hỏi một cách mỉa mai với Cát Lan, nhưng không ngờ là...

- Phòng bên cạnh đó.

Tim Thiên Thiên thót lại...

- Sao... sao lại ở bên đó?

- Thì cũng bị đánh. Hừ, cô thật sự ngây thơ hay vờ ngây thơ vậy chứ?

- Hai người đó đánh nhau à? Đừng nói là tại tôi chứ? Nói đi, anh Trọng đánh Cát Luân phải không hả?

- Chị tưởng chị là ai mà họ phải đánh nhau vì chị chứ? Đừng có hoang tưởng!

- Tôi không nói với cô nữa. Tôi vào thăm Cát Luân

- Đi cho khuất mắt đi! Anh Trọng đã có tôi lo rồi. Cát Lan rít qua kẽ răng. Mắt cô lại nhìn về phía phòng bệnh của Trọng, đầy lo lắng... đầy yêu thương...

Lúc ấy, Thiên Thiên đã chạy nhanh vào bên trong. Không muốn bị chấp vắn, Cát Luân giả vờ thiếp ngủ...

- Cát Luân...

Luân nằm đó, im lìm, với đầy vết thương, những miếng gạc y tế trắng tinh băng ngang băng chéo trên đầu, trên mặt và khắp người hần...

Đau...

Từ mấy tháng nay, Luân hoàn toàn không liên lạc với Thiên Thiên. Cô bé luôn tự hỏi: thật ra mình đã làm gì?

Thiên Thiên lặng lẽ ngồi xuống cạnh bên giường hần. Nhìn khuôn mặt của hần, lòng Thiên Thiên dâng lên niềm lo lắng, xót xa. Bằng đi ba tháng trời không gặp, không ngờ giờ lại gặp Cát Luân trong hoàn cảnh này.

- Chuyện gì đã xảy ra, cho em biết đi. Tại sao anh và Trọng đều cùng lúc vào đây? Sao anh đột ngột biến mất từ buổi hẹn lễ Valentine? Anh giận em tới cỡ nào? Anh có biết em đã đến, và đã ngồi trong căn nhà cây ấy bao lâu để chờ anh không? Sự mất tích đột ngột của anh làm em thật sự bất an. Dù có giận em trễ hẹn thì cũng cho em được một lời giải thích chứ. Hay... có phải em đã làm gì nghiêm trọng để cho anh phải giận mà bỏ đi không ngó ngang tới em nữa không? Có phải vì em mà hai người ra nông nỗi này không?

Thiên Thiên cười buồn.

- Tiểu Lan bảo em hoang tưởng. Chắc là vậy rồi.

Cô cúi xuống gần nhìn hần kỹ hơn. Hần đang chìm trong giấc ngủ, một vẻ mặt đáng yêu, bướng bỉnh... Yêu thương... và cả e sợ... Nhìn quanh, khi thấy trong phòng thật sự không ai, cô nhóc khẽ nép đầu mình tựa lên bàn tay hần:

- Cát Luân, em nhớ anh lắm, nhớ anh nhiều lắm anh biết không?

Vòng tay Cát Luân muốn ôm ấp Thiên Thiên nhưng lí trí hắn không cho phép. Hắn sợ mình sẽ bị đánh đổ. Hắn cố dặn mình không được yếu đuối. Hắn tự nhủ phải quên Thiên Thiên đi. Nếu không, sau này lòng hắn sẽ đau khổ nhiều hơn. Trong hắn đã có một quyết định.

Chừng đầu ba-bốn ngày gì đó, Dữ Trọng thoát khỏi cơn hôn mê. Tối hôm thứ tư thì hoàn toàn ý thức được mọi thứ chung quanh. Câu đầu tiên anh nói là hỏi về Cát Luân. Cát Lan mỉm cười với anh, dịu dàng trả lời:

- Anh ấy xuất viện rồi. Mà đúng hơn là trốn mất dạng.
- Nó có khỏe không? Nó không có chuyện gì chứ?
- Khá hơn anh là chắc rồi. Xuất viện rồi nhưng mấy bữa nay anh ấy không về nhà. Không biết lại đi đâu và bày tiếp trố gì để chọc tức anh nữa đây.
- Anh phải tìm nó.
- Anh ấy tự lo inh được, anh đừng quan tâm tới nữa. Anh ấy hại anh ra thế này, anh không giận sao?

Trọng lắc đầu. Trọng còn nhớ rất rõ, lúc anh ngất đi, Cát Luân đã gọi một tiếng “Anh”. Chưa bao giờ Trọng vui như vậy. Giá của một chữ “Anh” đó thôi so với vết thương này như vậy vẫn còn quá hời.

Anh chợt nhớ đến Thiên Thiên.

- Thiên Thiên có đến không?
- Cô ấy vừa đi thì anh thức dậy.
- Cát Luân cũng vào đây, Thiên Thiên có biết không?
- Có. Cát Lan bắt đầu khó chịu.
- Thái độ Thiên Thiên ra sao?
- Anh tự đi mà hỏi. Một tiếng cũng Thiên Thiên, hai tiếng cũng Thiên Thiên, anh coi em là cái đinh gì của anh chứ?
- Cát Lan, anh...
- Em cũng rất thích anh, đúng hơn là...yêu anh...anh không biết sao? Em đang ghen với Thiên Thiên đấy. Có sao cô ấy được những hai người đàn ông yêu thích chứ? Hay anh khinh em là cô gái làng chơi nhuốc nhơ không xứng với anh. Tuy không còn trong trắng nhưng em luôn coi trọng giá trị của mình. Em dùng sắc đẹp mua vui cho bao người. Nhưng em không bao giờ ngủ với họ.
- Anh hiểu, Cát Lan à. Và xưa nay chưa hề coi rẻ em. Nhưng em cũng biết tình cảm không thể miễn cưỡng. Em cũng từng đề nghị anh nhường Thiên Thiên cho Cát Luân nhưng em có biết Thiên Thiên thật ra dành tình cảm cho ai không? Quyết định thuộc về cô nhóc. Anh có quyền gì ép Thiên Thiên yêu mình hay Cát Luân chứ!
- Thiên Thiên yêu Cát Luân.
- Bằng chứng đâu? Ngày lễ tình nhân cô bé đã tặng Chocolate cho anh chứ không phải Cát Luân.
- Anh khờ quá. Chocolate đâu chỉ có một hộp. Mà cứ tặng Chocolate là yêu sao? Vả lại... Anh có nhớ cái lần Thiên Thiên ở lại trên đảo Cá Vàng rồi đột ngột mất tích hai ngày hay không? Anh có biết Thiên Thiên đã cùng anh Hai em trải qua hai ngày hai đêm ấy, chỉ có một mình họ bên nhau. Giữa khung cảnh hoang vắng, thơ mộng đó, anh dám nói họ chưa xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ cô ấy tự khai báo là mình đã ngủ với người khác sao? Nếu vậy thì còn gì là hình tượng ngây thơ, hồn nhiên mà cô ấy cố công xây dựng tô vẽ cho anh xem nữa kia chứ...
- Em đã nói đủ chưa?

Một tiếng quát giạt ngược vang lên phía sau. Cát Luân xuất hiện ở cửa tự lúc nào.

- Đúng là con gái. Chỉ giỏi dựng chuyện và thổi phồng vấn đề.

- Em...

- Em ra ngoài. Anh có chuyện muốn nói với gã kia.

- Dạ..

Cát Lan tiu nghỉu đi ra và khép cửa lại...

Trọng cố gắng nhường người dậy. Lòng anh vui biết bao nhiêu khi Cát Luân đã chịu tới thăm mình...

- Em đến thăm anh à?

- Tao không rảnh làm trò ấy. Và cũng đừng anh em em gì ở đây cả. Giữa chúng ta không bao giờ có mối quan hệ nào như thế đâu.

- Bướng bỉnh thật.

- Những gì Cát Lan nói khi nãy hãy quên nó đi. Thiên Thiên thế nào mà phải là người rõ nhất chứ.

- Đúng là em có quen biết Thiên Thiên phải không?

- Phải. Không những vậy tao còn có một kế hoạch hay ho liên quan tới cô ta. Tao... sẽ lôi cô bé yêu dấu của mày xuống bùn với mình. Và sau đó tao sẽ hả hê trước sự đau khổ của mày.

- Em không nên trả đũa bằng cách đó.

- Không ư? Nhưng tao thích. Tao thích nhìn sự đau khổ, bi lụy của mày kìa.

Anh sẽ không cho phép chuyện ấy xảy ra! Hơn nữa... em sẽ không làm vậy nếu em yêu Thiên Thiên.

Cát Luân bật cười giòn, cao ngạo, rồi kể đèn như miệt khinh...

- Tao không yêu Thiên Thiên. Hạng con gái vừa ngốc vừa côn đồ đó tao không quan tâm tới đâu.

Trọng cau mày tức giận:

- Nếu vậy thì hãy tránh xa cô bé ra!

- Cuộc vui chơi chưa chấm dứt mà. Mày chưa được xem đoạn kết mà, phải không?

- Mày...mày định làm gì?

- Đừng có hét lên thế chứ. Ráng mà dưỡng thương đi. Đừng bao giờ ảo tưởng rằng sau lần này tao sẽ tha thứ mà mang ơn mày, quỳ lụy mày, hay chấp nhận thừa nhận mày. Mày biết không, sự cao thượng của mày là sự sỉ nhục đối với tao. Tiêu Dũ Trọng, tao hận mày, suốt đời này tao sẽ hận mày. Tao sẽ làm ày phải hối hận vì đã cứu tao. Tao sẽ khiến ày phải hối hận, phải đau khổ khi nhìn Thiên Thiên... cũng như mày đã gây với tao!

- Không được đụng đến Thiên Thiên! Tao-cấm-mày.

Trọng rít lên, nhấn mạnh từng chữ một.

- Hãy chống mắt lên mà xem. Có ngon thì hãy giành cô bé bằng chính khả năng của mình đó. Nhưng Tiêu Dũ Trọng à, tin tao đi! Mày cũng chỉ là thằng thua cuộc thôi. Trò chơi thú vị này, tao nhất quyết không thua.

- Được, tao nhận lời khiêu chiến của mày đó.

Cát Luân đưa đôi mắt lạnh lùng, ngạo nghễ về phía Trọng. Đôi mắt ấy khiến anh sợ... Gia Cát Luân của học viện BestLaw với cái bộ óc mưu tính thiên tài dường như đã quay trở lại. Và lần này, hẳn không dùng nó vào việc tốt mà lại sử dụng nó để hại người. Mỗi nguy hiểm này thật khó lường. Liệu trong đầu hẳn đang lên kế hoạch gì để nhắm vào Thiên Thiên đây?

15. Chương 15

Tháng năm, tháng cuối hạ để đón hè. Trong lúc ấy, như bao cô cậu bé cuối cấp khác, Thiên Thiên chuẩn bị bước vào kỳ thi quan trọng. Đó là thi Đại học. Cô nhóc cố gắng gạt đi những chuyện tình cảm bên lề để tập trung hết cho việc học. Cô muốn gạt hai chữ Cát Luân khỏi đầu để nghĩ tới những phương trình toán khó điền đầu trên lớp... Nhưng ngày cuối cùng của quãng đời trung học vậy là cũng lặng lẽ trôi qua, với bao nuối tiếc, với bao kỉ niệm...

Vậy mà, Cát Luân lại một lần nữa xuất hiện...

Một buổi tối, Thiên Thiên đang chăm chỉ “gạo bài”, thế nhưng cứ bao nhiêu vô thì lũ lượt kéo nhau ra khỏi đầu cô. Đôi lúc chúng còn lôi kéo thêm mở kiến thức “bạn bè hàng xóm” trôi tuột đi cùng mình. Thiên Thiên ngán ngẩm gác tay lên trán: mình ngốc đến thế sao ta? Mục tiêu trước mắt, trường đại học BestLaw danh tiếng... sao mà xa xăm quá... Đường như mình đang làm điều gì vượt quá khả năng thì phải. Sao mình lại đăng ký cái trường ấy chứ? Đó là nơi của những thiên tài kia mà. Đó là nơi dành cho những người nổi trội như chị Mộc Lan, cho anh Cát Luân... Cát Luân... Không! Nhất quyết không được nghĩ tới anh ấy nữa. Tình cảm gạt qua một bên, việc học phải đặt lên hàng đầu! Cố lên, cố lên Thiên Thiên. Mà sẽ làm được mà !

-Thiên Thiên!

Cô bé nghe có tiếng ai gọi thật khẽ, một giọng nói thân quen theo gió lùa vào...

“Mình nghe giọng anh Cát Luân gọi mình thì phải. Chuyện gì thế này? Đã bảo không quan tâm kia mà !

-Thiên Thiên! – Lại cái giọng nói ấy. Nó phát ra từ ngay bên ngoài cửa sổ. Lần này lớn hơn một chút và rõ ràng là nó có thật, không phải ảo tưởng. Rõ ràng có tiếng ai đó rất giống Cát Luân và người ấy đang đứng bên ngoài lan can cửa sổ.

Đặt quyển sách xuống, cô nhóc vừa cổ lên thân dậy, vừa cất tiếng:

-Ai kiu tui? Sao không vào cửa chính?

-Anh đây. Cát Luân đây.

-Cát Luân!

Thiên Thiên vội vã lao tới kéo cửa sổ ra và vui mừng khi thấy đúng là Cát Luân. Hẩn bí mật lên phòng Thiên Thiên bằng cầu thang phía bên ngoài. Cô bé cẩn thận nhìn quanh rồi mở cửa rộng cửa ra cho hắn vào.

-Khẽ khẽ. Dì em ở dưới nhà đấy. Mà sao anh đến đây vào giờ này?

-Anh đem cho em cái này. Nó sẽ giúp ích cho em nhiều lắm.

Hắn đặt trước mắt cô những quyển sách dày cộm, nhìn thôi đã chóng cả mặt...

-Những quyển sách dày cộm này...anh muốn giết em sao!

Hắn phì cười rồi cốc nhẹ lên trán cô nhóc:

-Anh sẽ giúp em ôn thi. Nhất định sẽ đậu vào BestLaw.

-Sao anh biết chuyện đó?

-Anh được thiên sứ phái xuống đây giúp em mà.

-Xạo, không tin.

Thiên Thiên dẩu môi, nhìn anh đầy “ngghi ngờ”. Đường như trong đầu cô nhóc cũng hơi tin tin vào những gì Luân nói, về chuyện Cát Luân là thiên sứ ấy mà, dù nó có vẻ khá hoang đường. Bởi vì cứ mỗi khi cô đang hết sức bế tắc thì cứu tinh lại xuất hiện. Không phải thiên sứ phái Cát Luân xuống giúp cô thì là gì nữa , đúng không nào!

Thiên Thiên đang nghĩ vẩn vơ thì Cát Luân cười, nói như tạt một gáo nước lạnh vào mặt cô nhóc.

-Đùa thôi.Em tin có thiên sứ thật sao? Tình cờ anh gặp Mỹ Nga, cô bé nói là em đang điên đầu với kì thi sắp tới. Không những vậy, em còn đăng ký có một trường, mà đó lại là trường BestLaw nữa.

-Nó còn bảo em bị tâm thần hoang tưởng chứ gì. Hừ, xem bạn tốt nói về nhau vậy đó. Lần sau gặp em sẽ bầm nó như lun! Sau một hồi lăm nhăm một mình, Thiên Thiên quay qua Luân. – Thế nên anh đem sách tới cho em đọc? Vô ích thôi, sách giáo khoa em đọc còn chẳng hiểu quái gì hết, nói chi đến...

-Anh sẽ giúp em.

Thiên Thiên nhìn hẩn, một chút nghi ngờ...

-Nhưng...anh đến rồi đi như một cơn gió làm sao tìm được anh...à, để hỏi những điều không hiểu ấy mà.

-Từ ngày mai chúng ta hẹn nhau ở căn nhà gỗ, anh sẽ giúp em hệ thống lại mọi thứ. Gặp nhau ở nơi đây không tiện lắm.

-Sao anh không công khai làm gia sư cho em? Dì em sẽ không la đâu.

Luân giật mình khi nghe đến đó.

-Đừng nói chút gì với dì em về anh.Hứa đi.

-Em hứa, nhưng tại sao...

-Thôi, thời gian không còn nhiều. Bắt đầu bài học đầu tiên của khóa học cấp tốc đặc biệt nhé?

-Vâng! Thưa thầy!

Chưa bao giờ Thiên Thiên hình dung ra có một lúc nào đó mình lại chịu ngồi vào bàn và học tập cật lực và nghiêm túc như lúc này. Thứ nhất, cô nhóc không muốn Cát Luân phí công. Thứ hai, cô thật sự muốn bước chân vào ngưỡng cửa BestLaw, và thứ ba, cô muốn cho Cát Luân thấy thật ra não mình cũng có chút xú “nếp nhăn”, chứ chẳng hề “phẳng lì” như người ta bảo.

Dưới sự hướng dẫn của Cát Luân, những con số khô khan, những công thức quái ác, những định luật cao siêu,v.v... trở nên hết sức hấp dẫn, cuốn hút. Thiên Thiên tự hỏi: tại sao Cát Luân không chịu làm thầy giáo? Anh chắc chắn sẽ là một nhà giáo cực kỳ giỏi! Và... cũng cực kỳ... đẹp trai nữa... Nghĩ tới đoạn ấy, Thiên Thiên cười mím mím, má ửng đỏ...

Thiên Thiên đang vừa cắn bút suy nghĩ bài toán Luân cho, vừa để đầu óc đi du lịch lung tung, lăm lăm cười một mình. Cát Luân liền lấy viên phấn bắn thẳng vào ót Thiên Thiên thì cô nhóc mới chịu bừng tỉnh.

-Ấu! Ai cho anh chọi lên chứ? Phải la lên trước khi động thủ chứ !

-Đang nghĩ cái gì đấy? Làm bài xong chưa?

-Xong rồi, thưa thầy Cát Luân.

Thiên Thiên đẩy tập về phía Cát Luân. Luân nhìn bài cô bé làm rồi gật gù:

-Đúng rồi.Em đã nắm bắt được vấn đề rồi đó.Bây giờ chỉ cần rèn luyện kĩ năng làm bài thật nhanh nhưng đồng thời phải mạch lạc và chính xác.Nếu không em sẽ không đáp ứng được lượng bài tập mà đề thi ra.

-Em hiểu rồi.

Cô nhóc nói, rồi chợt nghĩ tới điều gì đó,ngước lên nhìn Cát Luân...

-Học viện Bestlaw...nghe nói khó lắm phải không?

-Em phải tự tin chứ. Nếu cứ đà này em có thể kiếm được 9-10 điểm như chơi.

-Sao anh nói có vẻ tự tin quá vậy?

-Thầy giỏi thì trò phải giỏi thôi.

-Cao ngạo.

-Em học bài hết chưa?

-Rồi.

-Bây giờ anh phải khảo bài.Nếu thuộc hết anh sẽ bao em bữa tối.Chịu không?

-Chịu liền.

Thiên Thiên đọc nhanh.Cát Luân không cần đến sách nhưng hần vẫn nhớ và nhận ra những sai sót của Thiên Thiên.Cái đầu của hần sao lại chứa đựng được lượng thông tin khổng lồ đến vậy? Hần luôn khiến Thiên Thiên phải nhìn bằng ánh mắt hết sức khâm phục và ngưỡng mộ!

-Tạm ổn.Thôi được, chúng ta đều đói. Mình đi thôi.

-Hoan hô!

Ngoài đường, cả thành phố đã lên đèn.Những ngọn đèn neon đủ màu chớp nháy lấp lánh cứ như làm mờ mắt con người.Nó hoàn toàn khác với sự yên tĩnh ngọt ngào ở vùng biển Nhật Dương và đảo Cá Vàng. Bỗng nhiên Thiên Thiên thấy nhớ những ngày tháng bị lạc trên đảo biệt bao. Những ngày tháng ấy đã giúp cô nhóc nhận ra con tim mình có những thay đổi thật lạ lùng... Lặng nhìn những đôi trai gái cặp kè, khoát tay nhau dập dìu trên phố, Thiên Thiên cũng muốn được như họ... Cô nhóc len lén nhìn qua Cát Luân.

“Anh ấy đang nghĩ gì mà trông ánh mắt xa xăm, vô hồn đến vậy? Anh có cái gì đó là lạ... Mà... dù anh có hơi khác mọi ngày thì... em vẫn thật sự rất vui khi được đi bên cạnh anh như thế này, anh biết không hả, anh Cát Luân?”

Thiên Thiên nhẹ nhàng, lẳng lặng khoát tay hần.Cử chỉ vừa rụt rè vừa dễ thương, tỏ ra can đảm lắm nhưng lòng cứ sợ bị từ chối hay phản ứng lại. Cát Luân nhìn cô bé một thoáng rồi cứ để thế. Họ đi tiếp. Cô bé hỏi.

-Em khoát tay anh như thế có khiến bạn gái anh hiểu lầm không?

-Bình thường thôi.

-Em có thể đi bên anh thế này mãi không?

-Nếu như em muốn

-Em...em rất muốn.Thiên Thiên nói thật khê.

Cát Luân vờ không nghe. Hần chỉ tay về phía một quán cóc nhỏ dựng ngay góc đường đằng kia-một gian hàng thô sơ với chiếc xe đẩy nhỏ, một ông chủ quán vóc dáng cũng nhỏ, bàn ghế bày biện cho khách ngồi cũng khá nhỏ, khá khiêm tốn...

-Mình lại kia đi.Đói lắm rồi.

-Dạ

Họ ngồi xuống.Thiên Thiên gọi ngay một đĩa cơm thập cẩm hải sản thiệt bự.

-Còn bạn trai của cô dùng gì? Người chủ hỏi.

-Ồ...không phải...

Thiên Thiên định phân trần nhưng Luân cướp lời

-Như cô ấy đi.

-Vâng, có ngay.

Thiên Thiên nhìn Cát Luân và cô bé hỏi

-Sao khi này anh không để em phân bua với người chủ quán?

-Đâu có gì quan trọng.

Thiên Thiên nhìn hần. Có nhiều điều muốn hỏi hần lắm, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Hai tay cô cứ thế đan chéo nhau mãi. Mãi một lúc lâu cô nhóc mới thu hết dũng khí cất lời:

-Có một chuyện em muốn hỏi từ lâu. Sao anh không liên lạc với em suốt ba tháng qua?

-Anh về bên kia thăm cha mẹ. Chắc công việc bừa bộn làm anh quên.

-Vậy sao sau khi xuất viện anh lại biến mất?

-Chơi trò cúp bắt với em một chút không được sao?

-Tại sao lúc nào anh cũng đùa được vậy? Em muốn anh trả lời thật lòng kia kìa!

Người chủ mang cơm ra. Cát Luân vội lờ đi.

-Thôi ăn đi. À , khi nào em thi ?

-Tuần sau.

-Gắng lên,ở nhà anh sẽ cố vũ hết mình cho em

-Em sẽ cố hết sức. Nhưng em muốn anh hứa.

-Hứa điều gì?

-Rằng anh sẽ không bao giờ biến mất nữa. Hoặc ít ra, anh cũng cho em biết anh ở đâu chứ.

Luân đang ăn thì dừng lại. Hắn chợt quay qua nhìn cô nhóc. Đó là cái nhìn thẳng, sâu và không chút né tránh...

-Anh có thể hứa với em điều đó. Anh sẽ không tự nhiên mà biến mất nữa,trừ khi em không muốn thấy mặt anh và cũng không muốn biết anh ở đâu.

-Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu.

-Ừ, chắc là không bao giờ có chuyện như vậy đâu ha! Thôi ăn đi.

Cát Luân cười khì, giục cô nhóc hãy ăn đi, và thôi đặt câu hỏi đi.

-Em...ăn hết rồi.

Thiên Thiên đã giải quyết xong khẩu phần của mình một cách gọn gàng trước sự ngạc nhiên của Cát Luân. Sau đó cô nhóc quay về phía chủ quán và giơ tay lên ra hiệu.

-Chủ quán.Thêm một đĩa nữa nha! Lẹ nhé, con còn đói lắm đó!

-Nữa hả? Em... là con gái thật à? Anh... sợ em luôn!

Cả hai nhìn nhau cười.

Nhưng đó ai biết trong đầu của Cát Luân đang suy tính những gì?

16. Chương 16

Cuối cùng, Thiên Thiên cũng bước vào kì thi đại học với một tư thế rất tự tin.Cô nhóc khá hài lòng với kết quả bài mình làm. Vừa rời khỏi phòng thi, người cô nhóc nghĩ ngay tới là Cát Luân. Hắn là người đầu tiên cô nhóc muốn chia sẻ niềm vui này. Cô bé cũng không hề biết cái gì đang chờ đón mình phía trước.

Ông Khuru Tuấn quyết định tổ chức tiệc mừng cho con gái. Ngay khi có lời mời của Thiên Thiên, Cát Luân đã hứa sẽ đến dự tiệc cùng với Tiểu Lan.

Tâm trạng Thiên Thiên khi ấy thật mâu thuẫn . Cô nhóc cảm thấy có cái gì rất khó chịu,rất bức bối khi nghe đến cái tên Tiểu Lan.

“Tiểu Lan...bạn thật may mắn. Thật buồn khi tôi biết mình chỉ là kẻ đến sau... ”.

Dù Trọng cũng có mặt tại bữa tiệc. Anh tỏ ra quan tâm khi bàn tiệc đã dọn, trên bàn vẫn còn trống chỗ ngồi và chủ nhân vẫn còn ngoài cửa chưa chịu vào...

-Thiên Thiên,sao em không vào trong?

- Một chút nữa thôi mà. Anh vào trong trước đi.

-Đủ cả rồi mà.

-Còn thiếu.

-Ai ?

-Cát Luân. Anh ấy hứa sẽ tới mà. Anh ấy nhất quyết không thất hứa với em đâu.

Dũ Trọng kéo vai Thiên Thiên về phía mình...

-Thiên Thiên, em phải coi chừng con người đó. Hắn tiếp cận em chắc chắn là có mục đích đó.

-Mục đích gì chứ? Anh đừng hiểu lầm. Anh ấy đã có người yêu rồi.Tụi em chỉ là anh em kết nghĩa thôi. Không có gì vượt quá giới hạn đâu.

-Nếu vậy thì tốt.

Thiên Thiên nói mà trong lòng đầy miễn cưỡng. “Anh em kết nghĩa” ư? Cô nhóc hoàn toàn không muốn điều đó chút xíu nào cả!

-Họ đến kìa.

Cuối cùng thì Cát Luân cùng Cát Lan cũng xuất hiện. Hắn tỏ ra bình thản trước sự có mặt của Dũ Trọng. Hai anh em âm thầm trao nhau cái nhìn đầy khiêu khích, quyết liệt ngay khi Thiên Thiên vừa quay lưng vào trong.

Khi Thiên Thiên giới thiệu Cát Luân với mọi người, Bảo và Thiết Linh sững sốt. May mà Bảo kịp ngăn Thiết Linh đừng làm lớn chuyện. Nhưng suốt buổi tiệc nàng luôn chiếu tướng Cát Luân, không rời mắt khỏi hắn một giây nào. Hắn tỏ ra là một công tử con nhà đảng hoàng, nói năng thuyết phục và lịch sự vô cùng. Hắn có vẻ được lòng của ông Khuru khá nhiều. Họ nói chuyện rất ăn ý.

Giữa bàn tiệc, Dũ Trọng tìm cách lôi Cát Luân vào WC. Bên trong ấy...

-Đóng kịch giỏi lắm.Nào là công tử nhà giàu,học thức,thích tự lập, đi du lịch nhiều nơi, quen nhiều ông lớn...Mày giỏi lắm! Giờ thì vở kịch cũng nên hạ màn rồi. Nói đi, mục đích mày tiếp cận Thiên Thiên là gì? Trả thù tao àh? Mày muốn gì mới chịu buông tha cô bé ấy hả!

-Tao đã nói rồi. Mày không đấu lại tao đâu. Khi chưa đạt được mục đích tao sẽ không dừng tay đâu. Bước kế tiếp còn ngoạn mục hơn, mày nên chống mắt lên mà xem.

Ngay sau đó, Cát Luân tự tay đâm vào mặt mình cho tóa máu và đập tung mọi thứ trong WC lên trước sự ngạc nhiên của Dũ Trọng...

-Mày phát điên rồi à?

-Phải, tao điên rồi đấy!

Cát Luân nói và mỉm cười, nụ cười hết sức thâm hiểm, đầy thủ đoạn. Vừa lấy tay quệt máu rỉ ra ở miệng, Cát Luân vừa cười. Hắn quay ra sau đập tung cánh cửa rồi lao ra ngoài như thể là bị ai đó đánh văng ra ngoài.Thiên Thiên và những người khác nghe tiếng ồn vội chạy về phía họ. Dũ Trọng theo bản tính nóng nảy vốn có, bước tới nắm áo Cát Luân xóc mạnh lên

-Mày điên hả? Muốn tự sát hay sao?

Game Over! Mày... thua... rồi...

Luân nhếch mép cười. Ngay sau đó, Thiên Thiên chạy tới gỡ bàn tay thô bạo của Dũ Trọng khỏi người Cát Luân .Không nói không rằng, cô bé giáng cho Trọng một cái tát trời giáng. Trọng hoàn toàn bất ngờ...

-Ồ, anh... Nó...nó gài anh mà!

-Em coi thường anh! Anh làm em quá thất vọng!

-Em hiểu lầm rồi,không phải anh,mà chính nó...

-Em không muốn nghe anh nói lời nào nữa hết.

Cát Luân chen vào như một tên đàn ông hiểu chuyện và cao thượng.

-Hiểu lầm thôi Thiên Thiên. Anh trượt chân thật mà.

-Trượt chân mà ra thế này ư? Anh đừng cố gắng bao che cho gã ấy nữa, Cát Luân ạ. Chỉ tại em cả. Nếu không đã không liên lụy tới anh rồi. Anh đi theo em.

Thiên Thiên kéo Cát Luân đi. Mọi người hoàn toàn thông cảm với Dũ Trọng. Bảo bước tới đặt tay lên vai anh an ủi. Anh gạt tay Bảo ra, tức tối đá tung cái thùng rác rồi bực dọc bỏ đi. Anh vừa tức vì rơi vào bẫy của Cát Luân, lại vừa đau lòng khi Thiên Thiên không những không tin mà còn đối xử với anh thô bạo và lạnh nhạt như vậy...

Trừ ông Tuấn và bạn bè của Thiên Thiên ra, ai cũng biết Cát Luân là người như thế nào. Cát Lan thở dài khi thấy Cát Luân hành động thật quá đáng, không thể bênh được, ngay khi đó là anh trai cô đi nữa!

Thiệt Linh cũng khó chịu không kém. Nàng bỏ về. Bảo vội vã đuổi theo sau. Nàng quay qua người yêu với ánh mắt giận dữ:

-Sao anh không cho em biết Thiên Thiên quen biết với hạng người đó? Em còn lạ gì thằng nhóc ấy nữa chứ. Chính tay em bắt quả tang nó cả chục lần. Vậy mà lần nào cũng ngậm ngùi nhìn nó bình an đi về vì không đủ lí lẽ buộc tội nó. Cái miệng đa đoan lẻo mép khôn kiếp của nó... Tại sao vậy? Anh đã bảo theo sát con bé giúp em mà. Vậy tại sao chuyện này lại xảy ra hả!

-Anh không thể ngờ tới chuyện này...

-Từ đâu nó biết Thiên Thiên là con gái tử phú Khưu Tuấn mà tiếp cận với con bé vậy? Nó muốn kiếm chác từ con bé ư?

-Anh lại nghĩ khác. Nó đang trả thù anh trai cùng cha khác mẹ của nó thôi.

-Ai?

-Dũ Trọng.

-Hừ! Ít ra em thấy thằng Trọng cư xử quân tử hơn nó nhiều. Em phải nói với Thiên Thiên. Phải cấm con bé giao du với loại người thâm độc như thằng ấy.

-Vô ích thôi. Nhìn thái độ con bé lo lắng cho nó đủ biết... Con bé đã yêu thằng ranh đó mất rồi.

-Tại anh cả đó. Em ghét anh. Có một chút chuyện mà làm cũng không xong. Cháu gái em có chuyện gì thì anh cũng đừng nhìn mặt em nữa!

-Ồ, anh... anh đã làm gì đâu? Thiệt Linh, đợi anh với !

oOo

Trong khi đó tại phòng thuốc của nhà hàng...

-Anh có đau lắm không?

Cát Luân mỉm cười hiền lành và lắc đầu.

-Anh ta là người tên Trọng mà em hay nhắc đó hả?

-Ừ. Chính hắn.

-Chắc là anh ta yêu em nhiều lắm nên mới có thái độ như vậy với anh thôi.

-Đừng nhắc đến anh ta nữa. Em xin lỗi. Tại em mà ra có sự như vậy.

-Anh bảo không sao rồi mà. Em ra ngoài với mọi người đi. Hôm nay em là nhân vật chính kia mà.

-Thôi, em ở lại với anh.

-Nhưng...

Thiên Thiên thấy Luân có vẻ không thoải mái, cô nhóc sức nhớ ra ngoài kia hẳn vẫn còn một vị hôn thê. Và có lẽ lúc này đây cũng đang muốn biết Cát Luân ra sao rồi.

-Em quên mất, Tiểu Lan đang chờ anh ngoài kia. Chắc cô ấy cũng lo cho anh nhiều lắm.

-Không sao. Anh nghĩ Tiểu Lan...chắc là đang lo cho Dũ Trọng nhiều hơn.

-Vì sao vậy?

-À...anh đoán vậy thôi.

Cát Luân luôn úp úp mở mở, sau đó vờ như vô tình thốt ra những điều khó hiểu...

-Mình ra ngoài đi

-Ừ

Khi hai người trở lại phòng tiệc thì mọi người đã đi hết. Cả hai nhìn nhau nhún vai:

-Em với anh đi ăn mừng riêng với nhau đi. Chẳng cần họ nữa.

-Được thôi. Chúng ta đến chỗ nào ăn mừng đây? Cho em chọn đấy.

-Chỗ hôm bữa nhé!

-Ừ, cũng được..

Rồi cả hai lại cùng sóng bước, cùng trò chuyện rất vui. Sau khi ăn uống ở cái quán cóc xong, Thiên Thiên bỗng nghĩ tới một nơi. Cát Luân chịu ý và đưa cô nhóc đến khu thiếu nhi chơi thú nhún, kể đến là đi chụp hình Photo Tickle. Họ cùng nhau chụp những bức ảnh thật vui nhộn. Thiên Thiên lúc nào cũng cười ngoắc miệng và mắt thì nhắm tít lại...

Trời đã quá khuya. Mọi trung tâm vui chơi đều không còn rộng cửa đón họ nữa. Thế nhưng, Thiên Thiên thà kéo Cát Luân lang thang khắp các con phố cùng mình chứ không muốn về nhà vào lúc này. Cô bé muốn tránh mặt Trọng. Theo như những gì cô nhóc hiểu về Trọng, có lẽ lúc này đây anh đang dựng xe ngay trước cổng nhà cô, chỉ đợi cô về là cản không cho cô vào nhà và giải thích thế này thế nọ. Thiên Thiên không muốn đối diện với con người ích kỷ, hẹp hòi ấy lúc này chút xíu nào cả...

-Mình đi đâu tiếp đây?

-Anh muốn đưa em về nhà.

-Em không về. Về sẽ gặp hấn.

-Chứ em muốn đi đâu?

-Đi bên cạnh anh, đi đâu cũng được.

-Nhưng...

-Anh sợ Tiểu Lan lo lắng đúng không?

-Không phải.

-Chứ tại sao?

-Em là con gái. Mọi người sẽ đánh giá không tốt về em. Mặc dù ở bên cạnh em anh rất vui, nhưng anh không thể ích kỷ được. Tới lúc em phải trở về nhà rồi, bé con ạ. Lang thang mãi ngoài đường, người nhà sẽ lo lắng cho em nhiều lắm, em biết ko?

Hoàn toàn khác với Dũ Trọng, Cát Luân luôn luôn cư xử đúng mực và rất biết quan tâm tới người khác. Cách nghĩ và hành động của hấn lúc nào cũng cởi mở, bao dung và ôn hòa. Đó là điều khiến Thiên Thiên càng lúc càng yêu quý hấn, tôn trọng hấn. Bất ngờ, Thiên Thiên chồm lên ôm lấy hấn...

Vòng tay của cô bé-trong khoảnh khắc ấy- làm con tim hấn như tan chảy ra...

Hắn biết chuyện mình đang làm rồi sẽ làm tổn thương Thiên Thiên nhiều lắm. Nhưng...hắn chỉ có thể làm thế để trả nợ cho Trọng. Sau sự việc lần trước hắn không còn hận Trọng nữa. Hắn nhận ra mối dây ràng buộc thiêng liêng giữa hắn và anh trai mình.Mối dây ấy không thể cắt rời.

Hắn thừa biết vị trí quan trọng của Thiên Thiên trong lòng Dũ Trọng. Và hắn quyết định đánh đòn tâm lý sau cùng này để mang Thiên Thiên lại cho Trọng.

Trước vòng tay của Thiên thiên,hắn cũng đã chân thành mà ôm lấy cô nhóc vào lòng. Dù hắn có toang tính những gì đi nữa,hèn hạ đồn mạt cách mấy đi nữa thì những tình cảm yêu thương mà hắn âm thầm dành cho Thiên Thiên luôn là những tình cảm chân thật nhất. Hắn yêu cô bé nhưng... cũng như Trọng, có một thứ còn quan trọng đối với hắn hơn. Đó là Dũ Trọng và Cát Lan,là anh trai và em gái của hắn... Vì họ, hắn sẵn sàng làm tổn thương người con gái mình yêu thương, cho dù điều đó cũng có nghĩa là hắn đang làm tổn thương chính mình...

-Anh xin lỗi đã làm hỏng buổi tiệc của em.

-Em...em mới phải xin lỗi chứ. Anh nói đúng. Chúng ta nên về nhà thôi.

-Em đổi ý rồi đấy à. Vậy mới là cô bé ngoan chứ.

-Đừng xem em như đứa con nít được không? Cát Luân,em... có cảm giác thật có lỗi.

-Với Trọng ư?

-Không.Mà là với Tiểu Lan. Em...đường như em đang từ từ tách anh ra khỏi cô ấy. Em thừa biết tình cảm giữa hai người. Nhưng em vẫn chen vào. Em không thể ích kỷ như vậy được. Có lẽ em nên giữ một khoảng cách nhất định với anh. Nếu không sợ em...

-Sợ điều gì?

-Em sợ...em sẽ yêu anh.

Thiên Thiên tránh nhìn vào mắt Cát Luân lúc nói, và sau đó cô nhóc vội vã quay lưng bước đi một mình. Cuối cùng thì cô cũng đã có can đảm nói ra những gì mình nghĩ. Biết là sẽ phải thất vọng, biết là thật vô ích, nhưng Thiên Thiên vẫn thu hết can đảm để nói. Ít ra cô nhóc biết mình sẽ không bao giờ phải hối tiếc vì đã từng bỏ lỡ một cơ hội để người ấy biết tình cảm của mình. Câm nín là một cảm giác rất khó chịu, đã bao giờ bạn ném phải mùi vị ấy chưa?

-Thiên Thiên...Có lẽ anh phải nói thật với em.Tiểu Lan...mà không...phải là Cát Lan chứ.Nó là em gái của anh.

Cát Luân nói với theo. Thiên Thiên đột ngột quay lại nhìn hắn...

-Em gái của anh ư? Nghĩa là sao?

-Vì anh lỡ nói dối với em là em gái anh đã chết, em còn nhớ chứ. Cho nên khi em tình cờ bắt gặp Cát Lan đi cùng anh, anh sợ em sẽ phát hiện anh đã nói dối và ghét bỏ anh.Cho nên...

-Cho nên anh nói dối em?

-Phải. Khi ở bên cạnh em , em có biết rằng anh luôn luôn phải che giấu những tình cảm của mình vì sợ em sẽ sợ hãi mà xa cách anh hay không. Anh chỉ muốn gần gũi em với một danh nghĩa đằng hoàng. Anh đã cố gắng để làm một người anh tốt,một người bạn tốt của em, anh không muốn làm em xao lãng học hành. Đó chính là lí do mà...anh đã nói dối. Đó là điều bất đắc dĩ, Thiên Thiên à.

-Vậy sao bây giờ anh lại nói thật với em?

-Anh nghĩ đã đến lúc nói thật với em. Ít ra em đã vượt qua được kì thi, không còn gì ảnh hưởng tới nữa. Anh yên tâm rồi. Dù em có nghỉ chơi với anh, em không muốn gặp mặt anh nữa thì anh cũng chấp nhận.

-Tại sao chứ? Nghỉ chơi với anh thì em chơi với dê à?

Hắn cười rồi gõ nhẹ lên đầu Thiên Thiên. Cô bé nhìn hắn và cười, nụ cười xinh như búp bê.

Họ lặng lẽ sánh bước bên cạnh nhau cả một đoạn đường dài mà không ai chịu nói với ai lời nào. Không có gì để nói, hay có quá nhiều điều để nói mà không biết bắt đầu từ đâu cả?

Đến trước cửa nhà mình,Thiên Thiên vẫn không muốn vào. Đợi đến khi Cát Luân vừa quay lưng đi,Thiên Thiên lại gọi:

-Ừm...Anh Luân nè...

-Có chuyện gì?

-Em có một bí mật,chỉ muốn cho anh biết thôi. Cát Luân,em... ừ, có lẽ...em yêu anh rồi.

Thiên Thiên nói thật nhanh. Mối cô bé mím lại,đôi gò má ửng đỏ như quả sherry chín.

-Anh...cũng vậy.

Thiên Thiên mở to mắt nhìn Cát Luân, tự hỏi mình có nghe lầm không? Cô nhóc đưa tay tự véo và má mình thật mạnh xem có thật là mình đang nằm mơ hay không nhỉ?

“Ôi, đau khủng khiếp! Vậy là mình không có mơ. Cát Luân... anh ấy đã thừa nhận... anh ấy cũng yêu mình phải không?”

Cô nhóc lại ngược lên với nụ cười thật tươi, thật rạng rỡ, để rồi sau đó chạy nhanh tới ôm chầm lấy Cát Luân. Đôi bàn tay hần cũng khẽ siết nhẹ cô nhóc vào lòng...

Tình cảm của hần lúc này không hề giả tạo. Đây là lúc hần sống thật với con người mình hơn bao giờ hết. Hần hiểu giây phút này, cái hạnh phúc vừa là giả vừa là thật này rất mong manh.Có lẽ sau này hần sẽ hối hận về những suy tính đang tồn tại trong đầu mình. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì...hần đã quyết định chọn con đường đang đi... Một âm mưu được tính toán khá hoàn hảo bởi một kẻ chỉ chuyên sống trong giả dối, lọc lừa...

17. Chương 17

Bên trong ngôi nhà trên cây có hai kẻ tay nắm tay, vai kề vai mà chẳng màn chung quanh chuyện gì xảy ra. Ngoài trời, cơn mưa mùa hè cứ rơi rã rít....

-Sắp tới anh dự định làm gì, Cát Luân?

-Chưa biết nữa. Còn em?

-Còn em thì sẽ vào đại học. Sau đó em sẽ làm phóng viên như chị của em.

-Chị? Sao anh chưa từng nghe em kể?

Luân quay lại nhìn Thiên Thiên. Cô nhóc khoanh tay,gối đầu lên gối mình thơ thẩn nhìn ra ngoài trời mưa...

-Chị ấy không biết đến sự tồn tại của em đâu.Chị ấy tên là Khuru Mộc Lan. Chị ấy hay xuất hiện trên truyền hình lắm. Vừa xinh đẹp, vừa bản lĩnh, em ước gì chỉ bằng một góc của chị thôi cũng được.

-Mộc Lan ư?

-Anh biết chị ấy à? Chị ấy cũng từ BestLaw mà ra. Có lẽ là hai người biết nhau cũng nên chẳng?

-Anh chỉ thấy cái tên Mộc Lan là một cái tên đẹp thôi. Còn người thì không quen. BestLaw đâu có nhỏ, phải không có bé?

Cát Luân nói và đưa tay vuốt tóc Thiên Thiên. Ngập ngừng một chút, cô nhóc quay qua nhìn hần...

-Anh nè, em xin cha cho anh vào làm ở công ty của cha em nhé?

-Nhưng...anh không có kinh nghiệm.

-Kinh nghiệm phải đúc kết mới có. Rõ ràng anh là một người rất có năng lực.Chẳng lẽ cứ chấp nhận làm những công việc không phù hợp như vậy mãi sao?

-Mọi người nếu biết sẽ bảo do anh nhờ vả em mới được vào làm cho công ty. Anh không muốn mang tiếng.

-Mặc kệ họ. Cứ vậy đi nha.Em đã quyết định rồi. Em sẽ nói với cha một tiếng để ông ấy sắp xếp cho anh một vị trí thích hợp ở công ty của ông ấy. Anh nhất định phải đồng ý, vì anh hết quyền chọn lựa rồi. Hi hi.

-Cô bé bướng bỉnh.

Hắn cốc nhẹ lên trán Thiên Thiên. Cô cũng le lưỡi lại ngay:

-Còn anh là gã cù lần.

-Em dám mắng anh hả?

-Thì sao nào! Bây giờ em có quyền. Và chỉ có một mình em thôi. Ai mà động đến anh em sẽ bực họ.

-Chẳng giống con gái tí nào cả.

-Kệ em. Ai bảo anh là người yêu của em chi. Từ giờ phút này trở đi, Thiên Thiên nhất định sẽ luôn luôn bên cạnh làm vệ sĩ cho Cát Luân. Suốt đời luôn...

Hắn quay lại nhìn cô nhóc. Ánh mắt hắn bỗng dưng làm cô có linh cảm không yên.

-Có chuyện gì anh đang giấu em, phải không?

-Không. Làm gì có.

-Đời em ghét nhất là bị ai đó lừa gạt và nói dối.

Thiên Thiên nói vu vơ, sau đó quay qua nhìn vào mắt Cát Luân và cho hắn lòng tin tuyệt đối qua đôi mắt ấy, rồi sau đó cô nói tiếp:

-Nhưng...em tin anh, tuyệt đối tin tưởng anh sẽ không làm điều đó với em.

-Căn cứ vào đâu chứ?

Cát Luân hỏi. Đó cũng là câu hỏi hắn dành cả ỉnh. Thế nhưng hắn lại chẳng có câu trả lời. Thiên Thiên thì ngược lại. Cô nhóc trả lời vừa dứt khoát, vừa chân thành.

-Căn cứ vào đây.

Cô bé đặt tay lên ngực hắn và sau đó khẽ nép đầu vào đó... Thiên Thiên là thế. Mọi việc đối với cô nhóc luôn rõ ràng, đơn giản. Cô gây cho hắn cảm giác tội lỗi khi đặt tất cả niềm tin vào hắn. Thế mà đáp lại niềm tin ấy, hắn đang làm gì thế này? Tìm hắn đau. Lòng hắn rối...

-Đại ca đừng uống nữa!

Phát giằng chai rượu khỏi Dữ Trọng để anh khỏi nhấn chìm mình trong men rượu. Trọng nhướn người lên lấy lại cái chai nhưng Phát vẫn giữ chặt nó, nhất quyết không cho anh lấy được nó. Trọng nhìn Phát với cái nhìn lơ đãng của người say, nói trong tiếng nhừa nhựa thều thào như rít qua kẽ răng...

-Không uống thì làm gì bây giờ chứ?

-Hay anh để cho em kéo mấy đứa đi giành sư tử lại cho anh.

Trọng cười khì chua chát:

-Vô ích thôi. Chẳng thay đổi được gì đâu.

-Nhưng tụi em thật sự không can tâm để thằng ấy xỏ mũi anh thế này chút nào. Rõ ràng sư tử Thiên Thiên là người yêu của anh mà.Hai người biết nhau trước kia mà! Vậy mà chớp một cái thì sư tử đã ngã vào tay thằng khốn ấy là sao? Anh cứ để tụi em giải quyết vụ này đi!

-Vậy tụi bây làm được gì nào?

-Tụi em...

Phát cũng không biết. Ngoài đánh đấm thì còn làm được gì khác chứ? Nhưng đánh đấm thì... làm sao địch nổi con bé kiện tướng võ thuật toàn quốc Thiên Thiên kia? Nhớ lại mấy lần bị con bé đánh bầm mình gã béo chột dựng tóc gáy. Con gái gì mà... như con trai!

Trọng nhân lúc Phát không để ý, giật mất chai rượu. Anh tu ừng ực, như thể giá mà nó làm trôi hết những chuyện vừa xảy ra, để anh có thể quên được lại càng hay! Nhưng... quên sao được mà quên? Càng uống, Trọng càng thêm tỉnh ra. Anh hoàn toàn tỉnh táo để biết rằng Cát Luân đã dùng thủ đoạn để khiến Thiên Thiên nghĩ sai về anh, căm ghét anh, khinh bỉ anh, và tuyệt giao hoàn toàn với anh. Tất cả những gì anh làm vì Thiên Thiên bấy lâu như đổ sông đổ bể mất rồi...

-Nó thật là ranh ma xảo quyệt! Nó lừa tao, nó hất cẳng tao! Đau không chịu được mày biết không!

Trọng gục đầu lên bàn, chai rượu trọng tay anh ngã và đổ ra lênh láng khắp bàn. Nó thấm ướt cả tóc và áo anh. Cơ thể anh giờ đây trông như một khối thịt nhũn nhão, không còn chút uy thế vốn có chút nào. Phát bực bội lên tiếng:

-Chỉ tại đại ca nhân từ thôi. Biết vậy lần trước cho nó chết dưới tay lão Bầy Cảnh là vừa.

Trọng lắc lắc đầu mình, nhếch miệng cười buồn...

-Nếu có biết trước tao cũng sẽ làm như vậy thôi. Bởi vì...

-Tại sao vậy chứ?

-Thôi, có nói mày cũng không hiểu đâu.

Đúng là dù Trọng có nói thì Phát cũng không thể hiểu được đâu. Ở Dũ Trọng, phía sau sự gan góc, liều lĩnh kia là một con người sống khá tình cảm, dễ bị tình cảm tác động, chi phối. Một đằng là đứa em trai duy nhất, một đằng là người con gái anh tha thiết yêu thương... Liệu anh biết phải làm gì với họ chứ? Giận họ ư? Thôi thì hãy cứ trách mình quá vô dụng!

-Có đứa em như nó thì chết còn hơn.

Phát nói khe khẽ một mình. Thế nhưng Trọng vẫn nghe thấy. Anh phì cười, cười nhạo chính mình.

-Nếu chết được thì cũng hay.

Một cái túi xách bất ngờ bay thẳng vào đầu Dũ Trọng. Liên ngay phía sau là tiếng guốc cộc cộc đều đều trên sàn và tiến tới chỗ anh mỗi lúc một gần...

-Chết chết chết!!!!Chết cái đầu anh đó!

Cát Lan đến và cũng kịp nghe những gì Trọng nói trong lúc chán đời. Cô bực tức xô đổ hết những vỏ chai rỗng trên bàn văng tung tóe xuống sàn. Cô đưa mắt lườm những người xung quanh như hỏi tại sao lại để anh uống giống như cái hũ hèm thế này? Họ chỉ biết nhún vai

-Là em đó à.

Cát Lan bước tới thô bạo dựng anh dậy:

-Chứ còn ai nữa. Anh coi anh kia, anh có giống anh nữa không hả? Thiên Thiên là ai mà khiến anh là nông nổi này chứ hả? Nếu thật sự yêu cô ta, nếu anh không thể quên cô ta thì sao anh không trực tiếp tìm cô ta nói rõ hết sự thật đi.

Trọng cười buồn rồi lắc đầu, gạt tay Cát Lan ra:

-Anh không đấu lại thằng Luân đâu. Anh thua thật rồi... Anh thua sự xảo quyệt của nó rồi...

-Ai cũng thấy rõ ràng Cát Luân quá đáng. Chỉ một màn kịch trẻ con như vậy mà cũng khiến cô ta tin. Nếu cô ta là kẻ ngốc đến thế thì anh không nên lưu luyến làm gì hả?

-Không phải em từng đề nghị anh nhường cô bé cho Cát Luân là gì? Giờ lẽ ra em phải là người mãn nguyện nhất kia chứ!

Trọng hét lên và bực dọc đấm tay vào tường.

Cát Lan lặng nhìn Trọng. Trọng yêu Thiên Thiên quá rồi, yêu tới đánh mất cái “tôi” kiêu hãnh của mình. Thấy anh đau khổ tự dày vò mình thế này, Cát Lan không thể chịu đựng được...

-Anh vẫn còn muốn Thiên Thiên về bên cạnh anh phải không? Nếu cô ấy chịu rời xa Cát Luân để đến với anh thì anh nghĩ sao? Nếu cô ấy biết Cát Luân là loại người nào và suy nghĩ lại về chọn lựa kia, trở về với anh thì anh có vui lên hay không?

-Cảm ơn em đã ủng hộ cho anh nhưng... không làm gì khác hơn được đâu. Cát Luân đã làm gì đều tính toán khá kỹ, kể cả lúc tình thế bất lợi nhất. Em biết rõ điều đó kia mà.

-Em sẽ làm được. Em sẽ lật mặt anh ấy. Cho dù... điều đó có nghĩa là em chống đối anh trai mình, có nghĩa là lòng em sẽ rất đau. Có người con gái nào lại vui khi thấy người mình yêu lại yêu một cô gái khác và còn đem cô gái ấy tới cho anh ta đâu kia chứ. Nhưng... em sẽ làm vì anh. Vì ít ra, như thế thì trong lòng anh em vẫn có một chỗ đứng. Dù chỉ là... một đứa em chẳng nữa.

Trọng cảm nhận được những gì Cát Lan nói hoàn toàn nghiêm túc

-Em định làm gì?

-Anh mặc kệ em.

Cát Lan bỏ đi. Trọng gọi Bảo.

-Bảo, đi theo xem con bé làm gì. Đừng để chuyện không hay xảy ra.

-Được. Nhưng cậu đừng uống nữa. Chẳng hay ho gì đâu.

Thiên Thiên chỉ nói một tiếng, ông Khuru đã chấp nhận nhận Cát Luân vào làm mà không đòi hỏi bất cứ điều kiện nào. Cát Luân làm việc trong công ty của ông Khuru mới vài ngày nhưng đã phát hiện ra điểm hay ho. Hắn mau chóng lôi đầu lão phó tổng ra trước hội đồng quản trị về tội tham ô một cách thông minh và chẳng tốn nhiều công sức. Lão ta đã làm thâm hụt một khoảng tiền khổng lồ của tập đoàn Khuru Thị và đang có âm mưu lật đổ cái ghế chủ tịch tập đoàn của ông Khuru. Không những thế mà phe cánh của lão cũng từ từ bị lôi ra ánh sáng... Sau công lớn ấy, Cát Luân được cất nhắc lên làm trợ lý của chủ tịch tập đoàn chỉ sau nửa tháng...

Tháng lương đầu tiên, Cát Luân và Thiên Thiên tổ chức ăn mừng tại một quán ăn ngay cạnh biển. Bữa hôm ấy Thiên Thiên trông thật hơn hở, như thể chính cô nhóc lãnh lương chứ không phải Cát Luân...

Sau đó...

-Dô! Dô nữa đi!

-Thôi đi. Em làm gì sung dữ vậy?

Thiên Thiên hơi quá chén một chút. Đôi má đỏ ửng, hồng hồng thật đáng yêu. Cô cười rồi chồm lên vịn vai Cát Luân cho khỏi ngã.

-Đâu có. Em không ngờ là anh yêu của em giỏi đến vậy. Em đã tiến cử không lầm người. Cha hết lời khen ngợi anh đó.

-Có tăng bốc anh lên quá đáng không đấy?

-Không đâu. Anh thật sự rất giỏi mà!

Cô nhóc định nhưn người hôn Cát Luân thì bất chợt một kẻ phá bình vô tình xuất hiện, chen ngang...

-Chào hai người.

Thiên Thiên quay lại. Cô nhóc nhưn nhưn mắt nhìn người ấy vì nhận ra có gì đó quen quen...

-Ồ...chị là...

-Tôi là Mộc Lan, con gái của chủ tịch Khuru

-À...há! Chào... chị. Chị cũng ra ngắm... ngắm biển hả? Ngồi xuống uống chung đi há!

Mộc Lan không để ý đến Thiên Thiên. Nàng gật đầu rồi thản nhiên ngồi xuống kế bên Cát Luân. Cát Luân nhìn Mộc Lan chăm chăm. Mộc Lan đẹp thật, đẹp quyến rũ. Đó là cái nhìn say mê như một tiếng sét.

Xem chừng Cát Luân tỏ ra mê mẩn cô gái kia, thế nên Thiên Thiên đá mạnh vào chân Luân.

-Á! Sao đá anh?

-Anh... nhìn cái gì mà ghê vậy? Người con gái duy nhất... anh có thể nhìn là em đây nè! Rõ chưa hả?

-Anh có nhìn ai đâu. À quên, chào cô Mộc Lan. Trùng hợp thật, lại gặp cô ở đây. Tôi là Gia Cát Luân, nhân viên mới của công ty cha cô.

-Tôi có nghe nhiều người trong công ty nói tới chuyện này. Cũng không ngạc nhiên mấy khi người ấy là anh. Các người hay ăn tối ở đây lắm à?

Cái cách Mộc Lan nói với Luân mà chẳng thèm nhìn tới Thiên Thiên làm cô nhóc thấy bức, thấy... ganh tỵ. Trông Mộc Lan cũng khá quan tâm tới Cát Luân. Khi Mộc Lan hỏi, Cát Luân vừa định trả lời thì Thiên Thiên vội cướp lời...

-Ừ. Chị hỏi làm gì?

-Tôi đang nói với anh Luân, cô bé ạ.

-“Anh Luân” ngọt ngào quá nhỉ? Anh ấy là... bạn trai của tôi đó.

-Nhưng tôi biết anh ấy trước cô ấy, nhóc con à!

-Nhóc con? Chị thôi đi nha, tôi không nhịn nữa đâu đó.

Thiên Thiên đập tay lên bàn và đứng phắt dậy, thế nhưng cơn men làm cô nhóc loạng choạng, đứng không vững. Cát Luân vội đứng dậy giữ cho cô nhóc khỏi ngã. Mộc Lan thấy thế nhũn mày. Nàng khẽ cười nhưng trong lòng đầy ganh tỵ khi người con trai ấy lại tỏ ra quan tâm cô gái kia.

-Cho anh can được không? Mộc Lan nói phải đó. Để tụi anh nói chuyện chút chứ. Chỉ là chào hỏi làm quen thôi mà.

-Kể cả anh cũng coi em là nhóc con như cô ta sao? Hức...

Thiên Thiên đứng dậy bỏ đi một mạch, vừa bước vừa loạng choạng... Cát Luân không thèm gọi lại.

-Trẻ con thật!

-Thế mà anh thích trẻ con mới ngộ chứ.

Mộc Lan cười rồi nói với Cát Luân. Ánh mắt hân hoan lại nhìn cô:

-Cô muốn nói gì?

-Thay đổi thái độ nhanh thật đấy. Anh vừa biến em làm kẻ xấu rồi đó, không thấy à? Khư Mộc Lan này mà lại đi giành một người con trai với một cô bé con. Nghe thật nực cười làm sao.

-Không thích thì đừng làm, đừng nhận lời.

Cát Luân nói rồi khoát áo vào, ra hiệu cho bồi bàn tính tiền.

-Tại sao anh phải chọc giận cô bé đó? Rõ ràng em thấy anh rất lo lắng cho cô bé mà?

-Tôi đã nói trước khi yêu cầu cô hợp tác: đừng hỏi gì cả.

-Thái độ này là sao! Anh biết đang nói chuyện với ai không hả?

-Khư tiểu thư, con gái của chủ tịch Khư, một con người vừa giàu có, vừa có danh tiếng, và cũng là... cô chủ của tôi. Sao quên được chứ.

Cát Luân cười mỉa mai.

-Em có thể cho anh nghỉ việc bất cứ lúc nào vì thái độ ngông nghênh đó.

-Tôi không tha thiết với công việc này đâu.

Cát Luân nói và quay mặt ra biển nhìn mông lung, xa xăm... Thái độ trầm tư của hắn khiến lòng nàng nặng trĩu, ngọt ngào... Mộc Lan đứng dậy, nàng khẽ khàng rảo bước quanh bàn cho vơi cảm giác ngọt ngào, tù túng... Gió biển thổi làm tóc nàng bay bay, phản phát một vẻ đẹp kiều sa, cao sang nhưng cũng đầy ưu tư...

-Em biết tại sao. Sở nguyện của anh là trở thành chánh án, đúng không nào? Nhưng... nếu anh là Gia Cát Luân của ngày trước thì đó là chuyện thật dễ dàng. Còn bây giờ... chắc là khó đây...

Cát Luân bất ngờ quay lưng lại nhìn Mộc Lan bằng con mắt đầy đe dọa:

-Cô điều tra về tôi à? Giỏi lắm!

-Anh chớ quên anh đang hợp tác với ai.

Hắn cười, tiếng cười mỗi lúc một to dần, ngửa mặt lên trời mà cười vang...

-Ha ha ha! Hình như tôi đã có một bước cờ hết sức sai lầm thì phải. Đi thỏa thuận với một con cáo già khác một cách dễ dàng. Nhưng mà cô gái ngây thơ à, điều đó sẽ không ảnh hưởng tí gì đến kế hoạch của tôi đâu.

-Thật ra anh đang định làm cái gì? Bằng mọi giá anh phải làm Thiên Thiên đau khổ, tại sao vậy? Anh còn những bước đi nào khác sao?

-Tất nhiên. Mọi thứ rồi sẽ diễn ra đúng theo ý tôi, nếu như... tôi không mắc sai lầm.

Mộc Lan lắc đầu, cười buồn rồi nhìn hắn...

-Anh vẫn như xưa. Người khác cứ bị anh điều khiển như con rối mà không hề biết.

-Trong số đó có cả cô.

-Em cam tâm. Vì người ấy là Gia Cát Luân.

-Tôi đáng giá đến như vậy sao?

-Đáng chứ. Chỉ có điều em không sao hiểu được. Rõ ràng anh rất thương yêu Thiên Thiên. Có sao luôn khiến cô bé thất vọng, nghi ngờ anh?

-Tôi ...thích. Một sở thích kỳ quặc, vậy thôi.

-Hừ, chỉ có câu đó là giỏi. Anh đã nghĩ kỹ lời đề nghị của em chưa? Chỉ có em mới có thể giúp anh biến ước mơ dang dở thành hiện thực mà thôi. Với điều kiện là...

Không đợi Mộc Lan nói hết câu, hắn gạt lời nàng đi:

-Tôi từ chối.

-Tại sao? Vì sĩ diện à?

-Tiền của cô có thể giúp tôi trở thành luật sư, rồi sau đó tôi sẽ leo từng nấc từng nấc lên vai trò thẩm phán, nhưng cô đừng quên rằng người mà cô muốn làm thỏa thuận là Gia Cát Luân. Xưa nay chỉ có tôi điều khiển người khác. Chứ không ai khác có thể điều khiển tôi được cả, kể cả cô hay tiền của cô.

Mộc Lan cảm thấy bị xúc phạm. Nàng đã bỏ đi cái "tôi" kiêu hãnh và cả nguyên tắc nghề nghiệp muốn giúp Cát Luân có được tấm bằng luật sư giả và giới thiệu hắn vào hội luật sư. Chỉ với điều kiện anh sẽ làm việc cho nàng, anh ở bên cạnh nàng... Biết bao người mơ ước điều đó, biết bao người mong mỏi được Khưu Mộc Lan mộ lần để mắt tới. Vậy mà... Hừ, Gia Cát Luân có là ai đâu chứ!

-Sẽ có lúc anh tìm em van xin sự giúp đỡ.

-Nếu có lúc đó, tôi đã chẳng còn là tôi rồi.

-Để rồi xem.

Hắn đưa lon bia uống ực một cái cho hết rồi đứng lên trả tiền. Sau đó bỏ đi, chẳng quan tâm tới cái nhìn buồn chứa đầy khao khát của Mộc Lan phía sau...

Rời khỏi quán xong, hần nghĩ ngợi một lúc rồi rút điện thoại gọi cho Cát Lan.

-Em đó hả, Cát Lan?

-Một bước lên mây, anh còn nhớ đứa em này hay sao?

-Hần học thế em gái? Anh nhớ em thật mà. Bây giờ anh rất là hạnh phúc. Có tiền, có gái, có công việc và địa vị.

Cát Lan nổi giận khi Cát Luân không chút áy náy về việc mình đã làm sau tất cả những gì Trọng đã vì hần mà hy sinh. Cô quát lên trong điện thoại:

-Anh khiến Trọng trở thành một gã lưu linh anh biết không. Anh đã cướp mất bạn gái của anh ấy mới ra nông nỗi ấy. Em ghét anh, em không có người anh đồn mặt như anh! Em sẽ... Em sẽ...

-Rồi em làm gì anh nào? Thiên Thiên là một con mồi ngon làm sao anh bỏ qua được?

-Thế anh có từng yêu cô ấy không?

-Hoàn toàn không. Anh làm gì biết yêu ai ngoài bản thân mình. Anh chỉ yêu thuốc phiện thôi.

Cát Luân nói và phì cười.

-Đồ ích kỷ. Dữ Trọng đã sai lầm khi đã cứu anh. Anh tưởng anh được yên ổn suốt thời gian qua là do ai hả? Tất cả mọi người đều muốn tìm anh tính sổ nhưng anh Trọng một mực ngăn cản. Anh ấy bảo rằng thù chính tay anh ấy đánh anh chứ không để người ta làm tổn hại tới anh. Anh ấy thật sự rất thương và lo lắng cho anh đó. Anh không chút hồi tâm sao? Hãy để Thiên Thiên quay về với anh ấy. Thiên Thiên là tất cả với Dữ Trọng, anh biết điều đó mà?

-Không bao giờ!

Chần chừ một lúc, Cát Lan quả quyết:

-Nếu không em sẽ bán đứng anh. Em sẽ vạch trần anh với Thiên Thiên. Trọng không làm thì em sẽ làm!

-Anh thách em đó. Nếu em dám làm anh coi như không có đứa em gái hư đồn như em!

-Cũng được. Em cũng không cần có người anh đề tiện như anh. Anh chóng mặt lên mà coi!

Cát Lan cúp máy cái rụp.

Cát Luân cười. Hần thường hay cười, nhưng... những nụ cười của hần thật chua chát, méo mó. Hần nghĩ tới Dữ Trọng... Đối với hần lúc này đây, những gì gọi là thật... chỉ có trong suy nghĩ...

“Xin hãy hiểu cho em, anh hai. Một ngày nào đó anh sẽ hiểu tại sao em lại làm như vậy... Và cũng xin lỗi Cát Lan, anh đang lợi dụng em để giúp anh thực hiện kế hoạch này... Anh biết em đang rất đau, rất mâu thuẫn... Vì em cũng yêu Dữ Trọng. Nhưng Trọng không thích hợp cho em đâu. Sẽ có một người khác đến với em, một người đàn ông mà chỉ dành cho em thôi, chỉ yêu một mình em thôi. Trời ơi! Mình muốn gào lên, muốn hét lên! Có ai biết trong chuyện này, đạo diễn là tôi, vai phản diện là tôi, và kẻ đau đớn nhất... cũng chính là tôi...”

18. Chương 18

Nhờ Thiên Bảo, Cát Lan có được những tấm hình tư liệu về Cát Luân mà anh đã nhờ Thiết Linh cung cấp. Thiết Linh ủng hộ chuyện này. Như thế không những giúp Thiên Thiên tránh xa Cát Luân mà còn giúp cho tình cảm dì cháu không phải hụt hẫc như cả tháng qua. Cứ mỗi lần nàng muốn lên tiếng nhắc nhở rằng cô nhóc tránh xa Cát Luân thì mặt mày cô nhóc lại xụ xuống, giận dữ. Lần này thì coi như mượn được tay người ngoài can thiệp, Thiên thiên sẽ phải tin thôi.

Những bản biên bản, lời khai và... tất cả những gì có liên quan đến sự thật về Cát Luân Thiết Linh đều giao hết cho Thiên Bảo, và anh đã đưa tất cả cho Cát Lan. Cát Lan đến tìm Thiên Thiên vào một chiều mưa

nhưng không có cô bé đã không có ở nhà. Bởi vì trong khi ấy, Thiên Thiên đang ngồi khóc một mình trên căn nhà cây...

Tối qua...tối qua cô nhóc bắt gặp Cát Luân đi vào nhà trọ với Mộc Lan...

Luân bảo rằng hắn đi công tác. Nhưng khi cô nhóc gọi điện hỏi ông Khuê thì ông bảo chẳng giao bất cứ việc gì cho hắn cả. Điện thoại hắn tối hôm ấy cũng không liên lạc được...

Lúc hắn tình cờ chở Mộc Lan đi ngang chỗ cô nhóc và đám bạn hay ngồi uống nước, cô nhóc đã lập tức theo sau... Khi họ khoát tay nhau vào nhà trọ, cô nhóc đã đứng đợi thấp thỏm bên ngoài. Cô đã muốn xông vào trong, nhưng nghĩ lại mình vẫn chưa là gì của Luân. Cả hai chỉ mới ở giai đoạn đầu thôi mà. Đánh ghen thì dễ rồi, nhưng... chỉ khiến người ta nhìn mình như một con lừa...

Thế mà cô nhóc vẫn kiên nhẫn đợi, đợi đến gần sáng hôm sau họ mới trở ra. Bởi cô nhóc núp một bên tường nên họ không thấy. Chính vì vậy mà họ thản nhiên nói cười âu yếm. Cát Luân còn dịu dàng hôn lên môi Mộc Lan ngay chốn thanh thiên bạch nhật và bảo cô nhóc không thể sánh bằng Mộc Lan bởi vì cô nhóc chỉ là một con lừa không có não và đã hết giá trị lợi dụng với hắn...

Không những vậy, mấy lần trước cô bé còn phát hiện một thứ trong bóp Cát Luân. Là Condom... Vậy thì đây đâu có phải lần đầu tiên?

“Hắn...hắn đã phản bội mình. Đồ tồi! Tại sao? Có phải vì mình không đẹp như chị ấy? Hay quả thật...mình đã hết giá trị lợi dụng như lời anh ta. Hay... là cả hai. Cát Luân ơi, tại sao vậy?Tại sao anh nhẫn tâm đối xử với em như vậy? Những nụ hôn, những vòng tay... đều là giả dối cả hay sao? Mình thật là ngu ngốc mà. Ngu ngốc,ngu ngốc!”

-Mày thật là đồ con lừa, Thiên Thiên à! Mày... mày yêu lắm người rồi. Mày là một con lừa tội nghiệp... Tại sao, tại sao lại là mình? Mình đã làm gì sai sao? Cát Luân, sao lại làm như vậy với em chứ? Tại sao...

Tiếng Thiên Thiên ghen ngào trong từng tiếng nấc não lòng... Mọi thứ đối với cô nhóc trở nên nhạt nhòa. Đau quá! Cái cảm giác bị phản bội này đau quá! Giá mà không yêu Cát Luân nhiều thì Thiên Thiên đã không phải khóc vì uất ghen, vì đau khổ như lúc này...

Ở bên dưới Cát Luân cũng nghe lòng tan nát. Hắn biết cô nhóc sẽ không về nhà mà trốn ở đây khóc. Từng tiếng nấc của Thiên Thiên như từng nhát dao xoáy thẳng vào tim hắn...

Mọi chuyện đã đi rất đúng hướng. Bước cuối cùng của kế hoạch này nếu mọi chuyện diễn ra đúng hướng thì...sẽ do Cát Lan quyết định.

“Xin lỗi Thiên Thiên, anh yêu em, yêu nhiều lắm... Nhưng có những thứ tình yêu không thể vượt qua được. Rồi một ngày nào đó, khi em hạnh phúc trong vòng tay yêu thương của anh hai, em sẽ hiểu cho anh.”

Tối hôm ấy, Thiên Thiên chờ khi dì Linh đã đi trực mới dám vào nhà. Cô nhóc sợ nếu thấy mình trong bộ dạng này thì dì Linh sẽ bắt cô đi bác sĩ, rồi làm đủ thứ xét nghiệm, hoặc là sẽ tra hỏi cho ra lẽ. Lúc này đây, cô chỉ muốn được yên tĩnh..

Nào ngờ khi cô nhóc vừa bước vào đã thấy Cát Lan đang ngủ ngay trên ghế. Thiên Thiên bước tới chỗ cô, lay gọi...

-Cát Lan? Sao em ngủ ở đây?

Cát Lan vẫn đang say ngủ, nói trong tiếng nhừa nhựa, mệt mỏi...

-Đang ngủ.Đừng có phá mà!

-Cát Lan, chị ThiênThiên đây mà.

Lúc này Cát Lan mới chịu mở mắt, quay lưng qua nhìn, tay dụi dụi mắt:

-Chị Thiên Thiên. Chị đi đâu cả đêm vậy? Em đợi chị cả đêm qua rồi. Cát Lan vừa nói vừa lồm cồm ngồi dậy.

-Chị... qua nhà người bạn thôi mà.

-Có anh Luân ở đó không?

Cát Lan vừa nói vừa nhìn phía sau lưng Thiên Thiên. Cô sợ sẽ có Cát Luân ở đây...

-Không. Chị đi một mình.

-Sao lại không?

Cát Luân thành linh xuất hiện ngay cửa. Thiên Thiên quay lại nhìn hắn với sự khinh bạc, giận dữ... Cô nhóc quay đi chẳng thèm nhìn hắn:

-Anh cút đi ngay đi.

-Lại giận hờn trẻ con rồi! Đêm qua em không về nhà. Em đã đi đâu?

-Mặc kệ tôi!

Cát Lan nhận thấy có chuyện gì đó bất bình thường giữa họ. Cô bé ngơ ngác nhìn Cát Luân rồi tới Thiên Thiên...

-Chuyện gì vậy? Cát Lan hỏi.

-Hỏi anh của em đó.

Cát Lan quay qua Cát Luân, trao cho hắn cái nhìn không chút thân thiện rồi hỏi:

-Anh lại làm gì chị Thiên Thiên sao? Có phải là anh đã...

-Không có...anh...

Cát Luân nhún vai và chề môi, tỏ vẻ vô can hoàn toàn. Lúc này Thiên Thiên mới quay qua nhìn hắn một cách khinh bỉ:

-Anh vào nhà trọ với Mộc Lan cả đêm, anh đã phản bội tôi. Anh đừng ngụy biện chối cãi nữa!

Cát Luân gãi đầu rồi cười một cách lúng túng...

-Em...em thấy sao? Một cuộc làm ăn thôi mà

-Tôi còn tìm thấy cái quỹ quái này trong túi bóp của anh mấy lần trước. Anh còn dám chối sao?

-Cái này... Cát Luân lúc này mới thật sự lo lắng, vội vã nắm lấy tay cô nhóc- Thiên Thiên à, em thông cảm, tại cô ta dụ dỗ anh thôi. Lỗi là do cô ta thôi. Dù gì anh cũng là đàn ông...

-Câm cái miệng của anh lại đi! Tôi không muốn nghe!

-Thiên Thiên, anh...

-Anh đúng là đồ tồi mà...

Cát Lan mắng Luân. Cô nhìn Thiên Thiên đầy cảm thông, sau đó quay qua nhìn anh trai với cái nhìn thất vọng, khinh rẻ...

-Em hiểu hết rồi. Cát Luân, thật khổ nạn. Em cứ ngỡ mình là người hiểu anh nhất, em cứ nghĩ dù anh có cướp Thiên Thiên để trả thù Dữ Trọng nhưng anh cũng đã yêu chị ấy, cho nên anh sẽ không làm cho chị ấy tổn thương, sẽ không phản bội chị ấy. Nhưng em lầm. Anh tồi lắm, dám làm nhưng không dám nhận.

-Ừ, thì anh đã ngủ với cô gái khác. Thì đã sao? Anh là đàn ông mà. Miễn sao cuối cùng anh vẫn trở về với Thiên Thiên thôi...

-Anh cút đi!

Thiên Thiên đuổi Cát Luân đi.

Cát Lan sực nhớ và nói:

-Hôm nay em đến là có cái hay ho khác cho chị xem.

Cát Lan nói và liếc nhìn Cát Luân. Hắn lao tới vỗ lấy em gái như một tên côn đồ hung hãn...

-Em đem cho Thiên Thiên cái gì hả? Em định giở trò gì đây Cát Lan? Khôn hồn thì đừng chen vào chuyện này, nếu không thì...

Cát Luân vờ như hung dữ, và cả lo lắng muốn ngăn Cát Lan lại.

-Em phải lật mặt anh. Em đã cảnh cáo anh là gì? Em nói thì sẽ làm!

-Mày...

Luân định đánh Cát Lan nhưng Thiên Thiên ngăn lại.

-Anh ra khỏi nhà tôi.

-Nhưng...

-Đi ngay! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

-Được thôi. Nhớ là đừng có kêu anh lại đó. Còn em- hấn quay lại Cát Lan- em liệu hồn đó.

Hấn bỏ đi...

Bước chân khỏi nhà Thiên Thiên, Cát Luân có cảm giác mình vừa bước thêm một bước xuống vực... Cuối cùng mọi chuyện cũng tới lúc kết thúc rồi. Vỡ kịch nào mà chẳng tới lúc phải hạ màn, dù là hơi sớm hơn một chút...

“Thôi nào, Cát Luân, vai diễn của mày chỉ còn vài bước nữa là kết thúc rồi. Mày sắp đặt một chân tới thành công rồi... Đừng quay lại, đừng nhìn lại!”

Bên trong...

Thiên Thiên xem tất cả những thứ Cát Lan đưa. Càng yêu Cát Luân bao nhiêu, lòng Thiên Thiên lại càng đau đớn bấy nhiêu. Lúc này cô chỉ biết ôm lấy Cát Lan mà khóc. Hai cô gái trước đây thường hay đối đầu, nhưng lúc này đây...khoảng cách giữa họ gần gũi nhau hơn bao giờ hết...

Hôm sau...

-Cát Luân!

Thiên Thiên dùng hết sức đánh hấn, đá hấn. Hấn không phản đòn mà chỉ đỡ và đỡ.

-Em điên rồi sao?

-Phải, tôi điên vì bị phản bội và bị cợt đùa.

-Ai nói với em như vậy? Cát Lan phải không? Anh sẽ đánh chết nó.

-Anh đụng đến nó thì coi chừng tôi.

Cát Luân vẫn bị Thiên Thiên đánh. Những đòn thế của cô bé rất nhanh và mạnh. Lúc Thiên Thiên tức giận thì như một con hổ dữ, nếu không đã chẳng được chọn vào đội tuyển võ thuật quốc gia rồi. Cát Luân tuy đau nhưng vẫn cắn răng chịu.

Thế nhưng, thà Thiên Thiên phản ứng mạnh liệt như vậy hấn còn chịu được, nhưng khi Thiên Thiên bật khóc...

-Đồ tồi! Sao lại là tôi? Sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao?

Thiên Thiên ngồi phịch xuống, gục đầu lên đầu gối. Từng tiếng nấc cứ vang lên, thổn thức, nghẹn ngào...

-Anh xin lỗi... Thiên Thiên...

Với hấn lúc này đó chính là những lời xin lỗi chân thành nhất...

-Hết rồi, tôi và anh chấm hết rồi, anh biết không?

Thiên Thiên giật sợi dây ngọc trai đỏ đeo trên cổ đưa cho hấn:

- Viên Ngọc Trai đỏ này...tôi trả lại cho anh.

-Thiên Thiên...

-Đừng gọi tên tôi. Anh không xứng đáng gọi cái tên đó đâu!

Thiên Thiên cố ngăn tiếng nấc cứ trào lên trong cổ họng. Cát Luân chỉ biết cúi mặt:

-Em cứ đánh tiếp đi. Anh chịu đòn quen rồi. Vì đây không phải trận đòn đầu tiên. Em... đã biết anh là ai rồi, đúng không?

-Phải... Tôi đã hiểu lầm Trọng. Tôi nợ anh ấy một lời xin lỗi. Chỉ vì tôi ngu ngốc tin một kẻ đồn mạt như anh! Anh bảo anh yêu tôi? Hay anh chỉ coi tôi như một công cụ trả đũa!

-Có lẽ lúc này đây anh đã không còn che giấu được gì. Phải, xưa nay...anh chưa hề yêu em. – Luân nói đầy mỉa mai- Anh chỉ xem em như một con rối để anh trả đũa Trọng. Anh rất hả hê. Anh còn định lợi dụng em để lên chức trong công ty cha em. Nhưng anh lại phát hiện ra một con mồi béo bở hơn. Chính là Mộc Lan.

Bốp!

Thiên Thiên vừa giơ cao tay chưa kịp ra tay tát hấn thì Dĩ Trọng đã ra tay. Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn Trọng...

-Dĩ Trọng, anh...

-Anh nghe Cát Lan kể lại mọi chuyện rồi.

Anh quay qua Cát Luân.

-Cút mau đi.

-Tao đi chứ. Tao đâu ngu ở lại cho hai người đánh.

Hấn cầm viên ngọc trai đỏ rồi từng bước lê bước đi. Thiên Thiên thần thờ dựa vào tường. Đầu óc cô nhóc lúc này trống rỗng, rối tung. Và tim thì đau và nghẹn tới mức không thở được... Dĩ Trọng dịu dàng ôm Thiên Thiên vào lòng, tay khẽ vuốt mái tóc cô nhóc, khẽ khàng dỗ dành, an ủi.

-Ngoan, đừng khóc... Xin em đừng khóc, có được không?

-Em xin lỗi.

-Em không có lỗi. Chỉ tại Cát Luân quá tinh ranh.

-Anh không giận em sao?

-Không, anh không giận gì em cả. Chỉ buồn thôi. Lỗi một phần là do ở anh. Anh đã đẩy nó đến con đường này. Có trách hãy trách anh đã chọn cách trả đũa sai lầm. Cát Luân như hôm nay... là trách nhiệm của anh.

-Trọng...

Thiên Thiên vùi vào lòng Trọng sụt sùi như một cô bé con. Đôi tay Trọng dang rộng để đón nhận Thiên Thiên. Cũng như trái tim anh lúc này cũng dành cho cô bé một vị trí quan trọng trong đó...

Sau mối tình đầu dang dở, Thiên Thiên trở nên trầm tư. Ngoài mặt, cô bé tỏ ra vui vẻ ọi người đừng lo. Thế nhưng trong lòng lúc nào cũng buồn rười.

Cát Luân không còn xuất hiện nữa. Hấn nghỉ ở công ty. Hấn hoàn toàn mất tích. Lời hứa ngày nào hấn từng hứa hấn đã làm đúng: hấn sẽ không xuất hiện khi Thiên Thiên không còn cần hấn nữa.

Có lần, một người quen thấy hấn lang thang trên đường như một kẻ vô hồn. Một cái tin nho nhỏ về hấn cũng khiến Thiên Thiên giật mình chăm chú.

Thời gian trôi đi...

Thế rồi, cô bé cũng chính thức trở thành sinh viên năm nhất của học viện Bestlaw danh tiếng với số điểm cao chót vót khó mà tin. Ngày nhận giấy gọi nhập học cô nhóc chỉ muốn xé toạt nó đi. Cô nhóc từng muốn vào đây vì Cát Luân, nhưng... giờ thì hết rồi. Cô muốn quên hấn, muốn xua đuổi tất cả những gì gợi nhớ về hấn khỏi tầm mắt của mình, khỏi tâm trí mình. Việc ấy... sao mà quá khó khăn!

“Cát Luân... Tại sao mình không thể quên được hần? Mình ... đang là người yêu của Dũ Trọng .Vây mà lòng mình chỉ toàn nghĩ đến gã ấy là sao?Thiên Thiên, mày có điên không hả?”

Ngoài Thiên Thiên vẫn có một người nữa nghĩ đến Cát Luân. Chính là Trọng..

-Tìm ra nó chưa?

Anh lo lắng nhìn lên với hy vọng tìm được chút tin tức gì của Cát Luân. Cái lắc đầu của tên thuộc hạ khiến anh thất vọng, vừa lo lắng...

-Chưa.

-Rốt cuộc nó đi đâu nhỉ?

Anh tự hỏi và từ từ nhớ lại lần cuối cùng gặp Cát Luân. Hôm ấy là ngày Thiên Thiên đến học viện Bestlaw dự khai giảng... Lúc ấy đã là một tháng sau khi họ chia tay.

Nhìn cái dáng Luân đứng chắc là đã đợi ở đó lâu lắm rồi... Lòng Thiên Thiên rộn lên, muốn chạy tới bên hần. Nhưng lí trí vội thức tỉnh cô nhóc, nhắc cô nhóc những gì hần đã gây ra với mình... Thiên Thiên nắm chặt nắm tay mình, lạnh nhạt nói:

-Anh đến làm gì?

-Tôi tình cờ đi ngang thôi. Bộ đồng phục...rất hợp với em.

-Tức nhiên. Nói rồi cô nhóc quay qua nắm lấy tay Trọng một cách thân mật. – Mình đi thôi anh. Đứng đây càng thêm chứng mất thôi.

Thiên Thiên nói với Trọng. Nhưng khi cả hai lướt qua Cát Luân, bất chợt hần đưa tay giữ tay Thiên Thiên lại... Thiên Thiên nhìn hần...

Hần không nhìn Thiên Thiên mà cúi mặt nhìn khoảng không phía sau lưng cô nhóc. Hần sợ... Hần sợ hãi vô cùng khi nhìn vào đôi mắt ấy... Hần sợ mình sẽ không đủ can đảm ra đi...

-Viên ngọc trai đỏ này sẽ mang lại may mắn cho em.Giữ lấy đi.

-Tôi không cần!

-Ngày mai tôi sẽ ra đi.

-Đi đâu?

Thiên Thiên bất chợt cũng níu lấy tay hần- trong vô thức,như thể một phản ứng có điều kiện... Cát Luân chỉ cười buồn...

-Đi khỏi sự dò xét khinh rẻ của mọi người. Sẽ không ai tìm ra tôi. Gia Cát Luân sẽ thật sự biến mất. Nguyên vọng sau cùng, tôi muốn Thiên Thiên, em hãy giữ lấy viên ngọc trai như bùa hộ mệnh. Từ bây giờ tôi sẽ vĩnh viễn không làm phiền hai người nữa. Thật đấy.

Hần quay qua Trọng

-Chăm sóc Thiên Thiên và Cát Lan giùm.Chúc hai người hạnh phúc.

Ánh mắt hần nhìn Trọng khi ấy thật thanh thản, chẳng có chút thù hằn... Đó là ánh mắt duy nhất từ trước tới giờ Trọng thấy. Nó làm Trọng có một linh cảm một hay chút nào...

“Tạm biệt...anh Hai.”

Cát Luân trầm gọi. Hai tiếng “anh Hai” chưa bao giờ thốt ra, Trọng chưa bao giờ được nghe, nhưng với hần, hai tiếng ấy thiêng liêng vô giá...

Rồi hần cũng buông tay Thiên Thiên ra... thật chậm... Sẽ chẳng bao giờ hần nắm lại bàn tay ấy nữa... Không bao giờ nữa...

Hần quảy ba lô lên và quay bước đi... Cái dáng lăm lũi đó của hần khi ấy, Dũ Trọng không sao quên được.

“Cát Luân,gì em đang ở đâu hả?”

19. Chương 19

Vậy rồi, hai năm sau...

Hai năm trôi qua, Thiên Thiên lột xác hẳn. Có phải do khi người ta trở thành những cô cậu sinh viên, người ta sẽ có những suy nghĩ khác, sẽ chính chắn hơn hay không?

Đậu vào trường với số điểm cao nhưng với một chỉ số IQ thấp, Thiên Thiên trở thành một “hiện tượng lạ” trong mắt mọi người. Thời gian đầu học ở Bestlaw, Thiên Thiên thật sự bị choáng và ngợp thờ. Để theo kịp bạn bè, cô nhóc phải hồi tưởng lại những gì Cát Luân đã dạy, phải nghiền ngẫm những quyển sách của hắn với chi chít ghi chú trong ấy. Chẳng biết làm thế nào những quyển sách ấy tới được tay cô. Cát Luân đã gửi? Hay một ai đó khác? Rõ ràng tên trên sách là của Cát Luân. Và những dòng chú thích cẩn thận, dễ hiểu trong ấy cũng là nét chữ Cát Luân...

Thế rồi Thiên Thiên cũng quen với môi trường mới và bắt kịp nhịp độ của ngôi trường cao cấp ấy. Thiên Thiên không phải không thông minh, chỉ là cô nhóc chưa có ai khai sáng sự thông minh của cô nhóc. Khi cả thế giới đều cho rằng quyết định vào học ở BestLaw của cô nhóc là quá sức thì Cát Luân lại tin rằng Thiên Thiên hoàn toàn có thể... Cát Luân quả thật là một ông thầy cực giỏi!

Cát Luân cũng là một người nổi tiếng. Nếu như bên ngoài bức tường lớn của học viện BestLaw, chẳng ai biết Gia Cát Luân là ai thì bên trong này, đó lại là cái tên mà ai cũng nhắc tới. Thật buồn cười khi có kẻ còn đoán già đoán non là Cát Luân đang làm luận án tiến sĩ Luật ở nước ngoài và được giữ lại làm việc bên ấy, thế nên không về thăm trường.

Trong phòng truyền thống của trường, ảnh hắn được đặt tại một vị trí danh dự, ngang hàng với các giáo sư trong các buổi thuyết giảng... Trên môi hắn lúc nào cũng là nụ cười ngạo nghễ đầy tự tin, đầy kiêu hãnh...

Cứ mỗi lần có dịp bước vào phòng truyền thống, Thiên Thiên thường ngược nhìn những tấm ảnh, những bằng khen và huy chương mà hắn đem về cho trường rồi tự nhủ:

“Anh chóng mặt mà nhìn. Tôi không thua anh đâu!”

Năm ấy, Thiên Thiên tham dự giải đấu toàn quốc tại Nhật Nam, một tỉnh miền núi quanh năm lạnh giá.

-Thiên Thiên giáp đồ thắng tuyệt đối!

Cô nhóc vui mừng ôm lấy mọi người. Nơi xứ lạ quê người này, cô bé đã ghi được một chiến thắng thật thuyết phục.

-Ngày một chúng ta trở về Xuân Mộc rồi. Các em chuẩn bị hành lý gì chưa?

Ông HLV “chỉ đạo”. Thiên Thiên lắc đầu.

-Lâu lâu mới đến Nhật Nam chơi, phải chơi cho đã chứ thầy!

-Nơi núi rừng hoang vắng này thì có gì mà chơi?

-Em đi ngắm cảnh thôi. Thầy đừng lo.

-Em có bề gì, có một đám người bu lại giết tui đó.

Thiên Thiên biết HLV đang ám chỉ Trọng. Cô nhóc cười xòa rồi nói, chắc như đinh:

-Thầy thấy rồi đó. Bây giờ ai còn dám ăn hiếp em chứ?

-Cái con bé này thật là...

Thiên Thiên cười, nháy mắt với HLV. Cô nhóc giờ đã có thể vui cười trở lại. Chuyện không vui, những kỷ niệm buồn hai năm qua có lẽ đã dần dần nguôi ngoa... Cô nhóc nắm chặt tay mình, tâm trạng hết sức sáng khoái. Cát Luân ư? Cái tên ấy đối với cô nhóc giờ đã là quá khứ rồi. Cho dù bây giờ hắn xuất hiện trước mặt thì cô nhóc cũng vẫn cứ bình thường như không!

Rừng núi Nhật Nam đẹp lắm, khách du lịch đến trượt tuyết cũng nhiều. Thật ngộ, nơi này quanh năm đầy tuyết. Cứ đêm đến lại rơi. Chẳng hiểu vì sao.

Tình cờ cô bé đi qua một công trường đang thi công khu trượt tuyết mới. Tiếng của người đốc công lạnh lẽo.

-Nhanh lên! Phải làm cho kịp mùa Noel này đó.

-Biết rồi, khổ lắm nói mãi! Cứ bảo làm nhanh mà chẳng chịu tăng lương gì hết!

Giọng của người công nhân làm tim cô bé tự nhiên tăng nhịp đập lên năm mươi lần...

-Thằng quỷ, mày không thể nhện tao một câu sao?

-Được chứ. Nhưng ông tăng lương cho bọn tôi đi.

Cả bọn hòa theo tán thành.

Thiên Thiên sải chân thật dài trên tuyết chạy tới nơi phát ra giọng nói, trong lòng nôn nao. Vậy mà mới cách đây mấy phút thôi còn hung hờ: dù Cát Luân có đứng ngay trước mặt thì cũng sẽ bình chân như vại... Mâu thuẫn thật!

Người ấy... đúng là Cát Luân. Vóc dáng ấy, giọng nói ấy.

-Cát...

Thiên Thiên định gọi nhưng một giọng nữ làm cô bé ngưng lại.

-Ông xã, ăn cơm đi này.

-Bà xã nấu gì vậy?

-Món ông xã thích nè!

-Bà xã nấu gì cũng ngon hết !

Thiên Thiên cố ngăn dòng nước mắt đang ngấn đầy đừng rơi, một sự tủi hờn, ghen tuông dâng lên trong lòng...

“Cát Luân đã có vợ. Tại sao mình phải đau khổ? Mình đã có Dũ Trọng rồi mà. Mình và anh ấy đã đính hôn và sẽ đám cưới ngay sau khi mình ra trường. Vậy thì tại sao... Tim mình đau... đau quá!...”

Một vùng trời sáng lòa sụp xuống ngay trước mắt Thiên Thiên. Mọi cảnh vật xung quanh nhòe dần... Chuyện gì xảy ra thế này? Do choáng, hay do nước mắt?

-Ồ cô gái, cô sao vậy!

Toán công nhân phát hiện có cô gái ngã đi trên tuyết, hối hả réo nhau mỗi người giúp một tay.

-Cô ấy ngã rồi. Mau đưa cô ấy vào nhà cho ấm đi.

Giọng cô gái đầy lo lắng.

-Để anh...

Chàng trai khấn trương ẵm Thiên Thiên lên và đem cô nhóc vào nhà. Theo sau là những người công nhân tốt bụng hiếu kỳ...

Khi Thiên Thiên tỉnh lại, cô nhóc ngạc nhiên thấy mình nằm trong căn phòng lạ...

-Đây là đâu thế này?

-Nhà nghỉ của đám thợ chúng tôi đây.

-Tôi...

-Cháo đây, cho qua!

Người thanh niên chen giữa đám đông bưng cháo vào.

-Cát Luân... Sao anh...

Giọng Thiên Thiên khe khẽ thốt lên như tiếng thuề thào...

Cô gái mà anh ta gọi là bà xã cầm chén cháo và dịu dàng đút cho Thiên Thiên.

-Cô ăn một chút cho khỏe. Bác sĩ bảo cô đói và mệt mỗi quá độ thôi.

-À, tôi...vừa thi đấu xong.

-Cô ở trong đoàn võ thuật đến từ tỉnh khác tới phải không?

-Tôi ở Xuân Mộc.Nhờ cô nhắc nhở với người trong đoàn của tôi là... tôi không sao. Tôi gặp người quen nên ngủ lại một đêm. Bảo họ đừng lo. Đừng bảo họ là tôi đã ngất nhé.

-Tôi sẽ nhắc.Cô cứ ở đây nghỉ ngơi đi. Người thanh niên đã đưa cô bé vào đây lên tiếng.

-Cát Luân...

-Tôi không phải Cát Luân gì đó.Tôi là ASơn.

-Anh không phải Cát Luân?

-Ừ.

Thiên Thiên nhìn anh ta, ngạc nhiên về sự giống nhau quá đỗi giữa họ...

-Xin lỗi, tôi nhầm.Anh quá giống người đó, từ ngoại hình cho đến giọng nói.

-Thôi, vợ tôi sẽ chăm sóc cho cô.Tôi đi đưa tin giùm cô đây.

-Cảm ơn anh.

“Thì ra là mình nhầm.Cát Luân đâu thể ở đây.Nhưng sao anh chàng kia lại gây một cảm giác...rất giống?Hay là tại vì mình...luôn nhớ đến hắn.Cho nên...”

Thiên Thiên tự nhiên thấy mình ngốc. Hy vọng càng nhiều sẽ làm mình thất vọng thật nhiều. Cô đã từng hy vọng đó đúng là Cát Luân, dù... cô ghét và không muốn thấy hắn...

-À, ăn xong rồi cô cứ nghỉ ngơi. Tôi vẫn chưa được biết cô tên gì?

-Thiên Thiên.

-Thiên Thiên?

Vẻ mặt cô gái vốn đã trắng giờ như xanh lại.Nhưng cô gái ấy vẫn cố tỏ ra bình thường:

-Vậy cô nhỏ hơn tôi rồi.Chúng ta xưng nhau là chị em nhé!

-Em rất cảm ơn chị.

-Không có chi.Chị tên Khả Tuyết.Em nghỉ ngơi cho khỏe.Chị có công việc phải làm.Cần gì cứ gọi một tiếng, đừng có ngại.

-Vâng, em biết rồi.

Thật là một cô gái hiền lành, tốt bụng và dịu dàng. Lại khá xinh đẹp nữa chứ. Hoàn toàn trái ngược với Thiên Thiên... Chàng trai nào mà không muốn có người vợ như thế kia chứ?

Chiều, trời đổ tuyết

Ba người cùng nhau dùng cơm chung. Không khí tự nhiên ngọt ngào mà không rõ vì sao. Cuối cùng A Sơn lại là người mở đầu câu chuyện:

-À, bao giờ cô trở về đoàn? ASơn hỏi

-Sáng mai, khi bão tuyết qua.

-Anh này kì thật, cô ấy chưa khỏe hẳn, anh hỏi làm gì để khiến người ta ngại ngùng.

-Anh chỉ hỏi thôi.Cô ấy ở lại bao lâu chẳng được.

A Sơn nói và nuốt vội miếng cơm trong cổ họng.

Thiên Thiên cảm thấy áy náy khi mình làm phiền họ. Cô nói như phân bua:

-Em không làm phiền anh chị lâu đâu.Khỏe là em đi ngay.

-Em đừng giận chồng chị.

-Không có đâu ạ. Hai anh chị... kết hôn lâu chưa?

-Bốn năm rồi.

-Vậy ư? Hai người rất xứng đôi và...hạnh phúc nữa.

Thiên Thiên mỉm cười.

-Còn cô thì sao?ASơn hỏi.

Ngập ngừng một lúc, Thiên Thiên ngược nhìn lên và trả lời câu hỏi của anh ta:

-Tôi và bạn trai đã đính hôn.Dự định sau khi ra trường sẽ cưới.

Khả Tuyết gấp cho Thiên Thiên miếng thức ăn rồi nói:

-Chắc anh ta tuyệt vời lắm hả em!Ai như anh chồng ngốc của chị,chỉ có cái miệng nhanh nhẩu.Chứ một chữ bẻ đôi cũng không biết.Chậm tiêu vô cùng vậy đó.

Thiên Thiên nhìn Khả Tuyết... Cô ấy nói thế về chồng mình nhưng ánh mắt tràn đầy hạnh phúc và tin tưởng. Nghĩ về “kẻ ấy”, Thiên Thiên lại thấy lòng dâng lên sự căm giận...

-Anh ASơn như vậy hóa ra...hay đó...Có chữ nhiều nhưng không có tư cách thì chẳng làm được gì có ích đâu.

Thiên Thiên nói một cách băng quơ. Thế nhưng nó lại khiến khả Tuyết chú ý...

-Trong lời em nói chắc là có một kẻ học hành nhiều nhưng đã làm chuyện gì đó không phải với em à?

-Chuyện qua lâu rồi. Ồ, em xin lỗi... Lại nói tào lao rồi...

Thiên Thiên thở dài rồi buông chén, ánh mắt nhìn xa xăm...

-Chuyện đã qua nên cho nó vào quên lãng sẽ hay hơn. ASơn nói và đứng dậy.

-No rồi sao? Khả Tuyết ngạc nhiên nhìn chồng mình...

-Ừ, anh ra ngoài một chút.

Thái độ của ASơn khiến Thiên Thiên nghi ngờ. Anh ta có vẻ phản ứng mạnh mẽ với những gì Thiên Thiên nói. Thế nhưng tự tiện hỏi về chồng người khác thì không lịch sự chút nào cả.

Tối, Tuyết sắp xếp cho Thiên Thiên ngủ một giường riêng bên cạnh giường của nàng.

-Em cứ ngủ ở đây với chị. Đừng ngại, chồng chị luôn ngủ riêng ngoài phòng khách thôi.

-Sao...

Thiên Thiên lại thắc mắc hơn nữa khi mà họ là vợ chồng bốn năm rồi sao lại không ngủ chung một giường mà phải ngủ riêng phân biệt rạch ròi như vậy.Thấy Thiên Thiên thắc mắc, thái độ của Tuyết cũng không được tự nhiên cho lắm. Dường như người có biểu hiện kì lạ trong căn nhà này trước sự xuất hiện của Thiên Thiên không chỉ một mình A Sơn....

Thiên Thiên không có thói quen ngủ sớm.Cô đi dạo quanh khu trượt tuyết.Tuyết rơi nhiều từ chập chieu.Thiên Thiên thấy lạnh nhưng cái lạnh trong lòng còn khắc nghiệt hơn nhiều.Và cả cái lạnh của những nỗi hoài nghi.

Ở đây, Thiên Thiên luôn cảm giác rất gần Cát Luân. Rất gần gũi.Cái cảm giác bình yên thân thuộc ngày nào.Cô bé cầm viên ngọc trai đỏ trong lòng bàn tay và tha thiết nhìn nó thật lâu....

Bất chợt, giọt nước mắt nóng hổi rơi trên viên đá, chuyển sang một màu hồng thật đẹp. Thiên Thiên cuộn người thật tròn ngồi nép dưới một góc cây... Thiên Thiên nhận ra mình vẫn còn rất yêu Cát Luân. Cô bé thấy mình có lỗi với Trọng... Cô đang lừa dối sự chân thành của anh.

“Tại sao mình cứ yêu con người đó trong khi hẳn đã phản bội mình? Tại sao vậy? Cho dù là một diễn viên xuất sắc, hẳn làm sao có những ánh mắt yêu thương, những nụ hôn ngọt ngào, những vòng tay ấm áp, triền miên đến vậy?”

Thiên Thiên nâng niu viên ngọc trai trong tay bằng sự trù mến... Nhưng rồi sau đó cô bất ngờ đứng phắt dậy quăng nó đi thật xa, hét lên :

-May mắn gì chứ? Tôi không cần! Gia Cát Luân, tôi hận anh, tôi hận anh suốt kiếp này! Đồ tồi! Anh là đồ tồi!

Thế nhưng nhiều phút sau đó, Thiên Thiên lại hối hận về hành động khi nãy. Ít ra, nó là sợi dây duy nhất liên kết cô bé với những kỉ niệm ngọt ngào, đẹp đẽ về Cát Luân. Thế rồi đôi tay trần nhỏ bé ấy cứ cào bới mãi trong tuyết, tìm kiếm và tìm kiếm.

Từ đằng xa...

Cát Luân muốn bước ra nhưng... có được gì đâu? Mọi chuyện đang tiến triển theo hướng của nó phải tiến. Kế hoạch hoàn hảo đến không ngờ, nhưng... chuyện cô bé xuất hiện ở đây, vùng đất heo lánh, lạnh giá này là một chuyện hẳn không thể nào ngờ tới được. Khi cô bé gọi tên hẳn, hẳn muốn chạy ra ôm chầm lấy cô bé và giải thích nhưng ... những cố gắng, những đau khổ cố nén lại trong hai năm qua hóa ra là một sự cố gắng vô ích ư? Thời gian qua khiến hẳn càng khẳng định tình yêu của mình dành cho người ấy. Nhưng yêu và có được người ấy là hai chuyện hoàn toàn khác biệt!

Cuộc sống của hẳn hiện nay rất yên bình. Hẳn khá trọn vẹn một ông chồng yêu vợ, một anh công nhân hèn mọn của công trường, cuộc sống luôn thay đổi, bấp bênh, không có chỗ ở cố định nhưng khá bình yên. Không có thuốc phiện, không có những trận đòn, không có những âm mưu làm đau lòng kẻ khác. Hẳn- giờ đây là một kẻ mất trí nhớ, chối bỏ bản thân và gia đình, chối bỏ một quá khứ tối tăm như nhuốc.

“Thiên Thiên, em và Trọng phải hạnh phúc. Và... hãy quên anh đi!”

Thiên Thiên tìm không ra viên ngọc trai, cô thất thủ trở về... Từng bước chân Thiên Thiên nặng nề lê trên tuyết. Giá mà đêm nay trời qua thật nhanh. Đã dặn lòng hãy dứt bỏ, thế nhưng... cảm giác gì thế này? Cảm giác lúc này là thất vọng, là hối tiếc, là... chấp nhận, hay là sự tổng hòa của tất cả các cảm giác ấy?

“Số phận là vậy ư? Ông trời cũng bảo mình hãy cứ bỏ quên tất cả những gì còn lại của hẳn. Thôi thế thì... vĩnh biệt Cát Luân.”

Tuyết lại rơi trở lại...

Dưới những bông tuyết cứ nhẹ nhàng rơi trong sự vắng vẻ, điều hiu của khu công trình trượt tuyết đang thi công dang dở, có bóng người lụi cụi tìm kiếm một vật gì đó dường như là vô cùng quý giá...

Ở nhà, Tuyết lo lắng khi ASơn chưa về. Vừa thấy Thiên Thiên trở về, Khả Tuyết hỏi ngay:

-Em có thấy anh ASơn không? Anh ấy chưa về nhà từ lúc ăn cơm xong.

-Em không thấy chị ạ.

-Chị lo lắng. Chưa bao giờ anh ấy đi đâu mà không nói như vậy.

Tuyết rơm rớm nước mắt. Rõ ràng cô gái này rất yêu chồng. ASơn thật là một người chồng hạnh phúc...

Tuyết định chạy đi tìm thì Thiên Thiên ngăn lại...

-Để em đi tìm cho.

-Nhưng...

-Em khỏe rồi, không sao đâu. Vậy nha!

-Được, cảm ơn em trước.

Thiên Thiên cười lên cho cô gái có thêm chút tự tin rồi khoát thêm áo vào và đi ra ngoài...

Tuyết đã tạm dừng rơi...

Khi cô bé đi ngang sân trượt tuyết...

-Tìm ra rồi!

Cát Luân nhảy dựng lên sung sướng. Hắn phải phải tuyết khỏi viên ngọc trai, nắm chặt nó trong lòng bàn tay mình. Một luồng điện chạy qua tim làm cho hắn có cảm giác Thiên Thiên đang ở ngay bên cạnh...

Thật vậy... Thiên Thiên đã đứng kia rồi và nhìn hắn...

Và khi ấy, ánh mắt hai người họ giao nhau... viên Ngọc Trai vẫn nằm gọn trong tay Cát Luân... và...

-Cát...Cát Luân...

Trong phút giây đó...những hờn ghen, những cảm hận và tất cả...đều biến mất.Thiên Thiên chạy về phía Cát Luân, ôm chầm lấy hắn...

-Thiên Thiên...

Và trong một thoáng, Cát Luân cũng siết lấy Thiên Thiên. Lúc ấy hắn chẳng còn nghĩ gì khác. Điều duy nhất hắn ý thức được đó là: hắn yêu Thiên Thiên và biết rằng Thiên Thiên cũng vậy...

Sự xuất hiện của những người đi đường khiến cả hai thoát khỏi những say đắm yêu thương.Cát Luân nhẹ nhàng đẩy cô bé ra.Thiên Thiên cũng bừng tỉnh lại sau những gì mình vừa làm...

-Xin lỗi... Khả Tuyết... chị ấy nhờ tôi đi tìm anh.

-Cảm ơn

-Cát...

-Xin em đừng gọi cái tên ấy nữa, được không? Tôi không phải Cát Luân.Tôi đang có cuộc sống hoàn toàn mới, một cái tên mới, một lai lịch mới. Những chuyện đã qua tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi với em.Hãy coi như một kẻ có tên Gia Cát Luân nào đó đã chết rồi. Và hãy quên hắn như quên một kẻ đã chết đi.

Thiên Thiên nhìn hắn, nhìn sâu vào mắt hắn dù hắn luôn cố lảng tránh cái nhìn ấy.

Thiên Thiên cười, cười trong sự chua chát. Tới giờ này cô vẫn chẳng muốn tin Cát Luân là con người đáng cảm hận, con người đã nhẫn tâm đem cô ra làm một trò đùa... Đùa với tình cảm con người là một tội ác, và kẻ đùa với tình cảm con người là một tội nhân. Vậy mà dường như lúc này đây, chỉ cần tên tội nhân ấy chịu hối cải, Thiên Thiên... sẵn sàng tha thứ... Cái này gọi là “sự cao thượng” hay là sự mù quáng? Mía mai quá! Vì một Gia Cát Luân tâm thường mà Thiên Thiên chấp nhận đánh đổi cả cái “tôi” kiêu hãnh của mình. Để rồi cái mà cô sẽ nhận lại... là gì đây?

“Mày là một kẻ ngu ngốc, Thiên Thiên à! Mày quên mày là ai rồi sao? Mày đã có Dữ Trọng, anh ấy rất quan tâm lo lắng à. Liệu mày có thể làm như thế với anh ấy hay không? Cát Luân... đã là quá khứ rồi...”

-Phải. Cát Luân đã chết rồi. Tôi sẽ lãng quên anh ta như quên một kẻ đã chết.

-Thiên Thiên...

Cô mỉm cười, nụ cười tươi tắn, đầy tự tin ngày nào, dù ánh mắt vẫn buồn và có cái gì xa xăm...

-Khả Tuyết là một cô gái tốt. Anh phải thật trân trọng tình cảm mà cô ấy dành ình đó.

Cát Luân khẽ gật đầu. Im lặng một vài giây, hắn ngược lên nhìn Thiên Thiên, ngập ngừng hỏi...

-Em và Trọng chắc đã đính hôn rồi phải không?

-Phải, và hiện giờ chúng tôi...rất hạnh phúc, rất vui vẻ.

-Thế thì tôi yên tâm rồi.

Thiên Thiên đưa ánh mắt nghi hoặc về phía Cát Luân. Trước nay cô vẫn luôn có một cảm giác rằng mọi hành động của Luân vốn không bình thường, nhưng sau đó cô cố gắng gạt nó đi. Sự nghi hoặc ấy có lẽ Thiên Thiên nghĩ đến chỉ để tự xoa dịu nỗi đau của mình mà thôi... Thế mà hôm nay, câu nói ấy của Cát Luân lại khiến những hoài nghi kia trở dậy...

-Anh có vẻ yên tâm khi tôi hạnh phúc bên Trọng. Chẳng lẽ đó là ý định của anh sao? Tất cả đều nằm trong tính toán của anh sao?

Cát Luân thoáng giật mình. Hắn quay đi né cái nhìn như xuyên thấu tâm can của Thiên Thiên...

-Tôi đâu thần thánh đến thế.

-Có một câu hỏi tôi đã canh cánh trong lòng suốt hai năm qua. Có bao giờ...anh thật sự yêu tôi chưa?

-Tôi...chưa bao giờ yêu em.

-Nói láo... Tôi không tin.

-Không tin có sao em cứ hỏi?

Cát Luân hỏi, với một thái độ đầy thách thức, mỉa mai...

-Tôi...

Thiên Thiên biết mình không có gì để lí giải về điều đó. Cô chọn sự im lặng. Cát Luân quay qua nhìn cô với viên ngọc trai trong tay...

-Viên ngọc trai của em đây.

-Tại sao anh tìm nó làm gì? Cứ để nó biến mất như tất cả hoài niệm về anh biến mất. Anh bắt tôi phải nhớ về anh, hận anh, căm ghét anh. Tại sao vậy chứ?

-Nó sẽ mang may mắn cho em.

-Tôi không cần! Tôi có thể tự lo cho bản thân. Viên đá vô tri đó thì làm được những gì ?

Cát Luân im lặng. Hắn cầm viên Ngọc trai nhẹ nhàng đặt vào tay cô bé rồi bỏ đi.

“Viên Ngọc ấy là sinh mạng của tôi. Tôi trao nó cho em không phải để dày vò em, bắt em phải nhớ đến tôi, mà nó cũng như một lời nhắn gửi cuối cùng của tôi với em. Một ngày nào đó em sẽ hiểu, hoặc mãi mãi em không hiểu cũng không sao. Chỉ mong em hãy giữ lấy nó. Nó sẽ thay tôi ở bên cạnh em, bảo vệ em. Dù em có thể tự lo cho bản thân. Nhưng suy cho cùng, em cũng chỉ là một cô gái. Dù em cố gắng mạnh mẽ bao nhiêu thì tâm hồn em cũng rất nhỏ bé và dễ bị tổn thương. Tôi biết mình sai. Tôi hối hận vì đã làm khổ em. Nhưng...xin em hãy quên tôi và dành hết tình yêu cho Dũ Trọng. Anh ấy mới có thể mang lại hạnh phúc cho em, chăm lo cho em, em hiểu không hả?”

Luân buồn bã bước đi...

Khả Tuyết nhận ra sự bất thường nào đó khi thấy chồng và Thiên Thiên quay về, cho dù họ đã cố che giấu thật khéo qua nụ cười hờn hờ...

Cả đêm ấy, cả ba người đều trần trọc không ngủ được...

Sáng hôm sau, hai vợ chồng đưa Thiên Thiên ra xe để trở về với mọi người trong đoàn cho kịp chuyến bay... Thiên Thiên cố gắng tỏ ra bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra trong chuyến đi này, nhưng... so với Cát Luân, cô là một diễn viên cực tồi.

Giờ đây mọi chuyện đã thật sự kết thúc.

20. Chương 20

Từ Nhật Nam trở về, Thiên Thiên chạy ngay đến chỗ Trọng, ôm lấy Trọng, vui vẻ cười và tíu tít khoe với anh về thành tích của mình. Trọng rất vui khi thấy Thiên Thiên vui cười hồn nhiên như cái thuở ban đầu.

Trong lúc ấy, tại một nơi khác, có một kẻ đang ngày đêm săn lùng tin tức của Cát Luân. Đó là lão Bầy Cảnh.

Hai năm trước lão vô tình bắt gặp Cát Luân lang thang trên đường. Lão chỉ muốn đùa một chút với hắn. Nhưng trò đùa của lão không vui chút nào. Lão chọc Cát Luân điên lên rồi đâm mù một mắt của lão. Lão cảm hận Cát Luân đến tận xương tủy và thề sẽ trả thù con mắt bị mất ấy. Lão thề sẽ khiến Cát Luân đau đớn bằng gấp trăm lần những gì hắn gây ra cho lão. Vì thế mà lão ráo riết tìm kiếm Cát Luân cho bằng được. Không thấy người thì cũng phải thấy xác...

Về phần Cát Luân. Sau khi quyết định ra đi, bỏ lại tất cả, rồi lại vô tình lọt vào tay lão bầy Cảnh và làm mù mất lão, hắn bị người của lão ngày đêm truy đuổi. Trong lúc chạy trốn, Cát Luân vô tình rơi xuống biển. Một đoàn tàu đánh cá nhặt hắn lên. Hắn lưu lạc đến Nhật Nam, vừa đói vừa rét. Và Khả Tuyết đã cứu hắn.

Khả Tuyết là cô gái có hoàn cảnh đáng thương. Cô cùng người yêu bỏ trốn đến Nhật Nam rồi cưới nhau, nhưng không ngờ anh ấy bị tai nạn giao thông và đã chết. Sau đó không lâu đã gặp Cát Luân. Cát Luân muốn làm lại cuộc đời mới nên giả vờ mất trí. Khả Tuyết gọi Cát Luân là A Sơn - tên người chồng quá cố của mình vì họ có những nét khá giống nhau. Cát Luân vì đền ơn Khả Tuyết nên quyết định ở lại bên cạnh chăm sóc cô. Họ chung sống như vợ chồng nhưng chưa một lần Cát Luân tỏ thái độ vô phép với Khả Tuyết. Khả Tuyết dần dần yêu Cát Luân nhưng cô sợ nói ra những tình cảm thầm kín trong lòng sẽ khiến hắn rời xa nàng. Và lại, cuộc sống tuy bấp bênh, khó khăn như thế nhưng nàng vẫn tạm hài lòng. Cho đến khi Thiên Thiên xuất hiện, Khả Tuyết cứ có cảm giác một ngày nào đó nàng sẽ mất A Sơn của nàng một lần nữa.

-Em buồn gì vậy Khả Tuyết?

-Anh à, công trình sắp xong. Hay là chúng ta lại dọn đi nơi khác nhé?

-Đi đâu bây giờ?

-Em có người bà con ở Cát Lan, nơi ấy họ có một nông trại đang thiếu người trông coi. Chúng ta sẽ đến đó.

-Cát Lan à?

-Anh thấy sao?

-Thế cũng được. Tùy ý em thôi.

-Vậy nha, mai mình sẽ đi nha anh.

-Sao vội vàng như vậy? Cũng nên chia tay mọi người trước khi đi nữa chứ.

-Nếu vậy sau khi chia tay xong chúng ta sẽ đi ngay, càng sớm càng tốt, được không anh?

-Ồ, sao cũng được.

Hắn hiểu Khả Tuyết đang nghi ngờ và lo lắng điều gì đó. Chắc có liên quan tới sự xuất hiện của Thiên Thiên... Phụ nữ thật quá nhạy cảm. Khả Tuyết đang sợ Thiên Thiên lại tìm đến đây. Cô ấy không hiểu rằng Thiên Thiên và hắn... đã hết thật rồi.

Sáu tháng sau...

-Ngày mai anh đưa em đi chơi nhé!

Thiên Thiên nói và đưa ánh mắt long lanh về phía Trọng. Anh khẽ lắc đầu:

-Bữa khác được không? Mai anh phải ra nước ngoài công tác rồi.

-Tiếc thật.

-Sao em lại có nhã ý thế hả?

-Tại vì trường em đang xây dựng thêm phòng thi đầu đa năng đặt cạnh khoa báo chí của em, ồm chết đi được.

-Đó không phải là ý của cha em sao? Ông ấy là một trong những cổ đông lớn của trường. Ông ấy xây nó cũng là cho em khỏi phải đi đâu xa.

-Nhưng ồm thế làm sao mà tập trung học hành gì được. Vả lại cũng sắp hết học kỳ rồi, chỉ còn ôn tập đợi tới ngày thi thôi. Còn mấy bữa trước thì chạy vất giở lên cổ vì mấy bài thuyết trình, mệt cả óc! Cho nên em quyết định cúp của một vài ngày “xả stress”.

-Cô bé của tôi định quậy cho ra trò chứ gì? Hay là em đi với anh chuyến này đi.

-Hay quá! Em về nhà chuẩn bị hành lí đây!

Thiên Thiên nói và thoăn thoắt rời khỏi phòng làm việc của Trọng. Nhìn dáng dốc nhí nhảnh của cô nhóc khiến cho Dĩ Trọng bật cười. Có vẻ như Thiên Thiên đã hoàn toàn vượt qua cơn sốc tình cảm ngày trước. Vì vậy anh không còn thấy lo lắng cho cô bé nữa. Thiên Thiên lại là Thiên Thiên rồi.

Thế nhưng một cú điện ngoài dự kiến đã khiến cho Trọng bỏ dở cả cuộc công tác quan trọng.

-Nó đang ở Cát Lan? Được rồi, mua gấp giùm tôi vé máy bay đến đó ngay hôm nay... Ừ, càng sớm càng tốt...

Trọng cúp máy. Vừa ngược lên thì thấy Cát Lan đã đứng ngay trước mặt.

-Trọng...

-Cát Lan, em mới đến hả?

-Em vừa vào thì nghe anh nhắc đến Cát Lan.

-À, anh đang nói sắp đến SN Cát Lan, cho nên phải chuẩn bị quà cho cô em gái của anh thôi.

-Không cần phải giấu đâu. Em biết rồi. Anh đến thành phố Cát Lan tìm anh Cát Luân chứ gì? Em đã nghe mọi người nói lại nên mới tới đây.

Trọng thở dài rồi nhìn Cát Lan.

-Không phải anh muốn giấu em. Anh định khi nào tìm thấy nó mới nói cho em biết. Đâu ngờ là...

-Em chuẩn bị hành lí cả rồi. Em muốn đi theo anh tìm anh ấy

-Cũng được. Nhưng chuyện này không nên cho Thiên Thiên biết.

-Em hiểu mà.

Nhưng Thiên Thiên đã vô tình nghe thấy cuộc trò chuyện khi vừa định gõ cửa bước vào. Cô bé lặng lẽ suy nghĩ một hồi rồi quyết định không vào nữa.

“Hai người đó không muốn ỉnh biết? Họ sợ điều gì chứ? Và tại sao Cát Luân lại chuyển đến Cát Lan vội vã như vậy? Hay là hắn muốn tránh mặt mình? Có sao hắn lại chạy trốn mình? Hắn bảo không yêu mình cơ mà? Hay là mình đã quá nhạy cảm. Hắn đến Cát Lan chỉ vì hắn cần phải đi đến đó thôi.”

Trọng chỉ kịp để lại cho Thiên Thiên một tin nhắn ngắn gọn rồi đi ngay. Thiên Thiên chẳng chút hờn ghen, dù biết bên cạnh Trọng là một cô gái khác, một cô gái rất yêu Trọng. Vậy mà lúc Cát Luân và Khả Tuyết tay trong tay, lòng Thiên Thiên đau như cắt.

Chẳng biết lủi thủi đi thế nào Thiên Thiên đụng phải Mộc Lan...

-Ồ, tôi xin lỗi.

-Xin lỗi?

Mộc Lan bất ngờ tát Thiên Thiên và cô nhóc chẳng kịp phản ứng...

-Chị...

-Tôi đến tìm cô đây.

-Tại sao?

-Đồ con hoang!

-Tôi không hiểu

-Mẹ tôi đã vào bệnh viện cấp cứu khi biết cha tôi còn có một đứa con riêng. Nó chính là cô. Cha tôi đã thừa nhận với tôi rồi. Mẹ tôi mà có mệnh hệ nào, tôi không tha cho cô đâu!

-Bác ấy...

Mộc Lan vẫn còn rất giận dữ...

-Đừng giả vờ ngây ngốc. Tôi nói cho cô biết. Dù cha có thừa nhận cô thì cô cũng đừng mơ một bước trở thành phượng hoàng. Tôi sẽ không bao giờ cho phép cô bước chân vào nhà họ Khưu để giành mất địa vị của mẹ con tôi.

Thiên Thiên nhìn thẳng vào mắt Mộc Lan, nói một cách cương quyết:

-Em chưa bao giờ nghĩ sẽ tranh giành gì đó với chị cả.

-Nói thì dễ. Nhưng trong lòng cô nghĩ gì làm sao tôi biết được?

-Em thề trên danh dự của mình. Em chưa hề làm gì sai trái với mẹ con chị. Từ lâu em đã mong muốn được nhận chị. Nhưng em cũng không dám mơ tưởng nhiều, nhất là việc bước chân vào nhà họ Khưu. Hôm nay mọi chuyện vỡ lẽ em không muốn giải thích gì ỉn. Chị muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Mộc Lan nhếch môi cười mỉa mai...

-Đừng có chị em em ngọt ngào như vậy. Cô có biết ngay từ khi thấy cô đi cạnh Cát Luân, tôi đã rất ghét cô rồi hay không?

-Thì chị đã có được anh ta rồi còn gì?

-Tôi chỉ là một con cờ trong tay anh ấy thôi. Anh ấy đến nắm tay tôi còn không màng chứ đừng nói gì những lời yêu thương.

-Chính em đã thấy hai người trong khách sạn...

-Cô có tận mắt thấy chúng tôi làm gì sao? Anh ta bảo cô ngốc đúng là không sai.

-Nhưng Cát Luân đã thừa nhận...

-Lúc ấy tôi không hiểu anh ta đang làm cái trò gì. Chắc là anh ta đã chán ghét cô nên đã bày cái trò ấy. Nhưng sau đó tôi hiểu ra, anh ấy muốn cô hận anh ấy mà tự động tìm đến với Trọng, anh trai của anh ấy. Nếu không phải say đến không biết đường về thì Cát Luân sẽ chẳng bao giờ tiết lộ bí mật này. Kể cả hành động của Cát Lan cũng nằm trong sự tính toán của anh ấy. Anh ấy dựng nên biết bao chuyện là vì ai chứ? Cô hoàn toàn không đáng để Cát Luân làm như vậy.

Thiên Thiên nín lấy áo Mộc Lan. Nàng lãnh đạm gạt tay Thiên Thiên khỏi người mình như gạt đi một thứ kinh tởm...

-Anh ấy còn nói gì nữa?

-Tại sao tôi phải nói cho cô biết?

-Em van chị, hãy cho em biết đi. Em cứ cho là mình đã hiểu anh ấy nhưng rõ ràng em không hiểu gì hết. Em xin chị mà, Mộc Lan...

Sự đau khổ của Thiên Thiên làm lung lay những cơn hờn ghen, căm tức trong lòng Mộc Lan. Điều gì đó làm động lòng trắc ẩn của nàng. Nàng vẫn cứ cái giọng hằn học mà nói nhưng Thiên Thiên cảm nhận được trong ấy có sự cảm thông.

-Thôi, chúng ta vào nơi nào đó nói chuyện. Ngoài đường không tiện đâu.

-Dạ.

Sau đó...

-Xin lỗi, khi này tôi quá nóng nảy.Tôi quá lo ẹ mình.Bà ấy đang hôn mê.Tôi cũng biết cha là người rất hào hoa.Có nhiều người đàn bà đã đi qua thời trai trẻ của ông, nhưng chuyện thế này là lần đầu tiên. Tôi thật sự bị sốc... Lâu nay tôi cứ tưởng tôi là đứa con duy nhất của ông.Tôi không ngờ còn có một kẻ khác chia sẻ tình thương của cha với mình.

-Cha rất thương chị.Ông kể nhiều về chị,những điều rất tốt .Chị sẽ là niềm tự hào của ông. Khi lần đầu ông xuất hiện trước mặt em, em cũng hoàn toàn ngỡ ngàng.Cũng có lúc em hận ông ấy, nhưng suy cho cùng, ông ấy là một người cha tốt, dù không phải là một người chồng tốt. Mẹ em... đã chết đi sau khi sinh em ra trong sự chối bỏ của người thân và bạn bè. Cha lo lắng cho em cũng phần vì sự hối hận với người đã chết...

-Vậy bấy lâu nay...Tôi sai rồi, người đáng thương là em chứ không phải mẹ con tôi.

-Em không muốn người khác thương hại mình.Chị yên tâm, em không bao giờ có ý nghĩ tranh giành gì hết với chị.Xưa kia đã không, tương lai cũng như vậy. Em mong bác gái sẽ sớm qua cơn nguy hiểm. Lúc đó em sẽ đến gặp bác ấy để giải thích.

-Cảm ơn...em.

Thiên Thiên chậm rãi ngược nhìn Mộc Lan và nói sau một hồi ấp úng...

-Em muốn biết chuyện... Em biết hỏi chị về điều đó thật là vô duyên ,nhất là khi em đã có bạn trai. Nhưng... em vẫn cứ muốn biết rõ thật ra chuyện gì đã xảy ra...

Mộc Lan thở dài...

-Tôi quen anh Luân từ thời đại học.Có rất nhiều người yêu mến, cũng như ganh ghét anh ấy.Anh ấy được mệnh danh là Hoàng tử của học viện Bestlaw, chắc là em cũng ít nhiều nghe những kì tích về anh ấy.

-Em có nghe.

-Một trong những người thầm yêu anh ấy, có cả tôi.Nhưng ngày đó anh ấy không hề biết yêu là gì, anh ta cao ngạo vì vẻ điển trai, thông minh, tài trí của mình.Anh ta từ chối tất cả bọn con gái.

-Cả chị ư?

Thiên Thiên ngạc nhiên. Mộc Lan đáp lại sự ngạc nhiên ấy bằng một nụ cười...

-Phải.Khi đó tôi không phải như bây giờ, chỉ là một con bé nhút nhát nhất trường.Sau khi tốt nghiệp, anh ấy được mời ở lại trường làm giảng viên nhưng anh ấy quyết định nhận một lời mời khác đó là sang Senbi du học để lấy danh hàm tiến sĩ của một đại học danh tiếng bên ấy.Chẳng hiểu vì sao, gần ba năm sau, tôi lại gặp anh ấy với một thân phận hoàn toàn khác.

-Có lần Trọng đã kể em nghe.Chính Trọng là nguyên nhân đẩy anh ấy đến bước đường đó.

-Chắc có lẽ vì vậy mà anh ấy tiếp cận em để tìm cách trả thù Trọng. Nhưng tôi biết, Luân đã yêu em thật sự.

-Vậy tại sao...

Thiên Thiên hỏi, nhưng câu hỏi như rơi tuột vào khoảng không của sự hoài nghi. Mộc Lan từ từ kể lại câu chuyện lần cuối cùng nàng gặp Cát Luân...

-Sau khi nghỉ việc ở công ty, Cát Luân gọi điện đến tìm chị. Chị đến quán Bar và thấy anh ấy đã uống rất nhiều rượu...

“- Luân, anh dừng lại đi.Anh muốn chết sao?Có gì anh lại hành hạ mình như vậy? Anh gọi em ra đây chỉ để thấy anh chết trong rượu thế này hả?

-Cô uống với tôi đi, Mộc Lan.

-Một ly thôi nhé.

Mộc Lan nhắm mắt,cố ực một phát cho hết ly.Luân cười thích thú.

-Khá lắm!

-Em uống rồi đấy. Anh nói xem, sao lại gọi em ra đây?

Cát Luân phì cười, ánh mắt mơ màng nhìn ly rượu...

-Nói trắng ra thì...cô là người duy nhất mà tôi có thể tâm sự lúc này...

-Không hiểu.

Mộc Lan không hiểu vì sao Cát Luân lại nói vậy. Hắn ngược lên nhìn nàng, nụ cười tắt lịm, thay vào đó là nét mặt chứa đầy sự ưu tư...

-Có gì mà không hiểu. Cô là nhân vật ngoài dự kiến trong kế hoạch của tôi,nhưng lại là vai diễn không thể thiếu.

-Kế hoạch gì? Vai diễn gì chứ?

Cát Luân lúc này nào có nghe Mộc Lan nói gì. Hắn cứ lầu bàu như nói với chính mình:

-Giờ thì Thiên Thiên giận tôi, Dữ Trọng và Cát Lan giận tôi. Chỉ có cô là không giận tôi.

-Ai bảo không giận? Anh coi em là ai mà cứ gọi điện là em phải tới ngay chứ hả? Đây là lần cuối đấy!

-OK! Đây sẽ là lần cuối, được chưa nào?

-Ngang như cua.

-Uống tiếp đi, my friend há!

-Được, em sẽ uống với anh không say không về, nhưng anh phải nói em biết lí do tại sao anh lại muốn uống say tới như vậy?

Cát Luân đưa ngón tay lên môi, khẽ lắc đầu và lại mỉm cười...

-Bí mật. Một bí mật không nên có quá nhiều người biết.

-Vậy thì em về đây.

Mộc Lan toang bỏ về thì Cát Luân thành linh đưa tay ra giữ nàng lại. Ánh mắt hắn nhìn nàng tha thiết, như nài nỉ...

-Khoan. Tôi năn nỉ mà. Bạn ở lại một chút đi.

-Em là ai mà cứ hễ anh cần là phải chạy đến?

Mộc Lan nói một cách chua chát. Không phải cô không hiểu hai chữ “tự trọng” là gì. Nhưng cứ mỗi lần Cát Luân lên tiếng thì nàng lại làm theo như một con rối, và hoàn toàn tự nguyện...

-Tối sắp đi xa.

-Đi đâu chứ?

Cát Luân buông tay Mộc Lan ra, khẽ nhún vai.

-Không biết. Đi du lịch thôi mà.

-Giống như anh đang chạy trốn thì đúng hơn.

-Nói vậy cũng đúng. Phải, tôi chạy trốn... Trốn khỏi tất cả mọi người.

Rượu hết,hắn gọi thêm chai nữa.Mộc Lan ngăn lại.

-Chết thế này chẳng ra sao cả! Muốn uống chứ gì? Được , em uống với anh.

-Phải vậy chứ.

Mộc Lan ngồi xuống uống cùng Cát Luân. Có lẽ lúc này đây không phải chỉ có một mình Cát Luân là cần mượn rượu để say,để không còn nhớ, để quên mình là ai... Họ cứ thay nhau cụng từ ly này tới ly khác...

Chỉ sau vài ba ly, Mộc Lan đã ngấm rượu, đầu óc bắt đầu quay cuồng... Cát Luân cười thích thú, hét lên:

-Dở quá đi!

-Em không biết uống mà.

Cả hai đều nói nhựa nhựa, đều đã say bí tỉ. Đầu Mộc Lan quay quay, nàng mặc nhiên ngã người ra Salon chợp mắt một chút. Cát Luân tưởng Mộc Lan đã gục vì rượu, lắc đầu ngao ngán...

-Ê ngủ rồi sao? Vậy thì tôi uống một mình, không cần cô nữa. Cát Luân, uống tiếp nào! Mình phải uống cho quên hết mối thôi!

Hắn cứ thế mà rót, mà nốc từ ly này tới ly khác...

Nhưng ...càng uống, nỗi đau khổ càng ngấm sâu vào máu hắn. Hắn gục đầu lên bàn và...khóc, giọt nước mắt của một thằng đàn ông.

-Thiên Thiên, anh xin lỗi...Anh rất yêu em, em có biết không ? Những gì anh làm đều có lí do cả. Dù Trọng sẽ chăm sóc cho em, anh ấy sẽ là người chồng tốt của em. Còn anh chỉ là một kẻ giả dối, lọc lừa. Giả như anh đừng nhúng tay vào cái trò trả thù đáng khinh này thì anh sẽ không biết tới Khuru Thiên Thiên, và anh sẽ không phải đau đớn như bây giờ. Anh biết, nếu anh còn ở đây thì em và Trọng không thể nào tiến triển xa hơn được. Cho nên anh sẽ đi. Đi đến một nơi không ai biết đến mình. Thời gian sẽ xoa dịu vết thương lòng của em và của anh. Cứ trách anh, cứ hận anh đi, nếu như điều đó làm em bớt tổn thương... Suốt đời này, anh chỉ yêu một mình em mà thôi, Thiên Thiên à... Xin lỗi em... Anh thật sự xin lỗi em...

Hắn quơ lấy chai rượu lên uống ực cho đến hết chai, sau đó để lại trên bàn tất cả số tiền của hắn có được từ đồng lương của mình. Hắn nhìn xuống Mộc Lan và khẽ vuốt ve mái tóc của nàng.

-Mộc Lan, xin lỗi cô. Cô là người vô can trong chuyện này. Nếu một mai có gặp Dù Trọng, nhắn anh ấy hãy chăm sóc tốt cho Thiên Thiên và em gái Cát Lan của tôi. Nhắn lại với Cát Lan là tôi xin lỗi cô bé, anh không nên dùng em như một con cờ. Hãy tin rằng: anh Luân luôn thương yêu và nhớ đến em...

Hắn nói xong rồi lảo đảo bỏ đi..."

-...Khi ấy, tôi không hoàn toàn thiếp đi nhưng tôi không thể ngồi dậy được. Tôi cứ thế ngủ say cho đến trưa hôm sau. Đó cũng là lần cuối cùng tôi gặp Cát Luân.

Mộc Lan nhìn Thiên Thiên. Nàng biết cô bé vẫn còn quan tâm đến Cát Luân, cho nên mới bận tâm lí do Cát Luân hành động như vậy. Câu chuyện đã dứt nhưng ánh mắt Thiên Thiên vẫn dõi theo xa xôi, nét mặt bồn thần...

-Thiên Thiên, em có sao không?

Thiên Thiên nhìn qua Mộc Lan, cười nhẹ rồi lắc đầu...

-Không... Em không sao. Em đang suy nghĩ... Thật ra trong lòng Cát Luân...em giữ vai trò gì? Em có phải chỉ là một món hàng cho anh ta muốn nhường lại cho ai thì nhường hay không?

-Em không hiểu đâu, tính tự ái của Cát Luân rất cao. Anh ấy đang mặc cảm là một con nghiện, một người thấp kém, nghèo hèn và tương lai thật đen tối. Anh ấy biết không thể đem lại cuộc sống tốt đẹp cho em nên quyết định bày tất cả những trò đó để em quên anh ấy mà yêu Trọng. Con người thông minh đó rốt cuộc cũng mắc phải một sai lầm to lớn. Tình cảm con người là thứ không thể điều khiển được. Cho nên, kết quả chỉ khiến cho ba người Trọng- Luân và em đau khổ.

-Còn chị?

Thiên nhìn Mộc Lan. Cô biết Mộc Lan nói người khác nhưng bản thân nàng có hạnh phúc, vui vẻ gì đâu? Ngạc nhiên thay, Mộc Lan chỉ cười một cách bình thần...

-Ngay từ đầu tôi đã biết mình không thể chen vào những tình cảm mà anh ấy dành cho em. Tôi không quá hi vọng cho nên không quá thất vọng

-Chị là cô gái rất kì lạ, rất kiên cường.

-Em cũng đang cố tỏ ra như vậy kia mà. Chỗ yếu đuối của con gái chính là ở chỗ họ cứ tỏ ra quá kiên cường nhưng trong thâm tâm thì lại quá yếu đuối.

-Có phải đây là điểm giống nhau của hai chị em mình không?

Hai người nhìn nhau thật lâu rồi Mộc Lan mới khẽ gật đầu.

-Tôi phải về.

-Chị!

-Cái gì nữa nào?

-Em cảm ơn chị.

-Không có gì đâu. À,sau chuyện này em có định đi tìm Cát Luân không?

Thiên Thiên khẽ lắc đầu...

-Em...chắc là không đâu.

-Sao vậy?

-Anh ấy đang yên ổn với một cuộc sống mới,một gia đình mới. Mấy tháng trước em có gặp anh ấy. Anh ấy đã có gia đình rồi chị à.

Mộc Lan nhẹ nhàng đặt tay lên vai Thiên Thiên, hỏi một cách chân thành...

-Chị muốn hỏi: nếu ngày đó em biết được sự thật về Cát Luân sớm hơn, em sẽ coi thường, sẽ khinh anh ấy hay ...em vẫn yêu anh ấy?

-Em không biết nữa. Chị nói thử xem em sẽ thế nào đây.

-Câu hỏi đó chỉ có em mới có thể trả lời. Cho dù đã gây ra những sai lầm gì thì...tình yêu anh ấy dành cho em là không thể giả được, cho dù đó là một diễn viên xuất sắc trên sân khấu thì cũng không thể yêu thương chân thật hơn thế. Mà cuộc đời tuy được ví như cái sân khấu, nhưng dù thế nào thì cũng không hoàn toàn là một sân khấu. Em hiểu tôi muốn nói gì chứ?

-Em hiểu.

-Bye nhé nhóc!

-Bye bye...

21. Chương 21

Dữ Trọng và Cát Lan sau khi có được tin Cát Luân thì lập tức lên đường tìm đến thành phố Cát Lan trong chuyến bay sớm nhất... Trước khi ra đi, Dữ Trọng đã có một quyết định. Anh biết hẳn có hơi hối tiếc, nhưng anh chấp nhận đánh đổi. Yêu... không có nghĩa là phải chiếm giữ cho riêng mình...

Thành phố Cát Lan...

Người nông dân đánh xe ngựa dừng lại trước cổng một trang trại. Trọng vừa leo xuống, vừa nhìn trang trại kia. Sau đó quay qua ông chú đã chở anh và Cát Lan tới đây...

-Trang trại này ư?

-Phải

-Cảm ơn chú.

-Không có chi.

Người nông dân vui vẻ chỉ đường cho Trọng và Cát Lan, sau đó mỉm cười rồi quay lưng đi.Tiếng chó sủa inh ỏi làm Khả Tuyết chạy ra.

-Anh chị là...

Trọng giơ cao tấm ảnh của Cát Luân về phía Khả Tuyết và hỏi:

-Chúng tôi tìm người trong ảnh này.

Khả Tuyết vừa nhìn qua thì sắc mặt bỗng dưng thay đổi. Cô né tránh nhìn vào mắt Trọng và ấp úng...

-Đó là...không, không có ai trông như thế ở đây cả.

-Nhưng người nông dân khi nãy đã dẫn chúng tôi đến đây.

-Tôi đã bảo các người lầm rồi. Mau đi khỏi đây đi!

-Nhưng...

Khả Tuyết cúi gắt xua đuổi. Trọng và Cát Lan hoàn toàn ngạc nhiên trước sự khó chịu ấy...

Vừa lúc Cát Luân cười ngựa về. Trọng nhìn về phía Cát Luân. Dường như Cát Luân cũng đã thấy hai người. Con ngựa bắt đầu đi chậm lại...

-Anh Cát Luân!

Cát Lan hét lên vui mừng.

Cát Luân xuống ngựa, giả vờ nhìn Trọng và Cát Lan ngạc nhiên, rồi sau đó nhìn sang vợ và hỏi:

-Ai vậy em?

-Họ... Họ muốn tìm anh.

Khả Tuyết ấp úng trả lời. Cát Luân nhún vai, vẻ mặt hết sức thản nhiên:

-Tìm anh? Có chuyện gì sao? Anh đâu có quen họ.

Cát Lan túm lấy tay Cát Luân:

-Anh Luân, anh không nhớ em sao? Em là Cát Lan, em gái anh mà. Còn đây là Trọng, là anh trai của anh.

-Các người lầm rồi, tôi là A Sơn. Tôi không biết các người.

Cát Lan nhìn Luân ngỡ ngàng...

-Không thể được. Sao lại có người...

Cát Lan định chấp vắn cho ra lẽ nhưng Trọng bí mật đá vào chân cô nhóc, sau đó nhìn Luân và Khả Tuyết, mỉm cười, áy náy gãi gãi đầu...

-Người giống người là chuyện đương nhiên. Chắc chúng tôi nhìn lầm người, chúng tôi xin lỗi hai người vậy.

-Nhưng anh Trọng, anh ấy là Cát...

-Mình đi thôi. Chỉ là bọn đàn em nó lầm người thôi. Đi nào.

Trọng nói và ra hiệu bảo họ đi. Cát Lan đi theo sau Trọng nhưng lòng cô đầy nghi hoặc. Bất giác Trọng vừa đi vừa thở dài...

-Chẳng biết Thiên Thiên có qua khỏi không nữa...

Cát Luân vừa nghe tới hai tiếng Thiên Thiên đã mất hết đề phòng...

-Thiên Thiên bị làm sao hả?

Trọng quay lại nhìn Luân.

-Cậu biết cô ấy à?

-Tôi...

Cát Luân biết mình đã sơ suất quên đề phòng với Trọng...

-Tức nhiên là biết chứ. Vợ chồng tôi từng biết cô ấy khi còn ở Nhật Nam.

Khả Tuyết trả lời thay cho sự lúng túng của Cát Luân. Cát Luân tâm trạng vẫn hết sức lo lắng muốn biết tin tức Thiên Thiên, và vì sao Trọng lại thốt ra câu nói khi này...

-Thiên Thiên ra sao rồi?

-Không liên quan đến các người đâu. Cát Lan, mình đi thôi em.

-Dạ.

Cát Lan lúc này đã hiểu ý của Dĩ Trọng. Cả hai cứ thế rảo bước khỏi trang trại. Khi ra tới bên ngoài, anh ngó dáo dạt hai bên đường rồi quay lại hỏi Cát Luân:

-À, khách sạn Gấu Trắng ở đường Thiên Cầm đi đường nào vậy?

-Cứ quẹo trái. Luân trả lời.

-Cảm ơn!

Trọng nói và mỉm cười với Cát Luân. Đó là lời nhắn của Trọng với Cát Luân. Khi hai người ấy đi rồi, Khả Tuyết nắm chặt tay Cát Luân. Cô đang lo lắng. Chỉ khi hai bóng người thật sự biến mất phía xa xa nàng mới thở phào.

Tối đêm đó khi Khả Tuyết đã ngủ say, Cát Luân cỡi ngựa đến khách sạn Gấu Trắng tìm Dĩ Trọng và Cát Lan. Đó là cuộc viếng thăm chẳng mấy ngạc nhiên.

-Anh biết em sẽ tới mà.

-Làm sao anh tìm được em?

-Tai mắt của anh ở khắp nơi Cát Luân à.

Cát Luân ngược mắt nhìn Trọng, rồi tới lướt em gái. Một lúc sau hắn mới cất tiếng:

-Thiên Thiên, cô ấy...

-Không sao cả.

Luân nhìn Trọng tức giận, hắn cười chua chát...

-Anh...anh đã lừa em ư? Được, khá khen cho anh đó!

-Anh không giới đến vậy đâu Cát Luân à. Nhưng anh biết khi có chuyện gì liên quan đến Thiên Thiên, em rất dễ mất lí trí.

-Rốt cuộc anh tìm em vì chuyện gì? Nói thẳng ra đi.

Trọng im lặng trong vài giây rồi nhìn sâu vào mắt Cát Luân:

-Thiên Thiên cần em.

Cả Luân và Cát Lan đều ngạc nhiên nhìn Trọng. Anh chẳng có vẻ gì đang nói đùa. Luân không thích thái độ này chút nào...

-Cô ấy đã có anh rồi. Vậy chưa đủ sao?

-Em tưởng anh là ai nào? Là cái bóng của Gia Cát Luân chắc?

-Nhưng hai người đã đính hôn còn gì?

-Một chiếc nhẫn làm sao khóa được tâm hồn một con người?

-Thiên Thiên bảo hai người rất hạnh phúc. Cô ấy sống rất vui vẻ bên cạnh anh.

-Sao em biết? Em có phải là cô ấy đâu.

-Nhưng ít ra...điều đó làm anh vui...

Trọng bất ngờ đâm thẳng vào mặt Cát Luân. Hắn lồm cồm đứng dậy, không nói gì, lẳng lặng quay đi.

-Em đứng lại đó!

-Anh đánh chưa đủ sao?

-Anh đánh cho em tỉnh táo ra một chút đấy!

-Đã lâu rồi, không ai đánh em. Đau thật chứ! Nếu anh không còn gì khác để nói thì em phải trở về đây. Vợ em thức dậy nếu không thấy em thì cô ấy sẽ rất lo lắng.

Dũ Trọng ngạc nhiên nhìn Cát Luân...

-Em đã kết hôn sao?

-Phải.

-Vậy là em đã quyết định thật sự quên Thiên Thiên?

-Em chưa bao giờ thật lòng với Thiên Thiên. Chỉ vì em muốn trả đũa anh nên mới kéo cô ấy vào trò đùa tình ái của mình thôi.

-Anh đã từng tin như vậy, Cát Luân à. Nhưng cái ngày gặp em ở trước cổng học viện Bestlaw, anh đã nghi ngờ. Cát Luân, anh không thông minh như em nhưng anh không phải thằng ngu đâu. Sau khi em đi mất biệt anh mới dần dần hiểu ra: em đang hi sinh tình yêu của mình cho anh.

Cát Luân phì cười mỉa mai:

-Em mà cao thượng đến vậy sao?

-Người đáng thương nhất trong chuyện này là ai em biết không? Đó là Thiên Thiên. Đây là cú sốc quá lớn đối với cô bé. Cô bé yêu anh vội vã và tiến đến đỉnh hôn cũng nhanh chóng. Cô bé đang làm tất cả chỉ để cố quên em đi, cố xua em khỏi tâm trí mình, cố tỏ ra vui vẻ lạc quan. Nhưng hãy tự hỏi bản thân mình đi, Thiên Thiên mà em từng biết liệu có dễ quên đến thế hay không?

Cát Luân im lặng. Cát Lan bước tới tha thiết nhìn hắn...

-Chị Thiên Thiên vẫn còn yêu anh, Cát Luân à. Và anh cũng vậy. Anh không qua mắt được em đâu.

Cát Lan nói. Cái nhìn của cô bé như chấp vắn hắn.

-Trước lúc ra đi anh không phải anh vẫn muốn chị ấy giữ kỷ viên Ngọc Trai Đỏ bên cạnh hay sao. Em đã từng nghe anh kể sự tích về viên Ngọc Trai Đỏ ấy. Anh trao nó cho chị ấy là trao cả tình yêu của mình. Đó là vì anh tin vào sức mạnh bảo vệ của viên ngọc ấy với người nắm giữ nó.

-Đừng nói nữa được không!

Cát Lan vẫn cứ nói...

-Anh tặng chị Thiên Thiên viên Ngọc Trai đỏ không phải nhắn nhủ rằng anh luôn ở bên cạnh chị ấy sao? Rằng anh luôn muốn đem lại may mắn cho chị ấy hay sao?

-Im ngay đi!

-Anh có tư cách gì bảo em im đi? Anh đã bỏ đi không ngoái ngoảnh gì tới em hơn hai năm dài. Anh không đáng là anh trai của em! Đừng ra lệnh cho em!

Cát Luân mạnh bạo đâm tay vào bức tường ngay sau lưng Cát Lan, khiến cô nhóc giật mình, lúc này mới chịu im lặng...

Một lúc sau hắn quay qua nhìn Cát Lan...

-Nhìn anh đi... Anh có thể làm khác sao? Thiên Thiên sẽ chấp nhận anh sao?

-Sao em biết là không hả?

Cát Luân nhìn về phía Dũ Trọng. Anh khẽ thở dài.

-Thiên Thiên vẫn yêu em, thứ tình yêu khiến anh ganh tỵ.Em không nhớ anh đã từng nói sao:con gái rất quan trọng nhưng với anh có một thứ còn quan trọng hơn, đó là tình thương anh dành cho em,Cát Luân ạ. Hãy quay về Xuân Mộc với anh đi em trai.Thiên Thiên đang đợi lời giải thích của em đó. Cô ấy sẽ hiểu và tha thứ cho em. Cả hai sẽ bắt đầu lại từ đầu...

-Muộn rồi.

-Chẳng có gì là quá muộn cả, anh Luân à!

Cát Luân nín lấy tay anh trai. Hắn khẽ cười, trong nụ cười có sự bình thản chấp nhận...

-Thiên Thiên còn có người lo lắng cho cô ấy.Nhưng...Khả Tuyết thì chỉ có một mình em trên đời. Khả Tuyết là cô gái duy nhất đem tới cho em cái cảm giác mình là người quan trọng nhất, là không thể thay thế được. Cô ấy cũng không còn ai thân thích trên cõi đời này cả. Dù chuyện gì xảy ra... em cũng không thể bỏ rơi cô ấy được. Lại càng không thể quay về với Thiên Thiên...

-Thiên Thiên thì sao đây?

-Cô ấy sẽ cứ là Thiên Thiên mạnh mẽ ngày nào thôi. Mọi người hãy cứ để Cát Luân này biến mất thật sự, cuộc sống sẽ đơn giản hơn nhiều. Em đã gặp Thiên Thiên rồi.Cô ấy đã trưởng thành hơn,kiên cường hơn. Và bên cạnh cô ấy lúc nào cũng có Tiêu Dũ Trọng, vậy là em yên tâm.

-Luân à, em nghĩ kỹ chưa?

Hắn gật đầu và quay qua nhìn cô em gái đáng yêu của mình...

-Người em lo hiện giờ là Cát Lan.

Cát Lan ôm chầm lấy anh trai. Nước mắt cô thấm vào áo hắn. Từng tiếng nức cứ rì rì khiến lòng ngực hắn xốn xang... Hắn thương Cát Lan vô cùng, hắn làm khổ cô nhóc quá nhiều...

-Anh yên tâm đi. Em không còn làm trong nhà hàng nữa. Em đi học trở lại rồi.

-Ngoan lắm, anh tin anh Trọng sẽ thay anh chăm sóc tốt cho em. Anh thương em lắm biết không hả?

-Anh Hai!

Cát Lan lại siết chặt lấy Cát Luân và cô bé khóc lớn hơn... Cát Luân xoa đầu em gái, dịu dàng dỗ dành như hắn vẫn làm thuở cả hai còn bé...

-Đừng khóc, em lớn rồi, khóc thì làm sao có chồng được chứ!

-Anh cứ hay trêu ghẹo em...

Luân quay sang Trọng và ôm lấy anh.

-Anh Hai, bảo trọng.

-Em hối hận không?

-Không. Tuyệt đối không. À còn một chuyện, đáng lẽ em phải nói với anh từ lâu rồi kia.Nhưng khi ấy anh đã không cho em cơ hội giải thích. Khi cha qua đời em đã lập tức bay về nước nhưng chuyến bay gặp sự cố, phải dừng lại đột ngột trên hoang mạc. Em đã tách khỏi đoàn, đi bộ nhiều ngày mới tìm được phương tiện vào thành phố.Lúc về đến nơi thì... Quá muộn rồi phải không?

Cát Luân cười buồn.

-Anh xin lỗi.Tất cả tại anh mà ra. Nếu không thì em sẽ không ra nông nổi này đâu.

-Bỏ đi. Đã là số phận thì không tránh được.Chỉ có thể trách ông trời.

-Những chuyện đã qua giúp em chính chắn hơn nhiều rồi, Cát Luân à.

-Phải.

Luân lên ngựa và ra đi.Trong lòng Dũ Trọng có buồn nhưng rõ ràng Luân đã chọn con đường đúng.Trọng ôm nhẹ bờ vai Cát Lan nhìn về bóng người cỡi ngựa mỗi lúc một xa dần trong sương tối...

“Yên tâm, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho hai người con gái mà em thương yêu nhất. Tin anh đi Cát Luân...”

Luân trở về thì Khả Tuyết đang ngủ gục trước nhà. Tiếng vó ngựa làm nàng bừng tỉnh.

-A Sơn!

Nàng chạy đến ôm lấy Luân. Nước mắt nàng rơi xuống. Đôi mắt đẹp của nàng hoen đỏ và sưng húp. Có lẽ trước đó nàng đã khóc thật nhiều trước đó...

-Khả Tuyết... sao em không ngủ đi?

-Em sợ, em sợ sẽ mất anh, em sợ anh sẽ đi theo bọn họ và không trở về đây nữa.

-Anh...anh chỉ xem đàn cừu có sao không thôi. Em nghĩ vẫn vợ vì vậy?

-Đừng gạt em. Em biết anh không hề mất trí từ lâu rồi. Anh bảo anh không biết chữ nhưng có lần em thấy anh ghi ghi gì đó trên tuyết. Có lần anh đã quên xóa đi. Em đọc thấy hai chữ Thiên Thiên. Đó không phải là lần duy nhất em bắt gặp. Khi cô gái tên Thiên Thiên kia xuất hiện, và sự lo lắng của anh khi cô ấy ngất đi, những câu hỏi quan tâm kì lạ...em đã hiểu mình có thể mất anh bất cứ lúc nào. Em đã thấy anh và cô ấy...ôm nhau trên sân trượt tuyết. Lòng em đau lắm. Em đã sợ mất anh vô cùng, em sợ lắm, anh biết không?

-Anh vẫn ở đây kia mà. Khờ quá đi.

-ASơn, em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm. Nếu mất anh em không biết phải sống thế nào nữa. Em van anh. Dù thật cũng được, dù giả cũng được, hãy cứ là A Sơn của em. Hãy cứ để cái tên Cát Luân và Thiên Thiên là quá khứ, có được không anh?

-Anh biết. Anh hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi em, sẽ luôn bảo vệ em. Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa nhé.

Hắn ôm Khả Tuyết vào lòng. Hắn cố xua đi hình bóng Thiên Thiên và chấp nhận một cuộc sống bình yên bên cạnh Khả Tuyết. Thiên Thiên rất mạnh mẽ, cô ấy sẽ đứng vững mà không cần Cát Luân. Nhưng Khả Tuyết, cô ấy quá mỏng manh, yếu đuối... Và chỉ với cô gái ấy Cát Luân tìm mới thấy giá trị sống của mình...

22. Chương 22

Cây muốn lặng mà gió chẳng chịu ngừng.

Một ngày kia, khi trở về nhà, Cát Luân phát hiện người ta đã bắt mất Khả Tuyết. Hôm sau, hắn tìm thấy trong hòm thư một lá thư nặng danh.

“Nếu muốn biết tung tích của vợ người thì hãy đến tìm Khuru Thiên Thiên hỏi tội.”

-Thiên Thiên?

Hắn bay về Xuân Mộc với bao nỗi lo lắng. Lí trí hắn không còn đủ tỉnh táo để phân biệt đâu đúng đâu sai nữa.

Thiên Thiên vừa đạp xe về nhà thì bất ngờ thấy Cát Luân đứng trước nhà mình... Cát Luân tới tìm cô sao?

-Cát Luân?

Cát Luân vừa thấy Thiên thiên đã rất hưng phấn...

-Em giấu Khả Tuyết ở đâu? Trả cô ấy đây.

-Em không biết. Nhưng chuyện gì xảy ra chứ?

-Em đọc cái này đi.

Thiên Thiên ngẫu nhiên đọc.Thì ra Cát Luân vội vã đến tìm cô bé chỉ vì sự mất tích của Khả Tuyết.Sự thật này đối với Thiên Thiên thật chua chát và phũ phàng.Vậy mà khi này thôi cô bé còn rất vui mừng khi tưởng Cát Luân đến tìm mình.

“Thiên Thiên, mày ngốc lắm! Cát Luân ngày xưa yêu mày. Nhưng bây giờ anh ta là chồng của chị Khả Tuyết. Mày chẳng là cái đinh gì cả!”

Thiên Thiên xé bỏ tờ giấy.

-Không liên quan đến em.

-Em đừng có giỡn nữa được không? Anh không thích đùa kiểu đó đâu.Sức khỏe Khả Tuyết không tốt, em giấu cô ấy ở đâu chứ?

-Phải đó, tôi ghét chị ta nên bắt cóc chị ta,giết người rồi quăng xuống sông rồi.Chỗ nào thì tôi cũng không nhớ nữa.

BỐP!!!

Cát Luân tát Thiên Thiên...

Đó là lần đầu tiên hắn đánh Thiên Thiên.Tuy rất đau lòng nhưng thái độ quá quắt của Thiên Thiên khiến hắn không thể kiềm chế được.

BỐP!!!

Thiên Thiên tát lại hắn. Ánh mắt cô bé đầy day nghiêng, giận dữ, nhưng khóe mắt rung rung...

Cơn nóng giận của hắn chìm xuống...

Thiên Thiên chỉ thẳng tay vào Cát Luân, những giọt nước mắt hờn tủi không ngừng chảy dài trên má...

-Gia Cát Luân! Khi này tôi rất vui vì tưởng anh đến tìm tôi.Nhưng anh lại đến đây vì người con gái khác...Anh nghĩ sao mà làm vậy với tôi hả? Anh tàn nhẫn lắm!

Cát Luân chỉ biết cúi mặt... Rõ ràng hắn đã kết luận quá vội vàng...

-Anh quá lo cho Khả Tuyết, anh xin lỗi!

-Tôi bắt Khả Tuyết làm gì? Anh tưởng tôi ghen tuông sao? Dù có ghen tức với chị ấy thì tôi cũng không làm cái chuyện ngốc nghếch đó. Óc anh để đâu hả?

-Anh đã xin lỗi rồi, em không nghe sao?

-Anh cút đi! Tôi căm ghét anh nhất trên đời này. Anh tưởng anh là siêu sao Hollywood ư! Tại sao tôi lại yêu anh chứ? Tôi đúng là một con lừa ngốc!

-Bây giờ em mới biết sao?Chưa muộn đâu.

-Anh sẽ bị quả báo. Trời mưa anh đừng bước ra đường đó!

-Quả báo ư? Anh đang chờ nó đây.Cũng đừng quá tức giận làm gì, em cũng đâu phải là con lừa ngốc duy nhất đâu mà phải khóc. Chỉ trách sao anh quá đẹp trai, quá tài giỏi. Nếu không thì em đâu có rơi vào bẫy tình của anh.

-Tài giỏi đến đâu thì anh cũng từng là một thằng nghiện không ra cái gì cả!

Câu nói như mũi tên xuyên toạc vào tim hắn...

Hắn cười , một nụ cười điệu giả và chua chát...

-Thì ra trong lòng em, anh là như vậy. Cảm ơn em đã cho anh biết những suy nghĩ thật lòng.Thằng nghiện ư? Đúng, anh không hề chối.Chính vì vậy anh đã chọn Khả Tuyết, một người hoàn toàn không biết gì về anh, quá khứ của anh. Trong lòng cô ấy anh luôn là người hoàn hảo nhất. Em hiểu không?

Thiên Thiên không hề có ý đó. Chỉ là một phút nóng giận vì bị Cát Luân kích động mà vội vã buông những câu nói độc ác, vô tình...

-Cát Luân, ý em không phải vậy.

Cô nhóc bước tới níu tay Cát Luân. Hắn lạnh lùng gạt tay Thiên Thiên ra khỏi tay mình. Lòng tự tôn của hắn bị xúc phạm. Hắn bỏ đi, bỏ mặc Thiên Thiên ở lại...

“Mày lại ngốc rồi Thiên Thiên! Anh ấy luôn nói những lời làm đau lòng mày, để mày ghét anh ấy. Mày không nên nói những lời khó nghe đó. Đó đâu phải những lời mày nghĩ? Chỉ vì mày tức giận mà ra cả. Em xin lỗi, Cát Luân! Em không hề cố ý thật mà...”

Sực nhớ đến lí do Cát Luân đến tìm mình, Thiên Thiên xoay vào mục đích chính là phải tìm cho ra Khả Tuyết. Cô bé nhặt những mẫu giấy vụn của bức thư nặc danh lại. Cô bé hi vọng từ đó có thể tìm thấy một manh mối gì đó cũng nên...

“Mình phải bắt đầu từ đâu đây? Di Linh và dưỡng Bảo đã đi hưởng tuần trăng mật rồi... A, còn một người có thể giúp mình chuyện này...”

Cát Luân tìm tới nhà của Dũ Trọng không mấy khó khăn dù anh đã chuyển đi nơi khác và thay đổi công việc. Xem ra Trọng có duyên kinh doanh hơn là làm một đại ca giang hồ. Các đàn em của anh nay buông vũ khí và đóng mình trong những bộ -lê trông mới oai phong làm sao.

Sự xuất hiện của Cát Luân ở Xuân Mộc làm Dũ Trọng ngạc nhiên...

-Sao em lại đột ngột đến đây?

-Em cần anh giúp đỡ. Khả Tuyết đã mất tích. Có kẻ viết thư nặc danh bảo em đến tìm Thiên Thiên hỏi tội.

-Thiên Thiên thì có liên quan gì đến việc này?

-Lúc đó em không còn nghĩ gì được nữa. Em... trong lúc cãi nhau em đã... tát Thiên Thiên

-Thật là hồ đồ!

-Cô ấy tát lại em. Còn...xúc phạm em nữa.

-Ai bảo em chọc người ta.

-Tuy em rất muốn khiến cô ấy ghét em, hận em... Nhưng không phải để nghe những lời ấy cay đắng... Đúng, đứng trước cô ấy em luôn cư xử rất mâu thuẫn. Nhưng em không nghĩ người thốt ra những lời ấy lại là Thiên Thiên... Đau thật! Cũng nhờ vậy mà em hiểu trong lòng cô ấy em rất rẻ mạt.

-Không phải vậy đâu.

-Anh đừng nói nữa. Thiên Thiên có nói gì thì cũng không còn liên quan đến em. Điều quan trọng lúc này là em phải tìm cho ra Khả Tuyết.

Trọng gật gù. Đúng là việc cấp bách bây giờ là tìm ra Khả Tuyết chứ không phải bận tâm chuyện của Cát Luân và Thiên Thiên...

-Em có gây thù oán với ai không?

-Nhiều lắm. Nhưng đã lâu lắm rồi... Ai lại biết đích xác chỗ ở của em hiện giờ mà tìm tới bắt cóc vợ em chứ? Ngoài anh và Cát Lan ra, em nghĩ là...

-Nội gián?

Hai anh nhìn nhau. Có vẻ như họ có cùng một suy nghĩ thì phải...

-Phải. Là nội gián.

-Nhắc mới nhớ, lúc trước trong hang ổ của lão Bẫy Cảnh, có người đã cho lão biết quan hệ giữa chúng ta, chính vì vậy mà lão dùng em để uy hiếp anh. Sau đó, nhiều lần những thông tin mật trong các mối làm ăn của anh cũng bị lão Bẫy Cảnh chen vào. Anh bắt đầu đề phòng và chỉ bàn bạc với một mình Thiên Bảo. Từ đó tình hình mới tạm ổn thỏa...

-Chẳng lẽ việc này có liên quan đến lão ư? Cát Luân bắt đầu nhớ tới chuyện hơn hai năm trước...

-Nhưng cũng thật quái lạ. Chuyên hiềm khích lẫn trước anh đã giải quyết sòng phẳng với lão rồi mà.Bấy lâu anh cũng không đụng chạm gì đến bát cơm của Lão. Có gì lão lại làm khó anh?

-Có lẽ mục tiêu của lão lần này là em.

-Là em?

-Con mắt của lão là do em đâm mù.

-Bao giờ?

-Hai năm trước.

Trọng bắt đầu vỗ lẽ...

-Hèn chi lão cho người tìm em khắp nơi.

-Trước tiên chúng ta cần tìm tên nội gián đã. Em có cách này...

Hai anh em xì xào nói nhỏ không ai rõ. Sau đó...

-Anh sẽ cử người bảo vệ Cát Lan và cả Thiên Thiên.

-Không được. Chúng ta chưa biết ai phản bội, ai trung thành. Cử người đi thì khác nào trao trứng cho ác chứ?

-Nếu vậy... OK! Anh sẽ lo phần Cát Lan.Còn em thì trông chừng Thiên Thiên đi.

Cát Luân quay quắt nhìn anh trai...

-Anh hai, em...

-Vậy đi nhé. Em trốn tránh mãi cũng không phải cách đâu.

-Em đi chung với cô ta, chẳng biết ai sẽ bảo vệ ai nữa.

Trọng suy nghĩ một lúc rồi gật gù. Cát Luân bảo vệ Thiên Thiên ư? Đúng là chuyện ngược đời...

-Cũng đúng ha! Nhưng tạm thời cứ vậy đi.

Thiên Thiên nóng lòng ngồi trong quán cà phê trước công ty của ông Khưu đợi một người. Người ấy là ai mà khiến cô nhóc phải nôn nóng như vậy nhỉ? Là ông Khưu ư?

Thế rồi cuối cùng người ấy cũng xuất hiện. Vẫn là nụ cười quyến rũ đầy ma lực của một thiên thần...

-Sao hả chị?

Mộc Lan nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt Thiên Thiên, hăm hở lôi từ ví ra một bản xét nghiệm...

-Chị đã nhờ mấy người bạn bên tổ giám định của cảnh sát xem xét mảnh giấy.Lực đè lên mặt giấy rất yếu, chữ lại tròn và gọn, cho thấy đây là nét chữ của một cô gái và cô gái này là người rất cẩn thận và thể chất vốn khá yếu ớt. Trong thành phần của giấy có cả một ít phân ngựa. Điều này cho thấy nó đến từ một trang trại...

-Một cô gái... yếu ớt... sống ở nông trại... Là Khả Tuyết ư? Chẳng lẽ cô ấy tự bắt cóc mình sao?

Thiên Thiên lẩm bẩm một mình những suy đoán của mình. Nó khiến Mộc Lan ngạc nhiên...

-Cô ấy là ai?

Thiên Thiên ngược lên nhìn Mộc Lan rồi thở dài...

-Là vợ của Cát Luân.Vợ vừa mất tích, đọc xong tờ giấy là vội chạy đến Xuân Mộc hỏi tội em. Có quá đáng không chứ!

-Vậy thì em phải tự tay tìm cho ra cô gái đó để mình oan ình rồi.

-Tìm đâu bây giờ! Chắc chắn là cô ấy không còn ở trong trang trại nữa rồi.

Mộc Lan động não một chút rồi chợt phát hiện ra điều gì đó...

-Cô ta bảo Luân đến Xuân Mộc hỏi tội em, vậy chắc là đang ở đâu đó quanh đây. Như thế mới có thể kiểm soát được hai người. Cô ta chỉ đang muốn biết tình cảm của Cát Luân dành cho em thế nào mà thôi. Chúng ta có thể tạm thời yên tâm là cô ta vẫn an toàn.

-Chị ấy làm vậy để chi? Khả Tuyết mà em từng gặp không phải người như vậy đâu.

-Ghen đấy. Đàn bà khi ghen lên chuyện gì mà không dám làm.

-Em đâu có giành giật với ai đâu.

-Nhưng có lẽ cô ta nghĩ khác em. Cô ta đang thử thách Cát Luân đó, để xem anh ấy đối với em còn tình cảm gì không. Nếu anh ấy còn yêu em, cô ta sẽ làm gì kế tiếp thì chị không dám nghĩ tới đâu.

-Chị ấy có thể làm gì được em kia chứ? Em có võ mà!

Mộc Lan cười cho sự ngây thơ của Thiên Thiên. Những chuyện thế này Mộc Lan gặp nhiều trong những lần đi tác nghiệp rồi, cho nên không có gì là khó dự đoán...

Tự tử. Người Khả Tuyết nhắm tới đâu phải em, mà là Cát Luân. Nếu cô ta không có được anh ấy thì cũng sẽ khiến anh ấy sống không yên ổn đâu.

-Vậy... em có nên tìm cô ấy nữa không? Hay là... em cứ lơ chuyện này đi và tìm mọi cách tránh mặt Cát Luân. Như vậy mọi chuyện sẽ êm xuôi.

-Chị không nghĩ vậy là cách hay đâu. Tốt nhất em nên tìm ra cô ấy trước Cát Luân đã. Ba mặt một lời mà nói chuyện. Còn về việc hiện giờ cô ấy đang ở đâu thì chị sẽ cố gắng hết sức. Chị đang nhờ bạn chị phân tích mẫu giấy kỹ hơn để xem có tìm thấy cái gì khác hay không. Có gì chị sẽ liên lạc với em ngay.

-Cảm ơn chị.

Mộc Lan cười rồi vuốt tóc Thiên Thiên...

-À, chị phải cảm ơn em đã đến thăm và giải thích rõ với mẹ chị. Bà bảo rất có thiện cảm với em, rất muốn bù đắp cho em, và rất mong em đến chơi với bà thường xuyên.

-Rảnh là em đến mà, em hứa đó.

-Ừ.

Hai người trở nên thân thiết lạ lùng. Ông Khuê Tuấn rất vui khi thấy hai cô con gái của ông hòa thuận với nhau.

23. Chương 23

Giữa lúc cả Cát Luân và Thiên Thiên đều đang ráo riết tìm cách tìm ra Khả Tuyết thì hay tin Dữ Trọng bị bắt. Công an bất ngờ ập vào nhà và tìm ra mười kilogram Hêrôin chưa tái chế trong phòng ngủ của Trọng. Trọng biết mình đã rơi vào bẫy của tên nội gián bí ẩn. Còn Cát Lan thì bị một toán người phục kích đánh bị thương nằm hôn mê trong bệnh viện. Tạm thời Cát Lan không nguy hiểm vì đã có cảnh sát gác trước phòng bệnh của cô bé.

Cát Luân khi ấy vô cùng điên tiết! Hắn bực dọc, tức tối như một con mèo bị bao kẻ chọc lén từ phía sau. Biết làm sao khi mà hắn ở ngoài sáng, còn bọn người giấu mặt kia chiu rúc trong bóng tối mà hành động...

-Đồ khốn mà! Khả Tuyết mất tích, Trọng vào tù, Cát Lan hôn mê... Tiếp theo là ai đây?

Cát Luân bực tức đập đổ mọi thứ. Thiên Thiên vừa mở cửa bước vào vội lách người né qua một bên, nếu không thì ăn trọn cái bình bông rồi... Nước bắn tung tóe khắp người cô nhóc. Cô khẽ thở dài, lững thững đi tới và ngồi vào ghế, thản nhiên lấy tấm đệm trải trên bộ ghế Salon lau khắp người mình...

-Anh nổi điên lên thì làm được trò trống gì?

Cô nhóc bực bội ném tấm đệm đi, chấp tay sau lưng đi qua đi lại, trông đáng vẻ rất “suy tư”, chắc là đang suy nghĩ dữ dội lắm...

-Em im đi ra ngoài đi. Anh đang điên lên đây.

-Anh tưởng chỉ mình anh biết lo, còn em không lo sao?

-Tốt nhất là em đừng đi qua đi lại như vậy, được không!

-Vậy thì em phải bỏ qua bỏ lại sao?

-Em phiền quá. Đến đây làm gì hả?

-Em sợ bọn họ sẽ tiếp tục nhắm vào anh. Nếu anh có một vệ sĩ dữ dằn như em thì sẽ không phải lo lắng gì nữa cả.

Thiên Thiên nói chuyện thật tự tin. Cô nhóc ở đây chỉ khiến mọi chuyện rắc rối thêm thôi.

-Anh không cần. Em về đi.

-Em làm vệ sĩ không lấy lương đâu, yên tâm đi. Kiếm được cao thủ như em bây giờ khó lắm à nha!

-Anh bảo không cần, em nghe không hả! Biến đi!

Cát Luân tỏ ra bực dọc vô cùng. Thiên Thiên lặng đứng nhìn hấn. Sao hấn cứ đối xử với cô như vậy? Cô có làm gì sai đâu? Cô đến chỉ vì lo lắng cho hấn, cô sợ hấn sẽ bị kẻ xấu làm hại thôi mà... Chẳng lẽ như vậy là sai rồi ư?

-Thấy mặt em là anh khó chịu vậy sao?

-Phải. Ước gì em biến mất vĩnh viễn đi.

-Anh dám nói một lần nữa không?

-Em biến cho khuất mắt anh đi.

-Được thôi!

Thiên Thiên giận dỗi bỏ đi. Vừa ra khỏi cửa là cô nhóc thô bạo đóng sầm cửa lại. Cát Luân nhìn theo. Hấn không hề có ý ngăn cản. Cách bảo vệ Thiên Thiên tốt nhất là cô nhóc tránh xa hấn ra...

Tối hôm đó...

-Alô, ai đó?

Đó là giọng một người nặc danh. Chắc hẳn đây là một người mà Cát Luân biết, nếu không hẳn đã không cố giả giọng cho lạc đi.

-Vợ mày và Thiên Thiên đang ở trong tay tao. Khôn hồn hãy làm theo chỉ thị của tao.

-Mày muốn gì?

Cát Luân hét lên.

-Muốn cái mạng của mày. Bây giờ thì đi ra cửa, có sứ giả của tao đón mày bên ngoài.

Cát Luân đập máy và vài phút sau lập tức xuất hiện bên ngoài. Hấn vừa bước ra cửa đã có một cây súng chìa vào đầu của hấn. Là một người quen lâu ngày không gặp...

-Phát Rô... Thì ra mày là nội gián. Chính mày đã hại anh trai và em gái tao.

-Phải. Cũng chính tao đã chỉ chỗ cho người ta bắt vợ mày đi.

-Ai đã sai khiến mày?

-Không ai cả.

-Tao không tin.Có kẻ chỉ điểm ày.Tao biết hắn là ai rồi.

-Giờ thì mày phải đi theo tao. Nếu không “người ấy” sẽ giết hai cô gái của mày đấy. Khôn hồn thì ngoan ngoãn theo tao đi.

-Được. Đi thì đi.

Phát bịt mắt Luân và trói tay hắn lại, đưa hắn ra xe.

Hắn cố tập trung để nhớ đường đi bằng cảm giác, quẹo bao nhiêu lần, đi bao xa, tình hình giao thông thời điểm đó thế nào rồi sau đó căn cứ vào tấm bản đồ thành phố mà hắn thuộc nằm lòng trong đầu. Hắn mơ hồ đoán được mình đang ở đâu.

Đến nơi,Phát xô hắn đi thật lẹ. Hắn cố tình té ngã cho đầu đập vào tường, để vết máu lại trên đó để làm dấu.

Sau khi cẩn thận đóng cửa,Phát mới cởi băng mắt cho Luân... Hắn xô Cát Luân vào một góc, cười thâm hiểm rồi thản nhiên ra phía sau, rút ĐT gọi tới ột người nào đó...

Sau một hồi quen với bóng tối, Cát Luân đưa mắt nhìn chung quanh. Hắn thấy Khả Tuyết nằm gục trên đất. Thân hình nàng yếu ớt, vóc dáng kiệt quệ, điều đó khiến hắn lo lắng. Hắn chạy tới bên nàng...

-Khả Tuyết! Em có sao không?

-Em... không sao. Chỉ... hơi mệt một chút thôi.

-Bọn chúng có làm gì em không?

-Không...

-Thiên Thiên, cô bé ở đâu rồi?

-Thiên Thiên... không có ở đây đâu.

Khả Tuyết nói mà ánh mắt thật xót xa... Thì ra Cát Luân đến đây chỉ vì Thiên Thiên thôi ư.

Cát Luân nhận ra thái độ hoài nghi của Khả Tuyết nên vội vàng phân bua:

-Đừng hiểu lầm. Họ bảo cả hai người đều ở đây cho nên anh mới hỏi. Thấy em ở đây anh mới an tâm là em vẫn không sao. Mấy ngày qua anh lo lắng tìm kiếm em khắp nơi em biết không?

Khả Tuyết đưa ánh mắt thiết tha nhìn hắn...

-Nếu chỉ có mình em thôi, anh có đến không?

-Có chứ. Nhất định anh sẽ đến.

-Thật không?

-Anh xin thề. Bất cứ hoàn cảnh nào anh cũng không để ai tổn thương em .Anh sẽ không để bất cứ ai làm hại đến em.

-Đừng thề. Em tin anh.

Khả Tuyết mỉm cười yếu ớt rồi nép đầu vào lòng Cát Luân. Dù đã trong hoàn cảnh nguy hiểm này nhưng chỉ cần có Cát Luân bên cạnh nàng có thể cảm thấy rất hạnh phúc, an toàn tuyệt đối...

24. Chương 24

Thiên Thiên trong khi đó vẫn chưa hề biết tới sự mất tích của Cát Luân. Đang nằm một cách chán chường ở nhà thì cô nhóc nhận được cuộc gọi của Mộc Lan thông báo về kết quả mới tìm thấy trong mẫu thư nặc danh...

-Trong tờ giấy có một ít vôi vụn và thạch cao. Ngoài ra còn một thành phần rất nhỏ của phấn bãng...

-Có gì lạ đâu? Em vẫn chưa hiểu. Nó giúp chúng ta được gì nào?

-Chắc chắn là nó từng được cất tại một trường học và ngôi trường đang sửa chữa gì đó. Tạm thời chúng ta cứ tạm khoanh vùng nó ngay tại thành phố này.

-Như thế thì rất là nhiều, biết tìm đến bao giờ?

-Em nên tìm ở khu vực chung quanh nhà Dũ Trọng. Vì Cát Luân về đây chắc chắn sẽ trú ngụ ở nhà của Trọng. Như vậy thì cái nơi cô ta đang lẩn trốn phải là một trường học nào đó gần nhà Trọng, như vậy sẽ dễ quan sát hành tung của Cát Luân hơn.

-Em có linh cảm chuyện này không đơn giản một chút nào. Một người con gái như Khả Tuyết mà em từng biết liệu có thể làm nên bấy nhiêu chuyện phức tạp như vậy hay không? Em... có cảm giác lo lắng, thật không biết tại sao lại như vậy.

-Yên tâm, dù có bất cứ chuyện gì thì chị và cha luôn luôn ở bên cạnh em. Thôi nào, cô nhóc Thiên Thiên chẳng sợ trời, không sợ đất mà cũng chả ngại một ai đâu rồi?

Thiên Thiên mỉm cười. Những lúc thế này đây mà nghe được một lời động viên của người thân sao mà ấm áp tới vậy. Tự nhiên cô cảm thấy mình thật hạnh phúc. Mọi thứ chung quanh cô quá tuyệt vời. Người thân, bạn bè, và... một người thật sự yêu thương, lo lắng ình. Cô tự nhủ sau khi giúp Cát Luân giải quyết được tất cả rắc rối trong việc này, cô sẽ sống thật tốt, và cũng chẳng màng bận tâm tới Gia Cát Luân. Cô sẽ dứt khoát với hắn, không để chuyện ghen tuông thế này xảy ra một lần nữa...

-Suy nghĩ gì mà suy tư lâu thế cô bé? Mộc Lan hỏi khi thấy tiếng Thiên Thiên bỗng im lặng hồi lâu ở đầu dãy bên kia.

-Em vẫn nghe đây. Chị Mộc Lan nè, tìm kiếm sẽ rất khó khăn nhưng em rất cảm ơn những thông tin của chị. Nếu không có chị em không biết phải bắt đầu từ đâu nữa.

-Có gì mới lạ chị sẽ báo em biết.

Bỗng Mộc Lan chợt nhớ ra một chuyện:

-À, chị có nhờ bạn sẵn đường công tác ở Cát Lan ghé qua trang trại mà Cát Luân đang sống hỏi han chút thông tin. Em biết gì không? Có một cậu bé đã nhìn thấy Khả Tuyết rời trang trại với một người đàn ông lạ. Chắc là Cát Luân chưa biết chuyện này đâu. Có thể Cát Luân sẽ biết người này là ai đấy.

-Em phải báo cho anh ấy biết thông tin này ngay mới được.

Thiên Thiên cúp máy rồi vội vàng chạy tới nhà của Trọng...

Cửa thì mở toang, không người nào trong nhà, người làm công cũng không. Bóng dáng Cát Luân cũng chẳng thấy đâu nữa...

Thiên Thiên bỗng cảm thấy rất lo lắng...

Điện thoại bàn bỗng reo lên. Thiên Thiên giật mình nhìn nó, chần chờ một lúc rồi bắt máy...

-Dũ Trọng không có ở nhà. Có gì cứ để lại lời nhắn. Xin hỏi ai ở đầu dãy vậy?

Bên kia hoàn toàn im lặng... Thiên Thiên bực bội cúp máy.

Ngay sau đó, chuông Điện thoại lại reo, những hồi chuông dài, dai dẳng... Thiên Thiên lại bắt máy. Cô nhóc hét lên trong điện thoại:

-Rảnh rồi lắm hả đồ biến thái!

Sau một hồi im lặng, bên kia cũng trả lời...

-Muốn tìm Cát Luân hãy đến Bestlaw.

Rồi người kia đột ngột cúp máy...

Thiên Thiên tức tốc chạy đi ngay không cần suy nghĩ...

“Bestlaw... Phải rồi nơi ấy đang sửa chữa để xây thêm phòng thi đấu đa năng, và tức nhiên có cả một ít bụi phấn bãng vì đó là trường học mà... Chẳng phải chị Mộc Lan đã nói Khả Tuyết đang ở đâu đó gần đây là gì. Bestlaw... Cô ta muốn mình tới đó làm gì? Cô ta thật ra muốn gì ở mình chứ?”

Vào mùa này sinh viên được cho nghỉ đông nên khá ít người qua lại. Hôm nay lại là tối thứ 7.

Bên trong, Phát và một toán người bàn tán, chuẩn bị phục kích Thiên Thiên.

-Nó đã tới. Bọn họ nhìn nhau, nói thật khẽ.

Cát Luân chú ý, đưa mắt nhìn Phát. “Nó” ở đây là ai?

-Cẩn thận, con nhỏ này dữ lắm.

-Sợ gì, chúng ta có một đám, nó chỉ có một mình.

-Đừng coi thường nó. Cũng may là chúng ta đã có bùa hộ mệnh.

Cát Luân đoán được người bọn chúng bàn tán là ai rồi.

-Mày gọi điện báo Thiên Thiên đến làm gì?

-Mày câm miệng lại.

Ngoài kia Thiên Thiên sục sạo khắp nơi.

-Cát Luân, Khả Tuyết, hai người ở đâu?

Vết máu trên bức tường của khu phòng thi đấu khiến ThiênThiên chú ý. Nhà thi đấu này thi công vừa xong, đang chờ khánh thành nên không ai được vào. Vết máu rướm trên tường lại là điều hết sức vô lí.

Cô bé đến gần cửa hơn. Sự nhạy cảm của con nhà võ, Thiên Thiên biết ngay có người phục kích đằng sau cánh cửa ấy. Qua hơi thở, cô bé đoán:

“ Có tất cả...năm người đang đứng sau cửa và hai người khác tuốt đằng sau, hừ, muốn phục kích ta ư, đừng có mơ!”

Thiên Thiên thành linh đập cửa và xông vào.

-Thiên Thiên, chạy đi! Cát Luân hét lên.

-Thiên Thiên này mà chạy ư?

Cô bé nhanh nhẹn như một con báo khiến bọn côn đồ trở tay không kịp. Bọn chúng có năm tên nhưng không sao trấn áp được một đứa con gái như Thiên Thiên mà còn bị cô nhóc bắt tham gia vào trò rượt đuổi như... “chuột vờn năm con mèo.”

Đợi tới lúc bọn chúng đều thấm mệt, Thiên Thiên bắt đầu phản công. Khi ấy, bọn này không phải là đối thủ của cô nhóc nữa rồi.

Phát nhìn qua Cát Luân và nghĩ ra một ý. Y tiến về phía Cát Luân và túm lấy hần. Thiên Thiên đang ở thế thắng, thế nhưng khi thấy Phát chĩa súng vào đầu Luân thì bất ngờ chững lại.

-Không được động đến anh ấy!

Tên đàn em của Phát thấy Thiên Thiên lơ là, vội chớp thời cơ phan cho cô nhóc một cước, bay vào tường...

-Thiên Thiên!

Cát Luân thấy Thiên Thiên như vậy rất đau lòng.

Thiên Thiên cay cú nhìn bọn người kia, lồm cồm ôm bụng bò dậy. Phát dí súng vào đầu Cát Luân và kéo hần tiến về phía Thiên Thiên...

-Khôn hồn thì khoan tay chịu trời.

-Không được! Em hãy chạy đi Thiên Thiên. Mặc kệ anh.

-Anh lấy quyền gì ra lệnh cho tôi.Tôi thích ở lại đây chơi nè.Ai dám cấm?

Thiên Thiên thông thả tiến về phía Phát. Bọn kia không dám cản ngăn, giãn ra hai bên. Phát tưởng Thiên Thiên làm gì gã, gã vừa dí súng vào đầu Cát Luân, vừa lùi lại... Thiên Thiên nhếch miệng cười với Phát rồi quay qua nhìn Cát Luân:

-Em không thể bỏ mặc anh được. Em rất lo cho anh.

Cô bé chìa tay cho Phát.

-Trói tôi lại đi.Như vậy tôi không còn nguy hiểm nữa nhưng phải thả hai người đó ra.

Phát hất cằm về phía đám đàn em. Bọn chúng chạy tới dùng dây trói Thiên Thiên thật chặt. Sau đó, Phát liền trở mặt.

-Thả ra thì tao biết nói gì với “người ấy” chứ?

Thiên Thiên cũng biết trước điều này nên không mấy ngạc nhiên. Vả lại đây cũng đâu phải lần đầu tiên cô nhóc biết đến sự xảo trá của Phát Rô. Chỉ tiếc là gã ấy từng một thời là tay chân đắc lực nhất của Trọng.

-Uổng công Trọng tin tưởng anh.

-Tin tưởng? Hẳn chỉ xem tao như người ở không công của hần thôi.Cái thằng Bảo mới xuất hiện không lâu mà hần luôn trao những trọng trách quan trọng. Còn tao thì suốt ngày chỉ bị bắt làm chuyện vặt vãnh cón con. Hần coi tao như thằng chần trể, suốt ngày phải đi tìm thằng em đáng ghét của hần thôi.

-Đàn ông gì mà nhỏ mọn thế hả!

-Mày nói gì?

Phát đập vào chân Thiên Thiên khiến cô bé té khụy xuống, sau đó chìa súng vào mặt cô nhóc:

-Bây giờ thì mày thật vô dụng. Mày có nhớ mày từng đánh tao thê thảm ra sao không?

-Tao nhớ chứ. Tao nhớ nếu Trọng không đỡ giùm tao nhát dao đó thì có lẽ giờ này tao đã không ở đây.

-Mày nhớ tốt lắm. Nhưng mày có biết tao... cũng rất thích mày không hả?

-Hừ, mơ đi!

Phát định bồi thêm một cú nhưng Thiên Thiên nhanh nhẹn lách được và gạt chân gã. Bọn kia lập tức chìa súng vào cô bé.

-Ok, thua! Nhưng không phục chút nào!

Phát cười nham hiểm.

-Cái gì tao không có được, người khác cũng đừng hòng có. Tiêu Dữ Trọng đã không, Gia Cát Luân lại càng không, bé con à.

Phát nói và mỉm cười nham hiểm. Sau đó gã và đồng bọn rút hết chỉ cửa một tên canh cửa bên ngoài.

-Ồ đó mà mắng cho đã đi! Cũng đừng mơ thoát khỏi nơi đây, tụi tao đã chọn nơi này thì đã có sắp xếp cả rồi. Chớ dại làm chuyện ngu ngốc, ha ha ha! Một tên cười nói khoái trá trước khi cánh cửa khép lại.

-Này, sợ cái nhau không lại à? Đồ hèn, đồ tồi, đồ biến thái, gàn dở, xấu xa, bẩn tiện...

Cát Luân lắc đầu, thở dài:

-Tụi nó đi mất tiêu rồi, em mắng thế nào cũng vô ích thôi.

-Đồ hèn! Chỉ biết chạy trốn thôi à!

-Lo nghĩ cách thoát khỏi đây thì tốt hơn.

-Em ghét động não lắm. Phần đó em giao cho anh. Anh thông minh lắm kia mà.

-Bây giờ thì phải chờ.

-Chờ gì nữa?

-Bí mật.

Cát Luân nói và quay trở lại với Khả Tuyết. Lúc này Thiên Thiên mới để ý đến Khả Tuyết. Dường như những suy đoán của cô và Mộc Lan bấy lâu đều sai lầm. Rõ ràng Khả Tuyết cũng bị bắt tới đây, như vậy cô ấy đâu phải kẻ chủ mưu trong việc dàn dựng nên vở kịch này. Vậy... thật ra kẻ chủ mưu đằng sau thật sự là kẻ nào?

-Chị ấy sao vậy?

-Khả Tuyết không khỏe. Chắc bệnh cũ tái phát... Cát Luân nói và đưa tay lên môi ra hiệu cho Thiên Thiên giữ im lặng. Tay hắn nắm lấy tay Khả Tuyết và tỏ ra hết sức lo lắng cho tình trạng của nàng.

-Ồ...ờ...

Thiên Thiên gật gù lui lại ngồi một góc, cách họ xa xa. Cô bé không muốn làm vợ chồng họ mất tự nhiên. Cát Luân hiểu Thiên Thiên đang nghĩ gì. Hắn nhìn qua cô nhóc, nói thật khẽ...

-Đáng lẽ em không nên đến đây.

-Anh không muốn thấy mặt em chút gì. Vậy thì đừng nhìn em là được.

-Anh...

-Trời tối rồi thì phải. Em ngủ đây.

-Thiên Thiên...

Thiên Thiên nằm xuống, mặt cô bé xoay vào tường rồi khép mắt lại vờ như đang ngủ.

“Em không thể bỏ mặc anh được. Em có thể bỏ trốn một mình nhưng nếu vì thế mà họ giết anh thì sao? Em không thể làm điều đó. Anh hy sinh vì Khả Tuyết thì em cũng có thể quên cả mạng sống vì anh. Đừng tưởng em giả ngu giả ngơ là em không có suy nghĩ gì. Hóa ra anh chỉ là một gã ngốc thôi. Chỉ có gã ngốc mới nói như thế...”

Mà... mình cũng có thông thái hơn ai đâu chứ. Đúng, mình cũng thật là ngốc...”

oOo

Tối khuya, Thiên Thiên nhẹ nhàng cởi trói cho Cát Luân. Chưa thể thoát khỏi đây, nhưng ít ra như thế cũng dễ chịu hơn nhiều.

-Thiên Thiên...

-Suyt!

-Sao em cởi trói được vậy?

Họ nói thật khẽ.

-Chuyện này với em đâu có khó gì. Khả Tuyết sao rồi?

-Vẫn không thể đi lại được.

-Ở đây tối lạnh lắm, anh đắp cái khăn này cho cô ấy đi.

-Còn em?

-Em khỏe như voi mà.

Cái rừng mình của cô bé như tổ cáo cô. Cát Luân rất quan tâm cô nhóc nhưng không thể rời xa Khả Tuyết. Khoảng cách giữa họ tuy gần nhưng lại rất xa xăm.

Thiên Thiên mò mẫm chung quanh tìm lối thoát. Các cửa đều đã khóa bằng hệ thống tự động. Lối vào duy nhất là cửa chính đã có người khóa chặt và canh gác bên ngoài. Lối thoát duy nhất là cửa thông gió bên trên. Nhưng tình trạng Khả Tuyết bây giờ tuyệt đối không thể sử dụng cách ấy được. Thiên Thiên cũng

không thể rời khỏi đây một mình. Hơn nữa, nếu bọn chúng đã chọn nơi này làm nơi giam người chắc hẳn đã có nghiên cứu về sơ đồ thiết kế của nhà thi đấu cũng như thời gian hoạt động thuận tiện nhất. Có lẽ các lỗ thông gió ấy cũng đã được bố trí cẩn thận...

Sau một hồi tìm kiếm, cô nhóc đành quay lại chỗ cũ.

Im ắng quá...

Tối tăm quá...

Thiên Thiên sợ nhất là những lúc thế này. Mọi thứ chung quanh tĩnh lặng và chìm trong bóng tối. Nó tự nhiên lại khiến cô nhóc liên tưởng tới cái chết. Chết có đáng sợ lắm không? Chết có nghĩa là vĩnh viễn không còn được ở bên cạnh những người thân yêu, là vĩnh viễn sống trong cảm lạnh và bóng tối. Chết có đau lắm không? Chắc là có. Vì nỗi đau xác thịt liệu có thấm vào đâu so với nỗi đau cách biệt người thân và vĩnh viễn không nhìn thấy họ được nữa. Cái chết...sự im lặng... và bóng tối... Sợ lắm, ngọt ngào lắm!

Bất chợt cô bé khẽ gọi:

-Cát Luân.

-Chuyện gì?

-Họ muốn gì ở chúng ta?

-Anh cũng không biết nữa.

-Em... em thấy sợ.

-Khi này nói năng tàng tàng lắm mà.

-Em sợ bóng tối...

Cát Luân nhìn Thiên Thiên... Hắn từng sống một chuỗi thời gian dài lẫn khuất trong bóng tối, hắn quen với việc làm bạn cùng bóng tối. Hắn yêu sự tĩnh lặng, vì nó không bao giờ bận tâm hắn là ai. Nhưng Thiên Thiên thì khác. Thế giới của cô nhóc là thế giới đầy ánh sáng, đầy âm thanh. Nó sống động, lung linh và đầy màu sắc. Bởi thế, trong hoàn cảnh này, có lẽ cô nhóc đang sợ. Người ta thường e sợ cái mà họ chưa biết, chưa quen. Bạn là người can đảm, bạn không sợ bất cứ thứ gì bạn nhìn thấy. Nhưng có những lúc bạn sẽ e ngại vì phải bước vào bóng tối, bạn e ngại bước trên những con đường mà phía trước chỉ có một màu đen. Trong màu đen ấy, bạn tưởng tượng ra mọi thứ đáng sợ chờ đón bạn, bởi bạn không hề biết cái gì đang đợi bạn. Đôi khi, bạn thừa biết nó chẳng có gì nhưng vẫn sợ. Có thể nói, khoảnh khắc đối diện với bóng tối và sự tĩnh lặng là khoảnh khắc con người đối diện với chính con người thật của mình... Thiên Thiên là thế: vẫn hết sức dũng mãnh, vẫn hết sức dịu dàng...

-Lại đây.

-Hả?

-Lại đây, lại gần anh đây.

-Để làm gì?

Thiên Thiên mò mẫn tò mò tiến lại gần.

Bàn tay Cát Luân nắm lấy tay Thiên Thiên khiến cho cô nhóc cảm thấy can đảm lên rất nhiều.

-Cảm ơn anh...

Thiên Thiên nói thật khẽ và siết nhẹ tay hắn.

Cả đêm, họ nắm tay nhau, không ai ngủ, dường như những gì cần nói họ có thể truyền đạt tâm linh cho nhau qua đôi bàn tay ấy...

oOo

Sáng hôm sau...

-Dậy đi!

-Đang ngủ, đừng phá!

-Dậy mau!

Bọn chúng lôi Thiên Thiên trong lúc cô bé ngáy ngủ và buộc một mớ gì đó quanh người cô bé, rồi trói tay cô vào song sắt.

-Các người muốn giết cô ấy sao?

Thiên Thiên ngạc nhiên khi chung quanh mình giờ toàn là thuốc nổ. Tay cô lúc này đã bị buộc chặt vào song sắt không thể cựa cựa.

-Này, trò gì thế hả? Trò này không vui đâu nhé!

-Trò này vui mà, yên tâm đi.

Cát Luân nhào tới ngăn cản nhưng bọn họ lại buộc thêm một mớ thuốc nổ nữa vào người Khả Tuyết.

-Các người muốn gì?

-Tao cũng không hiểu. Tao chỉ thừa lệnh mà làm. Rút thôi!

Phát nói rồi ra lệnh cho cả bọn rút lui. Cửa thoát duy nhất lúc này hoàn toàn không khóa và cũng chẳng ai canh gác. Chốt pháo nổ đã mở... Năm phút đếm lùi...

-Cát Luân, anh chạy đi! Thiên Thiên nói.

-Anh...

-Phải, anh hãy... bỏ mặc em đi. Chạy đi... Khả Tuyết yếu ớt nói.

Cát Luân nhìn Thiên Thiên rồi nhìn Khả Tuyết.

“Thời gian gấp gáp, mình chỉ có thể cứu được một người thôi. Ai đây? Thiên Thiên hay Khả Tuyết? Mình...”

Thiên Thiên...

Hay Khả Tuyết...

Không còn thời gian để đắn đo!

Cuối cùng, Cát Luân đã chọn Khả Tuyết.

Hắn khẩn trương tháo dây trói cho Khả Tuyết và tỉ mỉ tháo quả bom hẹn giờ trên người nàng. Ánh mắt hắn lúc này chỉ tập trung vào Khả Tuyết, chẳng mảy mai bận tâm tới Thiên Thiên.

Thiên Thiên không nói lời nào. Cô nhóc mím môi cho nước mắt đừng trào ra. Cô khóc không phải vì đối mặt với cái chết mà vì... đó là chọn lựa của Cát Luân. Cát Luân đã chọn Khả Tuyết. Phải thôi, chỉ có Khả Tuyết không khiến hắn nhớ tới quá khứ, chỉ có Khả Tuyết đem tới cho hắn cảm giác mình là cả thế giới với nàng, và có nàng mới đem tới cho Cát Luân cuộc sống bình dị mà hắn từng ước muốn...

Còn 59 giây...

Còn 30 giây...

Cát Luân ẵm Khả Tuyết rời khỏi căn phòng. Từng bước chân gấp gáp của Cát Luân như từng bước Thiên Thiên cảm thấy cái chết cận kề.

Cô nhóc mỉm cười. Tim cô đau, nhưng cô chấp nhận và ủng hộ chọn lựa đó của Cát Luân...

“Vĩnh biệt anh... Hai người phải hạnh phúc, nếu không thì...”

Thế nhưng...Cát Luân đã quay trở lại.

-Thiên Thiên!

-Cát Luân, anh mau đi đi. Không kịp nữa đâu.

-Anh phải cứu em.

-Không kịp đâu.Chỉ còn 10 giây thôi. Chạy nhanh đi! Chị Khả Tuyết cần anh hơn em, anh biết điều đó mà!
Cát Luân rồi cả lên. Hắn không đủ tỉnh táo để suy nghĩ bất cứ gì. Những gì hắn làm bây giờ giống như một bản năng...

Và rồi, cuối cùng, hắn ôm chầm lấy Thiên Thiên. Hắn quyết định sẽ chết cùng với Thiên Thiên. Nếu phải nhìn cô nhóc chết, thì thà Cát Luân sẽ ở bên cạnh cô nhóc. Mãi mãi...

-Anh yêu em, Thiên Thiên.

-Cát...Luân...

Một tiếng nổ dữ dội vang lên...

Một làn khói trắng bốc lên nghi ngút sau tiếng nổ... Và...không có trái bom nào hết...

Khả Tuyết bước vào, khỏe mạnh và lạnh lùng. Sau lưng nàng là Phát và bọn đàn em.

-Khả Tuyết, tại sao em...?

Nàng nhìn Cát Luân ôm chặt Thiên Thiên trong tay mà đau đớn và cay cú...

-Khi anh cõng trói cho em, em cứ ngỡ anh đã chọn em. Em đã rất hạnh phúc, anh biết không? Vậy mà khi anh đặt em bên ngoài để vội vã chạy vào trong, em hiểu ra rằng... anh đã chọn cứu em vì anh không thể để em chết vì anh, vì anh còn mắc nợ em một ân tình và một lời hứa. Anh không hề yêu em! Người anh yêu là cô ta! Anh chỉ yêu Thiên Thiên. Anh thà chết chung với cô ấy chứ không bỏ chạy. Em... em đã mất anh rồi...

-Khả Tuyết! Tất cả chuyện này là thế nào?

Cát Luân muốn nghe lời giải thích từ Khả Tuyết. Vừa lúc đó một nhân vật mới xuất hiện. Mà cũng không mới lắm đâu.

-Thôi nào, cô gái.

Bầy Cảnh xuất hiện và trở thành chỗ dựa để Khả Tuyết dựa vào vai lão mà khóc.

-Bầy Cảnh?

-Là tao đây. Lâu quá không gặp rồi phải không.

-Ông muốn gì?

-Tao đã bảo rồi. Tao muốn cái mạng của mày. Hai đứa mày phải trả giá cho con mắt của tao.

-Chính ông đã mua chuộc Phát Rô để hắn tiếp tay ông hãm hại Dũ Trọng và em gái tao.Có phải vậy không?

-Phải. Không những vậy, tao còn giúp cho cô gái này nhận rõ bản chất giả dối của mày.Nếu không có cô gái ấy nghĩ ra cách này để thử độ chung thủy của chồng mình thì kế hoạch của tao cũng không thành công đâu. Tiếc là cô gái ấy hiểu mày chẳng bằng tao. Và tao đã hoàn toàn đúng khi đoán được mày sẽ chết chung với con bé đó sau khi cứu Khả Tuyết.

-Tiếp theo ông còn định gây thêm bao nhiêu chuyện mới chịu dừng tay lại hả?

-Đợi đến lúc người ta kết án tử hình thẳng Trọng vì tội buôn thuốc phiện xong,tao sẽ cho hai đứa tụi bây theo cùng.

-Lão... là đồ dê tiện!

Lão cười khoái trá, mặc cho Cát Luân rít từng tiếng qua kẽ răng. Lão cứ cười, dịu dàng choàng tay qua vai người đẹp Khả Tuyết.

-Ông lừa tôi! Ông bảo chỉ xem phản ứng của Cát Luân thôi mà! Ông bảo chỉ muốn giúp tôi, vì tôi trông giống con gái quá cố của ông. Giờ ông lật lọng hay sao? Mau thả anh ấy ra!

-Ngoan nào. Lão vuốt tóc Khả Tuyết và cười nham hiểm. Ta làm gì có con cái gì kia chứ. Dù gì thì kết quả hôm nay ta phải cảm ơn cô nhiều lắm. Ta đặt sẵn tiệc rồi, chúng ta còn phải ăn mừng, đúng không nào?

-Không! Tôi không đi cùng ông. Thả Cát Luân ra ngay. Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!

Lão nhếch miệng cười và thờ ơ...

25. Chương 25

Nhà thi đấu lúc này dường như trở nên quá rộng, trải rộng tới tận trời. Nó khiến cô nhóc Thiên Thiên trở nên nhỏ bé giữa không gian rộng lớn ấy. Nhưng vẫn như ngày trước, ở bên cạnh Cát Luân, Thiên Thiên luôn có cảm giác an toàn và được che chở. Tay cô nhóc đặt gọn trong bàn tay Cát Luân, từng nhịp tim cứ náo nức, rộn ràng, bất chấp hoàn cảnh nguy hiểm lúc này.

Tiếng “ọc ọc” thỉnh thoảng phát ra từ bụng Thiên Thiên khiến cô nhóc lảng lảng quay đi, ngượng chín cả người nhưng vẫn cứ vờ như không có gì. Hắn phì cười.

-Em đói?

Cô nhóc liếc hắn, gật gật.

-Anh cũng vậy.

-Phải thoát khỏi đây thôi. Lão Bẫy Cảnh định giữ chúng ta lại làm gì kia chứ?

-Tất nhiên chúng ta sẽ thoát khỏi đây. Nhưng phải kiên nhẫn chờ...

-Chờ cái gì mới được?

-Đừng nôn nóng. Sẽ có người đến cứu chúng ta. Anh tin là như vậy?

-Ai ?

-Anh cũng không biết. Chỉ sợ không ai thấy dấu hiệu anh để lại thôi.

-Em không thích bị nhốt thế này chút nào cả.

-Đừng lo. Dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ ở bên cạnh em.

Hắn hôn lên trán cô bé – một cảm giác rất dịu dàng, thật ngọt ngào...

-Em không cố ý đâu. Thiên Thiên ngược lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

-Chuyện gì?

-Em không nên nhắc lại quá khứ của anh... Em sai rồi, em đã nói những lời lẽ thật ngốc. Em xin lỗi... Em không biết tại sao khi ấy lại thốt ra những thứ như thế. Em luôn muốn tìm cách nói với anh lời xin lỗi này nhưng...

Cát Luân nhìn cô nhóc với cái nhìn sâu thẳm, một cái nhìn xoáy sâu vào tâm can người khác.

-Em không hối hận sao? Yêu anh và chọn anh em chẳng được gì. Nhưng anh Hai thì khác. Anh ấy có thể đem đến mọi thứ cho em.

-Nếu cần một thứ gì đó, em sẽ tự mình lấy, hoặc là anh sẽ lấy nó cho em. – Thiên Thiên cười tinh quái. Sau, cô nhóc ngả đầu vào ngực hắn. – Em chỉ cần anh thôi. Lúc đầu em đã rất buồn vì anh đã chọn Khả Tuyết lúc ấy. Em không phải vì thất vọng, mà vì em... em đang ghen với chị ấy. Nhưng sau đó, khi nghĩ đến mạng sống của anh đầu em lại trống rỗng. Đối mặt với cái chết thật đáng sợ. Nhưng thấy người yêu mình bị tổn thương còn khó chịu hơn nhiều. Nếu lúc đó anh bỏ mặc em, em cũng sẽ vui. Em không hận hay trách giận gì anh đâu. Thật đó.

-Có lẽ khi này Khả Tuyết đã nói đúng. Lúc đó anh chẳng còn tỉnh táo để đắn đo. Anh... đã cứ xử theo bản năng. Anh chỉ biết hai điều: Khả Tuyết không thể chết và...anh không thể mất em. Nếu chuyện đó xảy ra một lần nữa hay một trăm lần cũng vậy. Anh cũng sẽ hành động tương tự. Anh vẫn sẽ cứu cô ấy trước và quay lại bên cạnh em, mãi mãi bên cạnh em.

-Em nhớ là anh đã thừa nhận là anh yêu em, đúng không? Em nghe rõ ràng, không được chối đâu nhé.

-Em có nghĩ anh nói dối em không?

-Kẻ sắp chết sẽ không bao giờ nói dối. Em tin anh.

Hắn siết chặt cô bé vào lòng. Dù những cố gắng hai năm qua bỗng chốc tan như bọt biển. Nhưng lúc này đây là giây phút hạnh phúc, vui vẻ nhất đời hắn từ trước đến nay. Thoáng nghĩ đến Trọng, lòng hắn mang đầy tội lỗi. Nhưng có lẽ Trọng nói đúng. Tình yêu không thể là vật trao tay mà ta có thể nhường cho kẻ khác thế nào cũng được...

“Anh Hai, em xin lỗi”.

oOo

Cánh cửa bất ngờ mở toang và lão Bầy Cảnh cùng đàn em ủa vào. Theo sau cùng là Phát Rô. Có điều gì bất thường thể hiện rõ trên khuôn mặt hắn. Một cái gì lo lắng, phân vân thể hiện rõ qua từng bước chân nặng nề...

-Tóm cổ con bé lại!

Lão ra lệnh. Lập tức những tên to con với vũ khí lăm le trên tay tiến về phía cả hai tách họ và giữ gọn họ trong những cánh tay hộ pháp. Thiên Thiên lợi dụng sơ hở của một tên trong bọn, cướp vũ khí của gã và đập gã vỡng ra xa. Một tên khác lập tức chĩa súng vào đầu Cát Luân uy hiếp Thiên Thiên.

-Các người... khôn kiếp thật!

Cô nhóc nói như nghiêng qua kẻ rằng rồi ném vũ khí đi. Đàn em của lão Bầy ủa tới túm lấy cô nhóc. Cát Luân cố vùng ra khỏi bọn họ nhưng vô ích.

-Không được động tới Thiên Thiên!

Lão Bầy cười ma mãnh rồi ra hiệu. Đàn em của lão hiểu ý ông chủ, lấy ra một bình nước đục ngầu đưa cho Thiên Thiên.

-Uống đi!

-Cái đó làm gì hử, có ngọt không?

-Còn đùa được sao? Hoặc mày uống hoặc thằng kia chết.

Cô nhóc nhìn lão, nắm tay nắm chặt lại...

-Uống thôi chứ gì?

-Ừm.

Cát Luân nhất quyết không chịu uống:

-Không được, đó là Heroin dạng lỏng, trong một lúc dùng chừng ấy thuốc em sẽ chết đó. Tuyệt đối không được nghe theo hắn, Thiên Thiên!

-Câm mồm!

Lão Bầy cố tình bắn xuyết qua vai Cát Luân. Hắn nghe vai nhói lên, đau rát. Máu bắn ra, từ từ thấm ướt áo.

-Luân! Được thôi, tôi uống!

-Đừng... Thiên Thiên, cứ mặc kệ anh!

-Em không thể để anh chết được, không thể...

Thiên Thiên nhắm nghiền mắt cố nuốt cho hết mớ nước khó uống đó. Chỉ vài phút sau... Thiên Thiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi, bay bổng. Cô bé ngất đi.

Cát Luân vùng ra, chạy tới bên cạnh Thiên Thiên...

-Mau gọi bác sĩ!

-Khác nào tao tự tổ cáo mình.

-Tôi...quỳ dưới chân ông được không? Đừng hại Thiên Thiên. Người gây thù với ông là tôi kia mà. Có đòi nợ hãy đòi tôi đây. Tôi van ông đừng giết chết Thiên Thiên.

Hắn quỳ dưới chân Bảy Cảnh. Lão hả hê vô cùng. Lão chìa súng vào đầu Cát Luân.

-Cảm động quá nhỉ? Được! Tao sẽ giải thoát ày để cả hai cùng theo xuống suối vàng cho vui vậy nhé?.

Lão chìa súng vào đầu Cát Luân, lên cò...Thiên Thiên cố mấp máy...

-Đ...đừng...

Lão bóp cò.

-Không đ...ược!

Thiên Thiên dùng chút sức lực ít ỏi đẩy Cát Luân ra và đỡ cho hắn đầu đạn đó... Tiếng súng vang lên như xé không gian.

-Á!

Cô bé thét lên đau đớn.

-Thiên Thiên!

-Em... xin lỗi... k...không thể... giúp được anh... Em... muốn anh... biết là... em... r...rất yêu...

Nước mắt Thiên Thiên chảy xuống, tay nắm chặt lấy tay Cát Luân rồi lịm dần trong vòng tay hắn...

-Thiên Thiên! Thiên Thiên...đừng bỏ anh, đừng chết mà...đừng bỏ anh ...

Thiên Thiên lúc này đã rơi vào hôn mê. Khóe môi vẫn như mỉm cười...

-T-H-I-Ê-N T-H-I-Ê-N!....

Hắn ôm lấy cô bé. Tim hắn như nát thành từng mảnh vụn. Hắn như phát điên lên, liều mạng lao về phía lão Bảy Cảnh như con thú hoang bị trúng thương.

Ai đó bất ngờ đập vào đầu hắn. Hắn cảm thấy choáng váng, rồi sau đó chẳng còn biết gì nữa...

oOo

-Thiên Thiên, đừng chết...Thiên Thiên!

Cát Luân vừa trải qua một cơn ác mộng kinh khủng. Hắn mơ thấy mình mất đi Thiên Thiên, hắn mơ thấy một Thiên Thiên đắm đuối trong máu...

-Là mơ ư? May quá...

Hắn thở gấp gấp.

Sực nhớ, hắn nhìn quanh. Người mặc áo blue trắng đang đứng xem xét bệnh án kia có lẽ là bác sĩ. Vậy nơi đây là bệnh viện? Hắn thấy đầu mình đau, vai mình đau, toàn thân nhức nhối và có dấu tích băng bó. Chân hắn không cựa cựa được.

“Sao thế này?Chuyên gì đã xảy ra chứ?”

Hắn nhận ra hai chân mình đều bị siêng lại không thể nhún nhích. Ngược nhìn hai người mặc cảnh phục đứng gác ngoài cửa phòng bệnh càng khiến hắn không hiểu điều gì đang xảy ra.

-Sao tôi lại ở đây?

Một người mặc cảnh phục bước vào và tiến tới chỗ hắn...

-Anh Gia Cát Luân, anh đã thấy khá hơn chưa?

Cát Luân không mấy nhiệt tình tiếp chuyện với cảnh sát.

-Tại sao lại trối tôi chứ?

Người cảnh sát giở tập hồ sơ trong tay ra và đọc trước mặt hắn:

- Anh Gia Cát Luân, đây là lệnh bắt. Cảnh sát Liên bang Ocean quyết định bắt giam anh về tội giết cô Lưu Khả Tuyết và làm bị thương nghiêm trọng cô Khuê Thiên Thiên. Đây là lệnh bắt khẩn cấp. Anh có 48 tiếng đồng hồ để liên hệ với luật sư. Hoặc chúng tôi sẽ chỉ định cho anh một luật sư nếu cần.

-Tôi không giết ai cả!

-Anh nên để dành những lời biện bạch đó trước tòa.

-Các người điên rồi, sao tôi có thể giết Khả Tuyết và Thiên Thiên được. Thiên... Thiên Thiên? Cô ấy ra sao rồi?

-Tình trạng hiện rất nguy hiểm, vẫn chưa qua được cơn nguy kịch. Có lẽ người ta chỉ có thể trông chờ vào cái gọi là kỳ tích thôi.

Tại Cát Luân giờ nghe lòng bùng, những lời của viên cảnh sát cứ như những âm thanh tạp nham chói tai. Lúc này trong hắn chỉ còn cảm giác lo lắng. Tâm trí hắn giờ chỉ đủ chỗ trống ối Thiên Thiên của hắn.

-Thiên Thiên, anh hại em rồi. Không, hãy thả tôi ra, tôi phải gặp Thiên Thiên, tôi phải gặp cô ấy. Thả tôi ra!

Hắn hét lên đến độ toàn bệnh viện đều nghe thấy. Hắn quăng mọi thứ trong tầm tay. Các y tá và bác sĩ phải tiêm cho hắn một liều thuốc an thần để hắn chịu ngủ yên.

Khi hắn tỉnh lại, người đầu tiên hắn gặp là Dũ Trọng và Mộc Lan.

-Anh Hai...

-Đừng nói gì, em đang bị thương đó.

-Em không giết Thiên Thiên. Cô bé đã vì em mà uống hết bình Heroin lỏng đó, và sau đó đỡ cho em một phát súng. Em không giết Thiên Thiên. Làm sao em có thể giết người con gái em yêu hơn cả tính mạng của mình cơ chứ.

-Anh biết mà.

-Nhưng mọi bằng chứng đều chống lại anh. Cả nhân chứng cũng vậy? Mộc Lan thở dài.

-Ai?

-Phát Rô. Nhưng sau khi làm chứng buộc tội em thì hắn đã biến mất.

Mộc Lan nói. Trọng tức tối đập tay vào tường:

-Lỗi tại anh đã đến trễ. Lỗi tại anh cả. Trọng rầu rĩ nói.

-Lão Bẫy Cảnh thì sao? Chính lão chủ mưu chuyện này!

-Lão đâu có ngu ngơ tới mức để cảnh sát lần ra cái đuôi của mình chứ. Hiện trường hoàn toàn bất lợi cho em. Lúc anh đến thì căn phòng hoàn toàn kín và bị khóa từ bên trong. Chỉ có ba người trong ấy. Trên tay em thì cầm súng, còn trên nền chỉ có dòng chữ bằng máu của Thiên Thiên tố cáo em giết Khả Tuyết và muốn hại cả cô ấy rồi lại bị cô ấy đánh ngất đi trong lúc cả hai giằng co. Nhưng vì bị thương quá nặng nên...

-Căn phòng kín ư?

-Phải.

Căn cứ theo hiện trường lúc anh và cảnh sát tới đó, Khả Tuyết chỉ mới chết cách đó không lâu. Thiên Thiên thì ...mất quá nhiều máu. Lẽ ra cô bé đã chết nếu không có cái này...

Trọng đưa cho Luân Viên Ngọc Trai đỏ bị vỡ thành nhiều mảnh được Trọng gói lại cẩn thận để trao lại cho Luân.

-Thiên Thiên....

-Bọn anh tin em. Nhưng luật pháp họ cần chứng cứ. Cơ hội duy nhất của em lúc này là Thiên Thiên... Nhưng anh chỉ sợ...

Cát Luân quay lưng đi.

-Thiên Thiên mà chết đi thì em cũng không muốn sống nữa.

-Luân...

-Hai người hãy cho em yên.

-Nghỉ ngơi đi. Bọn này sẽ tìm luật sư giỏi nhất cho em.

Hắn không còn quan tâm họ nói những gì. Hắn bản thân như kẻ mất hồn...

Vừa ra bên ngoài Trọng ngồi chờ xuống ghế.

-Tại sao lại ra có sự như vậy? Thiên Thiên sắp chết. Cát Luân thì sắp đối mặt với cái án giết người nghiêm trọng... Thằng Bầy Cảnh... tao sẽ giết chết mày!

Mộc Lan thở dài nhìn Trọng:

-Dùng bạo lực thì có ích gì? Tốt nhất anh nên giúp tôi tìm chứng cứ gỡ oan cho Cát Luân. Điều quan trọng bây giờ là phải tìm cho Cát Luân một luật sư giỏi để bào chữa cho anh ấy.

-Đúng. Tổn bao nhiêu tiền cũng được, nhất định phải minh oan cho Cát Luân.

-Theo tôi thấy tiền chỉ là chuyện nhỏ. Chuyện đáng nói là các luật sư trong thành phố đều nằm trong sự chi phối của Bầy Cảnh cả rồi. Muốn tìm một kẻ chịu giúp đỡ thật không dễ dàng chút nào.

Trọng quay nhìn Mộc Lan với vẻ nghi ngờ.

-Sao cô biết?

-Tôi là một nhà báo. Động não một chút đi.

-À, có lẽ là vậy. Cái gã luật sư mà bên cảnh sát chỉ định cho em trai tôi trông hắn cũng chẳng ra hồn. Thậm chí hắn không thèm xem xét hồ sơ vụ án đã lên tiếng khuyên em trai tôi nhận tội để xin sự khoan hồng, giảm nhẹ bản án...

Mộc Lan có vẻ trầm tư. Nét mặt nàng đắm chìm suy nghĩ...

-Vẫn còn một người có thể bào chữa cho Cát Luân, duy nhất chỉ người ấy thôi.

-Ai?

-Chính là bản thân anh ấy. Không ai giỏi bằng Cát Luân cả. Anh biết điều đó mà.

-Bây giờ nó không thiết sống nữa thì lấy gì mà tự bào chữa đây?

-Kỳ tích sẽ xuất hiện. Nhất định sẽ xuất hiện...

-Cô đứng đó mà đợi kỳ tích vớ vẩn của mình đi.

-Sao anh mất niềm tin vào em trai mình vậy? Ai đã cứu anh khỏi bàn thua trông thấy, thay Heroin bằng bột mì và báo trước cho Cát Lan nguy hiểm để đề phòng? Ai đã liên hệ với cha tôi xin sự giúp đỡ, làm ọi chuyện to tát y như thật để kẻ nội gián sơ hở tự lộ chân tướng? Hừ, chắc là Cát Luân không thể ngờ rằng anh trai mình lại là một gã gốc gác ghê tởm như vậy.

-Cô có im không hả?

Trọng định giờ tay tắt Mộc Lan nhưng anh dừng lại. Bây giờ đầu anh rất rối rắm.

-Tôi xin lỗi. Cô nói đúng. Tôi chỉ là một tên ngu dốt, ngốc nghếch. Lúc ấy, giá mà tôi tìm thấy cuộn băng ghi âm kia sớm hơn...

-Cuộn băng ghi âm nào?

-Từ lâu Cát Luân đã nghi ngờ rằng trong đám thuộc hạ của tôi có nội gián và nhà tôi đã bị nghe lén. Nó đã tương kế tựu kế, để mọi thứ diễn ra đúng y như những gì kẻ kia mong muốn, mặt khác cài chế độ thu âm trong máy điện thoại. Trước khi nó rời khỏi nhà, nó đã dùng điện thoại của mình gọi điện ấy điện thoại ở nhà và cũng không quên đem máy thu âm bên người, nhờ vậy mà toàn bộ diễn biến cuộc gặp của nó với thằng Phát đều được thu âm lại. Tiếc là tới đoạn quan trọng nhất thì lại hết pin. Nhưng cũng nhờ những gì nó để lại ấy mà tôi mới dẫn cảnh sát tới chỗ bọn bắt cóc. Nhưng không ngờ chính tôi lại góp phần hại em trai mình!

-Giờ thì cuộn băng đó ở đâu?

-Ở nhà.

-Tại sao khi khám nghiệm hiện trường cảnh sát không tìm thấy trong người Cát Luân cuộn thu âm nào hết?

-Có khi nào bọn chúng đã cất đi không?

-Chắc chắn là vậy rồi...Nhưng cũng may mắn là chúng ta vẫn còn một cuộn băng...

-Tôi bỏ cuộn băng đó rồi.

-Cái gì?

Mộc Lan đứng phắt dậy nhìn Dũ Trọng, ánh mắt rất tức giận!

Trọng đau khổ úp mặt trong hai bàn tay mình...

-Trong lúc tức giận tôi đã quăng nó đi vì thấy nó vô ích quá...

-Anh... Anh là đồ ngu!

26. Chương 26

Cát Luân không ăn không uống, không nói, không cử động, cứ như một xác chết bất động. Chân hắn bị siềng nhưng lòng hắn thì bay tận đâu đâu. Không ai khuyên can được hắn. Cứ cái đà này, hắn sẽ chết trước khi phiên tòa sơ thẩm diễn ra.

Những kỉ niệm ngọt ngào về Thiên Thiên từ xa xưa nào đó cứ ủa ạt tràn về. Hắn cứ như thế, sống trong những ảo tưởng để được thấy cô bé khóc, cô bé cười...

-Thật là một kẻ si tình. Tôi không tin anh ta lại giết người yêu mình.

-Tôi cũng vậy.

Hai cô y tá xì xào. Họ cũng cảm thương cho chuyện của hắn và Thiên Thiên. Người thì hôn mê đã ba ngày trời, người thì đang muốn tuyệt thực mà chết theo thì phải.

Dũ Trọng không cam lòng! Dù chuyện gì xảy đến thì anh cũng muốn cho Cát Luân gặp mặt Thiên Thiên. Nếu không cứ thế này anh sẽ mất cả Thiên Thiên, cả Cát Luân... Anh quyết định làm một chuyện hết sức rồ dại, nông nổi...

Tối hôm ấy, Trọng kéo một đám người đến làm náo loạn bệnh viện. Lựa lúc có thời cơ, anh đánh ngất hai người cảnh vệ gác cửa và sai người khiêng Cát Luân đến khu phòng bệnh nơi Thiên Thiên đang điều trị...

-Cát Luân, em nghe anh nói không? Anh dẫn em đến chỗ Thiên Thiên đây mà.

Trọng vừa đi vừa nói. Cát Luân luôn miệng thêu thảo tên của Thiên Thiên. Tầm lòng một người anh trai nhìn thấy em trai mình như thế khiến Trọng càng bất chấp việc mình làm...

Cuối cùng Dũ Trọng cũng đưa Cát Luân đến phòng Thiên Thiên. Ông Tuấn cha Thiên Thiên ngạc nhiên khi thấy Dũ Trọng và người của anh khiêng Cát Luân đến.

-Cậu bày trò gì thế này?

-Mọi chuyện cháu sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng hôm nay thì cháu nhất quyết phải cho Cát Luân gặp được Thiên Thiên. Cháu xin lỗi...

Ông Tuấn đưa mắt nhìn Trọng, nhìn Cát Luân rồi quay mặt đi, để Trọng muốn làm gì thì làm. Thâm tâm ông cũng không hề tin Cát Luân lại hãm hại Thiên Thiên.

Giờ thì Cát Luân đã ở ngay bên cạnh Thiên Thiên, dù ánh mắt hắn vẫn mơ hồ và lí trí thì hư ảo. Trọng đặt tay Thiên Thiên vào tay Cát Luân và siết chặt tay hai người. Có lẽ đôi tay quen thuộc ấy đã đánh thức lý trí đang muốn vùi trong mơ tưởng của Cát Luân. Mắt hắn nhìn qua Thiên Thiên, có hồn hơn, linh hoạt hơn.

-Thiên Thiên...

-Cô ấy đang ngủ. Cô ấy sẽ không sao hết. Em phải tin như vậy, em biết không? Vì vậy em phải cố gắng lên, nếu không khi Thiên Thiên tỉnh dậy sẽ không thể thấy em được. Cố gắng lên, Cát Luân à.

Trọng nói, sau đó ra ngoài để Cát Luân một mình với Thiên Thiên trong ấy.

Chỉ cần ở cạnh Thiên Thiên, Cát Luân có thể cảm nhận được cô bé. Hắn cầm bàn tay cô bé đặt lên má mình âu yếm. Hắn nhẹ nhàng hôn lên bờ môi nhợt nhạt.

-Em phải sống. Hãy mở mắt nhìn anh đi, đừng ngủ nữa, Thiên Thiên. Anh không thể sống thiếu em. Anh đã sai rồi. Anh không nên để hai chúng ta phải chịu đau khổ suốt một thời gian dài...

-Anh cứ cho là mình can đảm, nhưng thật ra anh rất hèn. Anh không can đảm yêu và kiên quyết trong tình yêu như em... Anh không dám đấu tranh và cố gắng cho tình yêu như em. Anh rất khâm phục em...

-Hãy tỉnh lại đi, anh sẽ nói với em lời lẽ chân thành nhất từ nơi con tim mình. Rằng Anh yêu em hơn mọi thứ có trên đời này. Rằng anh thật sai lầm khi đẩy em vào vòng tay của Trọng. Anh đã hiểu ra rằng: Tình yêu là thứ không thể xẻ chia, nhường nhịn cho dù bất cứ lí do nào...

Cát Luân gục đầu lên cánh tay Thiên Thiên mà khóc. Chưa bao giờ hắn thấy mình yếu đuối, tuyệt vọng tới mức này. Thiên Thiên là tất cả với hắn và không có bất cứ gì có thể thay thế được...

-Nếu thời gian có quay lại, anh muốn mình sẽ không phải bỏ phí bất cứ giây phút nào khi ở bên cạnh em. Bây giờ anh hiểu ra thì chưa phải quá muộn đúng không em? Em hãy cho anh một cơ hội để bày tỏ đi, Thiên Thiên....

Thật lạ. Khi người ta mất, người ta mới biết quý trọng. Khi người ta sai, người ta mới ước giá mà mình chưa từng làm lỗi. Liệu mọi thứ đang dần biến mất kia sẽ lại trở về như một kỳ tích hay chẳng? Khi tuyệt vọng, người ta cứ trông chờ vào kỳ tích. Mà kỳ tích thì...

Cảnh sát xông vào.

-Anh Cát Luân, anh phải theo chúng tôi về.

-Không, tôi không đi đâu cả!

-Anh...

-Suyt.

Mộc Lan xuất hiện sau lưng họ...

-Các anh không thấy họ đáng thương lắm sao? Cô ấy có thể sẽ không qua được đêm nay. Dứt Cát Luân khỏi Thiên Thiên lúc này chẳng khác nào tuyên cho anh ấy bản án tử hình mà chưa cần thông qua phán xét. Luật khi nào mà chẳng đi kèm với lệ. Hãy thông cảm cho họ đi.

-Nhưng...

-Yên tâm, tôi sẽ nói với sếp của các anh những lời thật tốt. Tin tôi đi mà. Anh ta cũng không trốn đi được cả với cái thể trạng đó đâu. Hơn nữa, người của cảnh sát giờ bố trí khắp nơi, một con muỗi cũng không thoát. Nói gì tới một Gia Cát Luân trời gà không chặt?

Họ nhìn Mộc Lan. Lời lẽ cô gái này không chỗ nào có thể phản đối được. Cách nói nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát, gọn gẽ đầy thuyết phục...

-Thôi được, coi như tôi nể lời cô Mộc Lan. Nhưng sáng mai tôi vẫn phải đưa anh ta về trước khi mọi chuyện tới tai cấp trên.

-Vậy đi nha! Theo tôi, tôi đãi các anh ăn tối.

-Nhưng...

-Ngại gì, đi nào. Từ chối lời mời của một cô gái thì không lịch sự chút nào cả, nhất là một quý cô xinh đẹp như tôi đây, đúng không nào?

Ồi, Mộc Lan đây cá tính đang thể hiện sự quyền rũ chết người mà không bắt cứ một gã đàn ông nào có thể cưỡng lại nổi. Thật là một vũ khí lợi hại!

-Thôi được vậy. Người chỉ huy gặt đầu.

Lúc đi ngang Dũ Trọng, cái nháy mắt của Mộc Lan khiến tim Trọng liêu xiêu.

-Anh cũng đi cùng chứ?

Trọng, sau một hồi ngất ngây nhìn cô gái, mới sực tỉnh và khẽ gật đầu. Dường như có thêm một anh hùng vừa ngã ngựa bởi ánh mắt mỹ nhân. Cô gái này...có một điểm gì đó cuốn hút lạ thường...

Suốt đêm hôm ấy, Dũ Trọng trò chuyện với Mộc Lan. Họ hiểu nhau nhiều hơn. Trọng như nhận ra rằng Mộc Lan đúng là cô gái sinh ra dành cho anh...

Trong phòng bệnh, Cát Luân cũng túc trực bên Thiên Thiên, kể chuyện cho cô bé nghe, vì ngày xưa cô bé rất thích nghe truyện cổ tích. Thiên Thiên hồn nhiên và luôn tin vào phép màu, vào những chuyện ly kỳ, huyền ảo của những câu chuyện cổ tích, những truyền thuyết. Cũng như cô bé đã từng ngất ngây, chăm chú khi nghe Cát Luân kể về truyền thuyết viên Nước Mắt Ngọc Trai và sự thiêng liêng gắn kết với câu chuyện ấy. Phải chăng chính niềm tin ấy đã khiến cô bé luôn sống mạnh mẽ, luôn tin tưởng và yêu ghét hết mình vì nó?

Giá mà thời gian quay trở lại...

Giá mà mọi thứ quay về điểm khởi đầu...

Giá mà kỳ tích là điều có thật...

Và khi ấy, trong giấc mơ của Thiên Thiên...

“Chung quanh như bông bành trong mây. Những cụm mây cứ mềm và mịn như phấn. Trong cái hư ảo của khói trắng, bóng người phụ nữ xinh đẹp hiện ra mỗi lúc một rõ nét. Nụ cười ấy thánh thiện như một thiên sứ với đôi cánh trắng đẹp tuyệt vời phía sau...”

Thiên Thiên nhận ra người ấy. Hình ảnh bà ăn sâu vào tâm trí cô nhóc mỗi đêm, nụ cười ấy, mái tóc ấy, vóc dáng ấy...

Bà bước đến, hôn nhẹ lên trán cô nhóc trùi mền, rồi lại quay lưng đi. Thiên Thiên chạy theo, nhưng càng chạy, càng cố sức thì bóng người ấy cứ xa dần...

-Mẹ, đợi con với!

Mây tan. Một dòng suối tinh khiết hiện ra trước mắt. Bên kia bờ suối là người phụ nữ mà Thiên Thiên gọi là mẹ. Vẫn là bà với nụ cười dịu dàng, đôn hậu...

Thiên Thiên bước tới. Một chân cô bé đặt xuống suối... Mát, rất mát...

Cô đặt thêm chân còn lại. Một bước, hai bước...

-Mẹ, đợi con theo với!

Người phụ nữ nhẹ nhàng lắc đầu:

-Đừng theo mẹ làm gì, Thiên Thiên à.

-Nhưng...

-Con nhìn đi, còn rất nhiều người đang lo lắng cho con, con không thể bỏ mặc họ được.

Sau lưng cô, những người thân yêu dần dần hiện ra. Cha, dì Linh, chị Mộc Lan, anh Dữ Trọng, các bạn... Họ đang đứng đó, nhìn cô tha thiết dù chẳng nói gì, nhưng ánh mắt ấy cũng đủ nói lên tất cả...

Thiên Thiên lại quay qua nhìn mẹ... Bà nói tiếp:

-Quan trọng hơn hết chính là chàng trai luôn ở trong tim con đó. Con không thể ra đi như thế này được. Bộ con không yêu cậu ta sao?

Sao mẹ cô lại biết đến Cát Luân nhỉ? Có phải vì cô thường hay kể về anh ấy với mẹ trong giấc ngủ không nhỉ? Có lẽ là như vậy.

Thiên Thiên ngược nhìn mẹ, mỉm cười:

-Không, con rất yêu anh ấy.

-Vậy thì quay lại đi, con yêu.

Thiên Thiên, Thiên Thiên!

Tiếng của Cát Luân văng vẳng. Thiên Thiên đang đứng giữa dòng suối. Ở bên kia là mẹ, ở bên này là mọi người thân yêu và rồi, có một bàn tay chìa ra như chờ đợi, bóng người ấy hiện rõ dần. Tim cô đập nhanh...

-Người ấy gọi con đó.

-Mẹ, bao giờ con gặp lại mẹ?

-Sẽ gặp, nhưng còn lâu lắm, bé Ngốc ạ. Thôi ...tạm biệt con.

-Mẹ, anh ấy tên là Cát Luân, anh ấy là người con yêu thương nhất đó. Mẹ trên trời nhớ cầu nguyện cho tụi con nhé!

Và rồi, hình bóng người đàn bà xinh đẹp biến mất.

Thiên Thiên đã quay lại, sà vào lòng những người luôn dang tay đón cô bé. Rồi tất cả biến mất, chỉ còn lại một người, với đôi tay vẫn kiên nhẫn chìa ra với cô.

Thiên Thiên nhìn Cát Luân và cũng khẽ đưa tay đặt vào tay hắn...

-Cát Luân, em sẽ ở lại... ”

Các ngón tay Thiên Thiên khẽ nhúc nhích, bờ mi he hé mở. Cổ quay đầu qua, người đầu tiên cô bé thấy là Cát Luân đang nằm gục bên giường, tay vẫn giữ chặt tay mình.

-Cát...Luân...

Hắn choàng tỉnh. Thấy ThiênThiên mở mắt, hắn vui mừng khôn xiết.

-Thiên Thiên, em tỉnh lại rồi, vậy là em sống lại rồi. Thiên Thiên!

Hắn ôm lấy cô bé, hắn vội vã chạy ra ngoài hét lên.

-Thiên Thiên tỉnh rồi, mọi người ơi, cô ấy đã sống lại rồi.

Hắn vui mừng tươi cười ra nước mắt. Cuối cùng thì cô bé đã sống lại.

Mọi người nhìn nhau vì cứ tưởng đây là giấc mơ. Khi biết đây không phải mơ, họ ôm chầm lấy nhau.

Dữ Trọng trong lúc quá phấn khích ôm lấy Mộc Lan, nhấc bổng nàng lên và quay vòng vòng. Một lúc sau anh mới nhận ra sự vô ý của mình. Mộc Lan không để ý tới vẻ mặt ngượng chín người của Trọng. Nàng cười- thứ cảm giác chưa bao giờ có.

-Tôi nói rồi mà! Kỳ tích sẽ xuất hiện!v

27. Chương 27

Cuối cùng thì phiên tòa xét xử vụ án giết người cũng diễn ra trong sự đón chờ của dư luận. Trong suốt thời gian ấy, những tin tức về Cát Luân, thành tựu cũng như quá khứ nhuộm bẩn của con người xuất chúng Gia Cát Luân trở thành đề tài bàn luận sôi nổi của báo chí và công chúng. Sự thật về việc Thiên Thiên là con gái ngoài hôn thú của tỉ phú Khưu Tuấn bị phanh phui và việc giữa bị cáo và nạn nhân từng có quan hệ yêu đương là thật cũng bị xăm soi. Tất cả những điều ấy khiến cho vụ án xét xử Gia Cát Luân trở thành đề tài nổi cộm trên các mặt báo và bản tin Sốt dẻo nhiều ngày liền...

Phiên tòa sơ thẩm, gã luật sư gà mờ không ngừng bị bên nguyên áp đảo. Gã chẳng những chẳng giúp được gì mà còn khiến mọi thứ đi vào bế tắc.

Được Mộc Lan gợi mở, Cát Luân quyết định hủy tư cách luật sư của gã ấy và tự mình đứng ra biện hộ ình. Tuy Thiên Thiên chưa hoàn toàn bình phục nhưng sự tiến triển khá tốt của cô bé khiến hắn cảm thấy tự tin trở lại. Hắn nhất định sẽ không phải khiến cô bé lo lắng thêm cho hắn nữa!

Sau khi xem xét những bằng chứng và hồ sơ khám nghiệm hiện trường mà Mộc Lan nhờ các mối quan hệ mật thiết của mình với giới cảnh sát có được, Cát Luân nở nụ cười thật khó hiểu.

-Phát hiện mới à?

-Anh biết Phát Rô ở đâu rồi.Và cả bí mật của căn phòng kín nữa.

-Vậy ư? Mộc Lan ngược nhìn hắn vui mừng.

-Nhà thi đấu không kín. Em không để ý thấy phía góc này có cái gì lạ lắm sao?

-Lạ chỗ nào?

Cát Luân chỉ tay lên phía trần nhà. Nơi có một mảnh la-phong được Cát Luân khoanh tròn lại.

-Mới nhìn thì khó nhận ra, nhưng màu sơn của tấm la-phong này so với những tấm khác có một chút khác biệt. Ở góc này, chỉ cần nhướng người một chút thì một người có thể leo lên và thoát ra ngoài theo các đường ống. Lúc đầu anh có nghi ngờ nhưng không chắc chắn. Hôm nay, khi em đem đến cho anh bản thiết kế của phòng thi đấu ấy, anh hoàn toàn tin chắc nó không kín, dù có khóa tất cả các cánh cửa lại đi chẳng nữa. Trên mái của căn phòng này có một khoảng khe hở khá rộng. Cho dù nó đã được lấp lại phần nào bởi hệ thống ống dẫn và máy điều hòa lắp bên trên, nhưng những khe hở giữa các đường ống ấy thì một người lớn hoàn toàn có thể đi qua dễ dàng.

-Nhưng làm sao họ qua mặt được cảnh sát và kiểm miếng ván khác thay vào khoảng la-phong bị phá ấy kịp khi cảnh sát ập đến?

-Theo anh, có lẽ lúc ấy tấm la-phong vẫn chưa được thay, nhưng do cảnh sát quá tập trung vào cánh cửa và nghĩ nó là căn phòng kín nên không để ý tới. Đến khi họ nghĩ đến điều này và quay lại kiểm tra một lần nữa thì tấm la-phong đã được thay.

-Sao anh biết điều đó?

-Thời gian chụp tấm ảnh này là hai ngày sau khi phát hiện ra án mạng. Thời gian ấy không trùng với những tấm ảnh khác.

-Vậy là: sau khi Bảy Cảnh ra lệnh giết Khả Tuyết và dựng lên hiện trường giả, vừa lúc cảnh sát đến, thế nên lão và thuộc hạ vội vã rút lui theo hướng đó. Nghĩa là chúng ta yêu cầu bên cảnh sát giám định lại miếng la-phong và tìm ra nơi nó được bán, ta sẽ biết được ai mua nó.

-Phải. Và còn điều này nữa, em xem đi. Để ý tấm thảm màu xanh kia, em thấy nó thế nào?

-Nhìn tấm hình này ư? Trên lối đi có một tấm thảm rất ngay ngắn, có gì lạ đâu? Căn phòng xây xong chỉ còn chờ ngày khánh thành nên mọi thứ phải ngăn nắp, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày hôm ấy.

-Ừ. Điều đáng nói là ở chỗ đó. Đêm mà Thiên Thiên tìm tới phòng thi đấu và bị nhốt chung với anh và Khả Tuyết, do thời tiết khá lạnh nên Thiên Thiên đã kéo tấm thảm đó để cho Khả Tuyết đắp. Nó không thể tự ngay ngắn như vậy được. Và không ai lại quan tâm tới cái thảm đó có ngay ngắn hay không làm gì vì chẳng ai ngu dại mà làm xáo trộn hiện trường, trừ khi...

-Có ai đó sắp xếp căn phòng cho thật hợp lí. Nhưng chính sự quá hợp lí đã để lộ sơ hở ư?

-Đúng. Chỉ cần kiểm tra là biết ngay.

-Một mấu chốt quan trọng nữa đó là nhân chứng Phát Rô. Bạn bè hắn bảo hắn thiếu nợ nên trốn nợ biệt xứ. Muốn tìm hắn đối chất không phải dễ. Nhưng giờ Thiên Thiên đã dần hồi phục, việc ấy không còn đáng lo nữa.

-Em quên một điều Thiên Thiên là người yêu của anh. Lời khai của cô ấy chỉ mang tính chất tham khảo, chứ khó mà thuyết phục quan tòa. Người ta có thể bảo rằng anh giết Khả Tuyết rồi cùng Thiên Thiên dàn dựng vở kịch chạy tội. Thiên Thiên vì anh mà sinh mạng còn hy sinh, nói gì là cho lời khai giả. Nếu bên nguyên lật ngược lại, cho rằng Thiên Thiên vì ghen mà giết Khả Tuyết, rồi anh vì cô ấy mà dựng lên mọi chuyện, mọi thứ sẽ càng phức tạp hơn nữa. Chuyện này không nên kéo cả Thiên Thiên vào. Giờ chuyện cần làm là tìm ra Phát Rô. Em nhớ nói với Trọng cho người theo dõi hành tung Bảy Cảnh phòng khi hắn bỏ ra nước ngoài. Thiên Thiên có thể cũng đang gặp nguy hiểm nếu như lão biết cô bé đã qua cơn nguy hiểm và có thể sẽ ra làm chứng chống lại hắn. Bên cảnh sát phải tăng cường người lên.

-Anh yên tâm. Thiên Thiên đã được cha đem về nhà. Dì Linh và anh Bảo biết chuyện đã quay trở về. Có họ ở đó không ai dám động tới cô bé đâu. Một con ruồi cũng khó qua lọt cửa nhà của tỉ phú Khưu Tuấn, nói gì Bảy Cảnh hay đàn em của hắn.

-Vậy thì anh yên tâm.

Mộc Lan đứng lên:

-Giờ em phải về đây. Dữ Trọng chắc đợi bên ngoài lâu lắm rồi.

-Hai người...

Mộc Lan vờ như không nghe, đứm mắt ngó mông lung... Cát Luân mỉm cười. Hắn thấy lòng mình nhẹ hẳn khi nghĩ đến anh trai. Hắn chợt nghĩ đến Thiên Thiên, không biết cô bé thế nào rồi...

oOo

-Con khỏe lắm mà, má lớn yên tâm đi.

-Nhưng con vẫn chưa được bước xuống giường đâu.

-Dạ...

Thiên Thiên tiu ngấu nghe lời. Cô ước gì mình có thêm đôi cánh, ước gì mình có thể tang hình để chui vào nhà giam thăm Cát Luân...

Điện thoại cô nhóc reo. Vừa định nhướn người lấy thì má lớn lại cầm lấy và nhận máy:

-Con bé đang ngủ. Có gì tôi nhắn lại cho.

-Bà đưa máy cho Thiên Thiên.

-Cậu là ai?

-Đưa máy cho Thiên Thiên!

Người bên đầu dây kia hét lên. Hơi thở gấp gáp, yếu ớt, đứt quãng...

Má lớn cúi giận cúp máy. Kẻ thô lỗ thể này chắc không phải người tốt rồi.

-Ai vậy má lớn?

-Lộn số con à.

-Lộn số?

Thiên Thiên cứ tưởng là Cát Luân. Nhưng mà Cát Luân đang trong nhà giam, sao mà gọi cho cô được? Cô đúng là ngốc nhỉ!

Cuộc gọi ấy thật ra của ai?

-Nó chết rồi đại ca.

-Giải quyết cho gọn. Thứ phản trắc như nó sống chỉ thêm chật đất thôi. Cỏ rác mà cũng học đòi yêu thương và cao thượng. Hừ, ta khinh!

Phiên xử án thứ hai diễn ra theo hướng có lợi cho Cát Luân. Hắn thể hiện rõ bản lĩnh của mình qua những ngôn từ sắc bén, tự tin đầy thuyết phục.

Chốc chốc vị chánh án nhìn hắn rồi gật gù. Cát Luân nhận ra ông. Đó là người thầy từng đặt khá nhiều niềm tin vào thành tựu và tương lai của hắn. Chắc sẽ chẳng bao giờ ông nghĩ mình sẽ gặp lại người học trò ấy trong hoàn cảnh trở trêu này...

Mộc Lan lại vào thăm Cát Luân với tư cách nhà báo và đem cho hắn những tư liệu mới tìm được. Tất cả đều khá khả quan.

-Em được tin mật báo là Bảy Cảnh vừa gửi một khoản tiền lớn vào tài khoản ở nước ngoài. Có lẽ lão định rời khỏi đây.

-Lão thoát dễ dàng vậy sao? Nhất định anh phải ném lão vào nhà đá để trả thù cho Khả Tuyết. Lão nhất định phải trả giá cho những gì lão gây ra.

-Em e sẽ không kịp. Hiện tại đối với vấn đề giải oan cho anh thì khả quan, nhưng nếu để lòi đầu lão ra pháp luật luôn một thể thì không đơn giản. Gã Phát Rô tới giờ vẫn chưa thấy tung tích, cứ như thể gã bốc hơi rồi vậy.

-Có lẽ hắn sẽ liên lạc với Thiên Thiên nếu biết cô ấy còn sống.

-Tại sao chứ?

Cát Luân nhìn Mộc Lan, nhún vai:

-Hắn yêu Thiên Thiên. Hắn đã thừa nhận hắn yêu Thiên Thiên. Có lẽ chính vì vậy mà hắn bán đứng anh trai anh. Không hiểu sao anh có linh cảm hắn sẽ tìm cách liên lạc với cô nhóc.

-Em sẽ cho người tăng cường giám sát khắp nhà. Hiện giờ mẹ em chăm sóc con bé rất kỹ. Con bé không thể ra ngoài cho tới lúc nó thật sự bình phục đâu.

-Lúc này anh rất muốn nhìn thấy cô nhóc, nhưng phải kiềm lòng lại. Không lâu nữa, khi phiên tòa kết thúc anh sẽ được tự do. Anh chỉ sợ...

-Anh biết cả rồi sao?

-Biết chứ. Đây là dịp cho người ra đua nhau phanh phui tất cả mọi chuyện về anh, về việc anh là con rơi của một ông trùm XHĐ, rồi anh từng là Hoàng tử học viện Luật BestLaw, rồi cả việc anh từng sống trụy lạc đến thế nào... Không những vậy lại còn liên lụy tới gia đình em... Anh...

-Anh đừng bận tâm chuyện ấy. Gia đình em cũng đâu phải lần đầu vướng vào chuyện thị phi? Thêm một chuyện như dính một chút sinh lên áo, bỏ vào máy giặt là đi hết thôi. Đừng nghĩ ngợi nhiều. Thiên Thiên đang đợi anh, anh không được thất bại trong ngày ra tòa ngày mai. Nhất định không được thất bại!

Cát Luân nhìn Mộc Lan thật sâu và đầy biết ơn. Mộc Lan tránh cái nhìn ấy và đứng dậy. Có lẽ tới lúc này nàng vẫn chưa thể rũ bỏ tất cả cảm giác đối với con người ấy. Có lẽ là chưa, có lẽ là một chút gì đó sẽ mãi mãi lưu lại, không thể phai được...

oOo

Trọng kiên nhẫn ngồi đợi Mộc Lan bên ngoài. Thấy nàng, tim anh lại rạo rức. Bóng dáng ai kia từ lúc nào đã trở thành một phần trong trái tim anh, và lớn dần, lớn dần từng ngày...

-Cát Luân ổn chứ?

-Rất ổn. Phiên tòa ngày mai chúng ta có rất nhiều lợi thế, cộng thêm tài biện luận của anh ấy nhất định sẽ thuyết phục được bồi thẩm đoàn. Tuy nhiên...

-Có phải nó còn day dứt chuyện của Khả Tuyết? Người chết thì cũng đã chết rồi.

-Cát Luân rất quyết tâm bắt cho được Bẫy Cảnh chịu tội trước pháp luật.

-Chỉ còn có thể cố bắt cho được Phát Rô. Tuy chúng ta không thể vạch trần Bẫy Cảnh, nhưng nếu tìm ra được thằng Phát chúng ta sẽ có cơ hội bắt hãn khai ra kẻ đứng sau. Thật đáng tiếc là cuộn băng ghi âm cuộc đối thoại của nó và Cát Luân đã bị anh ném đi mất rồi. Nếu không thì...

Mộc Lan trầm ngâm một hồi lâu. Bất chợt ánh mắt lóe lên một ý nghĩ...

-Anh Luân đã dùng điện thoại để ghi âm trực tiếp và gửi về máy ĐT có chức năng ghi âm ở nhà anh. Tuy anh đã quăng cuộn băng thu âm đi, nhưng không quan trọng. Chỉ cần anh nhớ thời gian cuộc gọi bắt đầu, sau đó chỉ cần gọi điện hỏi tổng đài. Họ sẽ thu cho chúng ta hàng trăm cuộn ghi âm như thế cũng được. Sao em không nghĩ ra điều này sớm hơn nhỉ? Bên ấy sẽ không tự động cung cấp đoạn băng ấy, nhưng nếu em ra tay chắc chắn sẽ được. Em có người bạn rất thân làm trong ngành ấy, và cô ta cũng rất hâm mộ Cát Luân lúc còn đi học, cho nên nhất định sẽ đồng ý giúp.

-Tuyệt vời! Em thật thông minh, Mộc Lan à!

-Giờ thì em sẽ gọi điện hẹn cô ta nói chuyện trực tiếp, nếu không sẽ không kịp mất thôi! Anh về một mình trước đi.

-À khoan!

Trọng gọi, Mộc Lan quay lại và ngạc nhiên nhìn anh. Anh chàng thường ngày đạo mạo mà sao dạo gần đây trông ốm ờ như một chú bé tập yêu thế nhỉ?

-Hả?

-Cảm ơn Lan...Nếu không có em thì...

-Chuyện nhỏ thôi. Vả lại tư cách một nhà báo không để cho em làm ngơ được. Quan trọng nhất là anh ấy có thể thoát tội và...em thì được độc quyền viết về vụ án này. Đôi bên đều có lợi thôi.

Mộc Lan là một cô gái thật tốt. Thật có phước cho ai lấy được cô ấy.

Từ hôm Trọng tự nguyện làm tài xế đưa đón và bảo vệ Mộc Lan trong lúc nàng giúp Cát Luân thu thập chứng cứ, anh càng lúc càng cảm thấy thích thú và yêu mến cái cô phóng viên kiêu luôn thám tử này. Đường như, con tim anh đã biết rung lên những giai điệu mới...

oOo

Tại phiên tòa cuối cùng. Sau nhiều giờ tranh cãi, bên nguyên hoàn toàn ngậm ngùi trước sự tài trí và xảo quyết của Cát Luân. Hãn tài tình đưa luật sư bên kia vào những cái bẫy tâm lý dựng sẵn và buộc ông ta phải tự đưa ra những nhận định có lợi cho hãn. Cả phiên tòa hôm ấy như là buổi thuyết trình của riêng hãn. Những luận cứ, luận điểm đưa ra rành mạch và rất có sức thuyết phục bồi thẩm đoàn...

Cuốn băng ghi âm Mộc Lan đưa cho Cát Luân vào giờ chót trở thành một chứng cứ khá hữu hiệu, gọi mở về một kẻ đứng sau bí ẩn nào đó giật dây mọi chuyện.

Tại gần kết thúc phiên tòa, bên nguyên ngậm ngùi ngồi phịch xuống... Ánh mắt lão luật sư thì thoảng nhìn về phía quan khách, nơi có lão Bảy Cảnh đang ngồi và cay cú ở dãy ghế phía cuối...

Cát Luân đưa lên cho bồi thẩm đoàn xem một bức ảnh chụp hiện trường xảy ra vụ án. Hắn kết thúc bài biện luận của mình bằng bức ảnh hắn nắm bắt được, còn tay phải vẫn cầm súng tại hiện trường...

-... Và tôi chỉ muốn nhấn mạnh thêm một chi tiết khá nhỏ nữa thôi mà có lẽ bên nguyên đã quên đưa ra. Các vị có thấy quá mâu thuẫn hay không khi một kẻ sát nhân mà lại cầm súng bằng tay phải. Trong khi đó... tôi-thuận-tay-trái. Các vị hãy chú ý tới vị trí lúc tôi gục xuống và vị trí vết đạn xuyên qua đầu nạn nhân. Nó cho thấy người ra tay cũng là kẻ thuận tay trái. Nhưng khi sắp xếp hiện trường, hắn không biết tôi cũng thuận tay trái như hắn, hòng đổ tội cho tôi cũng như xóa đi nghi ngờ đối với hắn, hắn đã để súng vào tay phải của tôi. Một đứa trẻ thôi cũng dễ dàng nhận ra: đây là một âm mưu gấp lừa bỏ tay người của hung thủ...

Luân ngược nhìn lên và chạm phải ánh mắt vị chánh án. Về mặt ông không lộ chút cảm xúc nào. Lúc này Cát Luân có thể nhìn thẳng vào mắt ông và tự tin kết thúc bài phản biện...

-Tôi không còn gì để nói, thưa quý tòa.

-Trong vụ này còn một nhân chứng chưa ra trình diện. Bác sĩ cho biết tình trạng cô ấy đã khá hơn, cậu có muốn...

-Không cần thiết Thiên Thiên phải ra mặt. Tất cả những gì tôi trình bày với các ngài thôi cũng đã đủ chứng minh tôi vô tội rồi. Kẻ chủ mưu chính là Lý Văn Cảnh, tự Bảy Cảnh đang ngồi dưới kia.

-Đồ khốn! Mày vu cáo tao. Tao sẽ kiện mày tội phỉ báng!

Cảnh sát phải tiến tới chỗ lão buộc lão phải im lặng. Lão tức giận bỏ về.

Phiên tòa giải lao 30' chờ hội ý để ra quyết định sau cùng. Người thầy của hắn, người thầy đã từng thương yêu và hết lòng dạy dỗ hắn, vị chánh án hôm nay, lúc này đã nhìn hắn bằng ánh mắt dịu hơn, với một nụ cười thật hài lòng, mãn nguyện. Người học trò tâm đắc ngày nào của ông đã trở về và trưởng thành hơn, chứng chạc hơn rất nhiều.

Sự xuất hiện bất ngờ của Thiên Thiên làm Cát Luân càng thêm phấn chấn.

-Sao em lại đến đây?

-Em lo cho anh. Em sợ lão Bảy Cảnh sẽ làm hại anh. Hắn mà giở trò với anh, em sẽ “bụp” hắn.

-Rồi hắn nhất định sẽ trả giá, anh sẽ bắt hắn phải trả giá!

-Nhưng phải để em làm vệ sĩ cho anh nha?

Cát Luân mỉm cười và vuốt nhẹ lên tóc cô nhóc. Đôi mắt ấy, vóc dáng ấy... Có lẽ điều ý nghĩa nhất mà hắn từng làm trong đời chính là đặt trọn tình yêu và niềm tin vào cô gái ấy chăng?

Phiên tòa tiếp tục, lời tuyên án cuối cùng.

-Bị cáo Gia Cát Luân, tội danh giết người không thành lập. Tòa tuyên bố được trắng án. Còn nghi phạm Lý Văn Cảnh, tự Bảy Cảnh, do lời cáo buộc chưa đủ chứng cứ, nên chưa cấu thành tội danh. Trong thời gian chờ phía cảnh sát điều tra làm rõ, đề nghị ông Lý không được phép tự ý xuất ngoại cho tới khi mọi thứ được làm rõ và đưa ra phán xét sau cùng...

Phiên tòa hân hoan reo hò. Quả là một cú lợi ngược dòng ngoạn mục, kỳ tích tiếp nối kỳ tích. Thành công của Cát Luân hoàn toàn lật ngược những suy đoán mơ hồ ban đầu của giới báo chí khi tin chắc Cát Luân sẽ bị kết tội. Cuối cùng, Cát Luân đã cho họ thấy bộ mặt thật của một thiên tài...

Trong giây phút ấy Cát Luân vội vã chạy đến ôm lấy Thiên Thiên vui mừng khôn xiết... Hắn siết chặt cô nhóc vào lòng, nói không dứt...

-Em thấy không, anh đã làm được. Anh được trắng án rồi, em thấy không?

-Em vui lắm! Em...em rất vui.

-Vui thì sao lại khóc? Ngốc nghếch quá đi.

-Ừh, em ngốc lắm.Em chỉ sợ không còn được nghe anh mắng nữa.

Cát Luân siết chặt Thiên Thiên hơn. Với hắn, hạnh phúc giờ chỉ đơn giản là giây phút có Thiên Thiên bên cạnh mà thôi...

Một người đặt tay lên vai Luân.

-Con giỏi lắm.

Cát Luân quay lại:

-Thầy...

-Ở văn phòng của thầy còn thiếu một chân trợ lý. Con thấy sao?

-Nhưng con là một người...

-Con quên thầy từng nói gì rồi sao? Đừng bao giờ đánh giá một con người bằng quá khứ của họ mà hãy nhìn vào hiện tại của họ. Hôm nay con đã chứng tỏ tài năng và bản lĩnh của mình một cách ngoạn mục. Con đúng là đứa học trò thầy thương yêu và tâm đắc nhất. Thầy đã không nhìn lầm con.Sao nào? Báo trước, thầy không vị nể con là học trò mà tỏ ra dễ dãi đâu đấy.

-Dạ. Con sẽ cố gắng!Cảm ơn thầy.

-Thôi, hãy chung vui với các bạn con.Con đã có một hậu phương thật vững trãi, đó là một thứ vũ khí tinh thần khá lợi hại. Phải biết giữ gìn và quý trọng điều đó.

-Con hiểu, thưa thầy. Nếu không có họ, con chẳng làm được gì hết.

Luân nhìn tất cả mọi người bằng ánh mắt biết ơn chân thành nhất. Rồi nhìn Thiên Thiên...người hắn yêu nhất...

Nơi pháp đình trang nghiêm, chốn chân lý ngự trị, Cát Luân tha thiết trao cho Thiên Thiên nụ hôn, cũng như tình yêu diệu kỳ của mình...

28. Chương 28

Giông tố thể là tạm qua đi.

Phát Rô vẫn mất tích. Còn lão Bầy Cảnh dùng tiền để được bảo lãnh tại ngoại nhưng vẫn bị nằm trong diện điều tra,bị giám sát khá kỹ và bị phong tỏa phần lớn tài khoản trong ngân hàng. Lão lúc này như con thú dữ bị vây hãm. Cát Luân thừa biết con cáo già ấy sẽ không cam lòng dễ dàng sa lưới, lão sẽ tìm đủ mọi cách chối tội nếu không có bằng chứng hữu hiệu buộc tội lão. Vì vậy, hắn nhất quyết phải lần ra cái đuôi của hắn, phải khiến hắn trả giá cho tội ác mình gây. Đầu mối quan trọng lúc này là Phát Rô vẫn đang bật vô âm tính như thể đã bốc hơi.

Nhưng liệu có ai biết rằng muốn xuất hiện cũng không được nữa? Và liệu ai biết những giây cuối cùng của cuộc đời mình tay giang hồ đang khinh bỉ ấy chỉ nghĩ tới một người, và cũng vì người ấy hắn đã làm nên một chuyện phi thường...

Dũ Trọng cuối cùng cũng thuyết phục được Cát Luân chuyển tới sống cùng với mình. Thế là mong muốn bấy lâu của anh đã thành hiện thực: đó là xóa tan hiềm khích giữa hai anh em và cùng sống chung dưới một mái nhà – điều mà lúc cha anh còn sống vẫn canh cánh bên lòng. Về chuyện tình cảm: trái tim anh ngày càng nghiêng về Mộc Lan rõ rệt, tới mức si mê, thần tượng.

Mộc Lan dù cũng đã có tình cảm với Trọng nhưng trong tim cô vẫn chưa hoàn toàn nguôi ngoa hình bóng Cát Luân. Nàng không trông đợi, không hy vọng vào tình cảm đơn phương ấy nữa, nhưng có lẽ sự ngang

bướng cổ hữu của những cô gái nhà họ Khưu vẫn khiến nàng e dè khi quyết định rũ bỏ thật sự hình bóng người đàn ông ấy và lấp vào khoảng trống ấy bằng một vật thay thế nào đó. Mộc Lan là thế, và vẫn luôn luôn thế. Mạnh mẽ, kiên cường, đầy bản lĩnh nhưng không bao giờ để mất cái nữ tính đầy quyến rũ...

Đối với cặp đôi Cát Luân và Thiên Thiên, những chuyện đã xảy ra với họ là những thử thách mà khi đối mặt rồi họ mới nhận ra họ cần nhau tới mức nào. Chuỗi ngày qua đã giúp họ bình tâm nhìn lại bản thân cũng như tình cảm của mình. Có những thứ một khi mất đi sẽ không thể tìm lại, vì thế mà họ cần phải hết lòng trân trọng tình cảm dành cho nhau cũng như trân trọng, yêu quý đối phương. Và có lẽ, để làm được điều đó, tất cả cần được xây dựng dựa trên lòng tin và sự tôn trọng lẫn nhau. Khi gần mất nhau họ mới nghiệm ra điều đó, may sao họ vẫn còn có thể quay lại và bắt đầu lại...

Lặng nhìn Thiên Thiên hồi lâu, Cát Luân mới hỏi:

-Em có biết lần đầu tiên anh gặp em là khi nào không?

-Trên Taxi.

Thiên Thiên trả lời và nhìn hấn.Hấn lắc đầu.

-Không. Đó là khi anh chủ động tiếp cận em với vai trò một tài xế Taxi.Còn trước đó,chúng ta từng gặp nhau hai lần.

-Sao em không nhớ?

-Lần đầu, khi anh muốn rời khỏi sự kiểm soát của Trọng nhưng lại bị Phát Rô tóm về. Lúc đó em đã xuất hiện can thiệp.

Thiên Thiên suy nghĩ một lúc rồi ánh mắt bừng lên:

-Em nhớ rồi! Cũng chính lần đó Phát Rô nhận ra em là cô gái mà Dữ Trọng từng đỡ giùm nhát dao của hấn một năm trước. Và cũng từ lúc đó Trọng chính thức xuất hiện và làm thay đổi cuộc sống thường nhật của em.

Cát Luân khẽ đưa tay vuốt tóc Thiên Thiên, rồi bỗng chốc quay lưng đi.

- Và lần thứ hai là lúc Dữ Trọng đánh anh,khi anh như con thiêu thân lao đầu vào khói thuốc mê chết người đó. Khi đó anh đã đánh đổi danh dự, chấp nhận làm chó cho người ta cười đùa. Giờ nghĩ lại... anh cũng khinh và sợ hãi chính mình. Ma túy biến con người ta thành thứ nô lệ đáng kinh tởm!

Nắm tay Luân nắm chặt lại. Thiên Thiên khẽ lắc đầu rồi đặt tay lên vai hấn.

-Luân...

Thiên Thiên ngả đầu vào vai hấn. Hấn khẽ nắm lấy bàn tay cô nhóc và nói tiếp:

-Có những lúc tỉnh táo, ý thức được những gì mình làm,anh ghê tởm bản thân.Em tưởng cuộc sống của những người như anh là không có gì đau khổ sao? Có những lúc anh muốn khóc nhưng không sao khóc được.Những trận đòn, những lời xỉ vả không làm anh khóc được.Có bao nhiêu lần đau đớn cũng không khiến anh phải cúi lòng.Vậy mà...khi sắp mất em, anh trở nên một gã đàn ông yếu hèn, nhu nhược.Chắc là em coi thường...

-Không ,không bao giờ.Em không bao giờ coi thường anh.

Thiên Thiên ngăn hấn nói tiếp. Hấn cười rồi hôn nhẹ lên trán cô. Hấn nâng bàn tay cô nhóc lên và dịu dàng đặt vào lòng bàn tay ấy một vật...

-Viên Ngọc Trai Đỏ này anh đã dán lại cẩn thận. Anh biết, giờ đây dù có cố cách mấy anh cũng không thể xóa đi những vết nứt của nó bởi thiếu một vài mảnh nhỏ ,nhưng... anh tin nó vẫn đủ sức mạnh bảo vệ em.Vì bây giờ còn có cả anh bên cạnh bảo vệ em thay cho những mảnh vỡ bị thiếu kia, sẽ luôn luôn bên cạnh, sẽ không rời xa em nữa.

Thiên Thiên cầm viên ngọc bằng tất cả yêu thương.Với cô nhóc, đó sẽ là báu vật mãi mãi.

-Viên ngọc này cũng như anh vậy, nó sẽ chẳng bao giờ lành lặn được cũng như những tổn thương trong lòng anh dù có chữa lành cũng để lại tì vết.Nhưng chính những tì vết ấy khiến anh gần gũi hơn, tốt đẹp hơn.Em sẽ không bao giờ vứt nó một lần nào nữa.

-Em có muốn nghe lại truyền thuyết Ngọc Trai đỏ không, cô nhóc mê truyện cổ tích kia?

-Muốn chứ.Nhưng...

Tiếng “ọc ọc” lại vang lên từ bụng cô nhóc,làm đôi má ai kia ửng hồng,ấp úng không nói tiếp. Hắn biết nhưng vẫn muốn hỏi:

-Gì thế hả? Âm thanh ấy đâu ra vậy ta? Hắn hỏi và giả ngu giả ngơ.

-Em đói rồi. Thiên Thiên nháy mắt cười tinh quái

-Mới ăn khi nãy kia mà. Luân vẫn cố gắng trêu ghẹo.

-Ai biết đâu à. Giờ lại đói rồi. Đói thật mà.

Luân cười rồi cốc nhẹ lên vầng trán bướng bỉnh đang cau kinh vì đói kia.

-Thôi được, anh công em đến cái quán chúng ta từng ăn.Chắc là ông ấy nhớ chúng ta lắm,nhất là em đó.

-Này, anh ngẫm trêu em là con heo tham ăn chứ gì?

-Không đúng sao?

-Được thôi! Con heo ấy đang đói lắm đây và sẽ cắn ai dám trêu nó không nường tay!

-Thôi thôi thôi! Anh đùa thôi mà, đừng làm thiệt đấy!

Cát Luân nói và bỏ chạy. Thiên Thiên nhất quyết đuổi theo.

-Coi kìa, anh Cát Luân và chị Thiên Thiên kìa,họ lại cãi nhau rồi.

Cát Lan chỉ về phía Cát Luân và Thiên Thiên ,ánh mắt cô thật vui. Cô liếc mắt nhìn sang, chắc có lẽ Trọng và Mộc Lan cũng không mấy bận tâm vì đang mãi mê nói chuyện về một vấn đề nào đó hết sức xôm tụ mà cô nhóc biết rằng chen vào lúc này chẳng khác nào một con kỳ đà lằng xẹt...

”Ồ là la, được thôi, Cát Lan này cũng chẳng cần nữa đâu.”

Tháng 12...

Cánh cửa sổ bất ngờ mở toang khiến cho hơi lạnh từ những đợt gió đông khê khê lùa vào. Thiên Thiên tuy đã cảm nhận được hơi lạnh run người nhưng vẫn có mà lơ đi, vui đầu vào quên đi cái lạnh vì muốn níu kéo giấc mơ đẹp bên anh chàng Cát Luân. Rồi bỗng đâu cô nhóc nghe thấy tiếng bước chân khê khê. Có âm thanh của tiếng cửa sổ tự khép lại, và kể đến là hơi lạnh cũng biến mất... Lạ thay, lúc này Thiên Thiên lại không sao dễ lại giấc ngủ mà đầu óc trở nên khá tỉnh táo. Cô nhóc ngồi dậy, vươn vai và ngáp dài. Sau, cô với tay lấy cái đồng hồ trên kệ, để rồi ngao ngán khi đồng hồ điểm con số 3. Nhìn qua cửa sổ và thấy nó đã khép lại, cô nhóc nghĩ ngay đến dì Linh.

“Ừa, mà lạ thật. Dì qua đây lúc nào sao mình không hay nhỉ? Mà có gì dì lại trở về đây lúc nửa đêm thế kia? Chẳng lẽ gây lộn với dượng Bảo sao?”

Một lúc, cô nhóc lại suy nghĩ rồi lắc đầu...

“Không lí nào. Dượng Bảo đâu có cả gan tới mức chọc giận dì Linh chứ! Thôi, xuống phòng dì xem sao.Bụng cũng đói cồn cào rồi đây. Hì hì, vậy là có người nấu ăn ừ rồi.”

Cô nhóc nghĩ và vùng khỏi chăn, đi xuống lầu.

Không có bất cứ dấu hiệu nào của người thứ hai trong căn nhà này. Dì Linh vẫn chưa về.

Vậy ai là người đã khép cánh cửa lại? Tiếng bước chân khe khe ngoài hành lang là của ai? Trộm ư? Tên trộm nào mà tử tế đến như vậy?

“Có khi nào là anh ấy?”

Thiên Thiên tự hỏi rồi xuống bếp. Không có bất cứ gì để lót dạ: không mì gói, không gạo, không trứng... Chỉ còn mỗi mớ táo Cát Luân đem đến lúc chiều...

“Thôi thì ăn táo lót dạ”

Thiên Thiên lấy quả táo từ tủ lạnh ra và gọt, gọt, gọt...

“Hãy... Dì Linh đi lấy chồng rồi, mình phải biết tự lo mình thôi. Mình thương cha, má lớn và chị hai nhiều nhưng lại muốn sống riêng. Nhất định mình phải khiến cho họ yên tâm, không thì họ không ở riêng đâu. Mà làm được mà, phải không Thiên Thiên?”

Cô nhóc tự nhủ và tỏ ra rất quyết tâm!

Đột ngột một cơn gió lạnh lùa qua khiến cô nhóc dựng tóc gáy. Nó khiến cô có cảm giác như có ai đó đang hiện diện sau lưng mình. Cô quay thật nhanh ra sau, nhìn khắp nơi. Tất cả chỉ có khoảng không yên tĩnh quen thuộc, không một bóng người, không một dấu hiệu của người ngoài trong căn nhà này... Trong căn nhà này dạo gần đây có cái gì không bình thường...

“Thật là quái lạ! Cứ như là bị ma ám!”

Cát Luân ngồi trong thư viện, vừa để tra cứu một số sách Luật chuẩn bị cho vụ án mới được thầy tin tưởng giao phó, vừa để đợi Thiên Thiên tập luyện trong nhà thi đấu ra. Mải mê đọc, hắn không hay Thiên Thiên đã xuất hiện từ bao giờ sau lưng mình. Chưa kịp cất lời, cô nhóc đón hắn bằng cái nhìn thật hình sự...

-Hôm qua anh làm gì ở nhà em lúc 3 giờ sáng?

Cát Luân ngạc nhiên:

-Em nói gì vậy? Anh đưa em về rồi quay về nhà, đọc sách trong phòng suốt đêm mà?

-Nhưng mà có ai đó đã xuất hiện ở nhà em đêm qua. Không phải anh thì là ai? Chắc chắn không phải trộm. Tên trộm nào có thể ra vào ngôi nhà thật dễ dàng mà không lấy bất cứ gì, lại còn tốt bụng khép cửa sổ lại giúp em nữa. Tên trộm liệu có thể tử tế thế sao?

-Em đã hỏi dì Linh chưa? Biết đâu dì quay về lấy ít đồ rồi đi ngay nên em không thấy ai.

-Em gọi điện cho dì rồi. Dì nói hôm qua không có trở về nhà.

-Quái lạ. Vậy thì có thể là ai chứ?

Thiên Thiên nhìn hắn đầy ngờ vực...

-Không phải là anh thật sao?

-Chắc chắn không.

Cát Luân nói và đắm chiêu suy nghĩ. Liệu Thiên Thiên có mơ ngủ mà tưởng tượng ra sự hiện diện của kẻ lạ mặt nào đó hay không?

Thiên Thiên sức nhớ mình để quên điện thoại trong nhà thi đấu nên phải quay lại lấy. Nhà thi đấu sau sự cố tháng trước tuy có dời lại ngày khánh thành nhưng cuối cùng cũng đã đi vào hoạt động, chủ yếu là dành cho sinh viên vào tập luyện. Trước khi tới đây, Thiên Thiên chỉ kịp gọi điện cho Luân rồi đi luôn. Hắn bảo tới trường hơi trễ bởi xe hư giữa đường...

Đồng hồ điểm 8 giờ tối...

Sân trường lúc này vắng lặng. Ngoài những người bảo vệ gác ngoài cửa chính và cửa phụ, chẳng còn ai...

Gió lạnh lùa qua khiến cô nhóc rung mình. Dường như có ai đó đang ẩn nấp, rình rập quanh đây... Thiên Thiên không sợ trời, không sợ đất, nhưng ngật nổi rất sợ... ma...

-Thiên Thiên...

Cô nhóc giật mình. Trong không khí có tiếng ai rất quen, nhưng âm thanh ấy cứ vang vang, lẫn trong gió nghe chẳng rõ...

-Ai? Tôi không đùa đâu nhé!

Lại là sự im lặng chết chóc, đáng sợ lẫn trong tiếng vi vút của gió và xào xạc của lá cây.

-Ai! Thiên Thiên bắt đầu hết kiên nhẫn.

Bóng người từ bóng tối bước ra... Cô nhóc vội lùi lại, thủ thế...

-Phát Rô?

-Thiên Thiên...

-Cuối cùng thì anh cũng xuất hiện.

-Phải. Tôi... muốn gặp và nói chuyện với em một lần trước lúc ra đi.

Cách nói chuyện của gã hôm nay thật lạ, dường như không còn là Phát Rô thô lỗ mà Thiên Thiên từng biết. Ánh mắt gã nhìn Thiên Thiên tha thiết, trù mến lạ lùng. Nó gây cho Thiên Thiên một cảm giác không bình thường.

-Cho tới lúc anh theo tôi tới đồn cảnh sát và khai ra hết mọi tội ác của lão Bẫy Cảnh thì đừng hòng đi đâu hết!

-Tôi nói thật mà. Tôi sắp đến một nơi rất xa, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại... Xin lỗi vì tất cả những gì tôi gây ra cho em... Cũng chỉ vì... tôi đã quá yêu em...

Thiên Thiên lùi lại khi Phát Rô định đưa tay lên má mình.

-Này, anh có bị vấn đề gì ở đây không vậy?

Cô nhóc nói và chỉ vào đầu mình, xoay xoay ngón tay. Phát Rô chỉ khẽ cười buồn...

-Chính tôi cũng không tin được mình lại yêu em. Lí do tôi phản bội anh Trọng làm tay trong cho lão Cảnh cũng vì tôi không chấp nhận anh ấy có được em. Tôi cũng không hề cam lòng khi trong tim em chỉ có mỗi Cát Luân. Giờ đây, tôi biết mình đã sai. Đã có lúc tôi đối xử không tốt với em. Tôi xin lỗi.

-Hôm nay anh nói chuyện lạ quá.

-Bởi vì chỉ lúc này tôi mới đủ can đảm nói rõ tình cảm của mình. Tôi biết em sẽ không bao giờ chấp nhận, tôi thừa biết: nói ra tôi chỉ chuốt thêm cay đắng và thất vọng về mình. Nhưng tôi dù biết rõ hiện thực ấy vẫn nhất định phải nói. Tôi không muốn phải ra đi mang theo điều hối tiếc qua bên kia thế giới... Tôi yêu em, Thiên Thiên, tôi yêu em. Nói ra được những lời này, tôi ra đi không còn gì phải hối tiếc...

Thiên Thiên ngao ngán lắc đầu:

-Đúng là đồ tâm thần! Theo tôi tới cảnh sát!

Thiên Thiên vừa bước tới thì lạ thay Phát Rô biến mất như thể một màn ảo thuật kỳ lạ...

-Quái lạ! Hắn biến đi đâu mất...

Thiên Thiên vừa quay qua thì một bàn tay vô hình nhưng lạnh lẽo khẽ kéo cô nhóc lại. Phát Rô xuất hiện và dịu dàng hôn lướt lên môi cô nhóc...

-Vĩnh biệt em...

oOo

Thiên Thiên choàng tỉnh khỏi giấc mơ kỳ cục kia. Trước mặt cô nhóc là Cát Luân. Cô nhóc thức giấc kịp lúc phát hiện có kẻ lợi dụng lúc đối phương ngủ say mà hôn lên.

Thiên Thiên mở mắt to hơn để chắc chắn người trước mặt mình là Cát Luân chứ không phải Phát. Chưa bao giờ cô gặp giấc mơ nào kỳ lạ, quái đàng đến như vậy... Cát Luân lo lắng vuốt tóc Thiên Thiên...

-Em sao vậy? Mơ thấy cái gì ư?

-À... Không có gì.

-Anh làm em thức giấc phải không?

Cô nhóc quay qua rồi lắc đầu:

-Không đâu. Anh... tới lâu chưa?

-Anh mới tới thôi. Em hư lắm, ngủ mà không khóa cửa, anh đẩy nhẹ là vào. Người vào nhà này không muốn làm trộm cũng thành trộm cho coi.

-Hắn ta dám? Em thách đó.

-Thôi, dậy đi. Anh báo cho em tin mừng. Chúng ta có thêm bằng chứng tố cáo tội ác của lão Bầy Cảnh rồi. Thiên Thiên ngồi nhồm dậy...

-Thật sao? Ở đâu chứ?

Cát Luân lấy ra trước mắt Thiên Thiên một xấp hình ghi lại hiện trường vụ án tại nhà thi đấu...

-Tấm hình này Mộc Lan đã đưa cho anh chính là ảnh chụp lại phía cửa sau hiện trường nhà thi đấu. Cửa sau ít người qua lại nên bọn thằng Phát đã dẫn anh vào bằng lối đó. Em còn nhớ phía trước cái cửa ấy có một cái cây, bên cạnh nó có một băng ghế đá khá to.

-Ồ.

-Nó ở đâu so với cái cây?

-Hình như là bên phải.

-Em xem bây giờ thì nó lại ngay giữa thân cây.

Luân nói và chỉ cho Thiên Thiên thấy sự khác biệt trên một tấm ảnh khác. Ngày ghi trên tấm ảnh ấy chỉ mới hôm qua.

-Lúc thằng Phát dẫn anh đi, anh bị bịch mất hoàn toàn. Để để lại manh mối cho Trọng tìm tới, ngay khi biết mình đang ở đâu, anh cố tình vấp ngã để lưu lại vết máu làm dấu trên tường. Sau đó, người ta tuy có sửa sang lại nhà thi đấu nhưng vô tình lãng quên cửa phụ phía sau này, bằng chứng là lớp sơn tường phía này vẫn khá cũ so với màu sơn phía trước. Vì thế nếu anh đoán không lầm thì vết máu của anh vẫn còn lưu lại trên tường. Nhưng em xem tấm ảnh anh mới chụp đầu này, vết máu không thấy nữa. Lí do là vì...cái ghế đã che khuất nó rồi. Vị trí cái ghế lúc này đã khác so với lúc vụ án xảy ra. Ai đó cất công khiêng cái ghế to như thế chỉ để nhích ra chính giữa một chút thôi. Đoán thử xem, tại sao?

-Để không ai phát hiện ra chỗ đất dưới gốc cây đã bị đào lên. Và...dưới gốc cây đó chính là vật gì đó rất quan trọng và ai đó không muốn người khác biết?

-Có thể vì chuyện này xảy ra ngoài dự tính nên kẻ ấy không thể chôn vật bên dưới gốc cây ấy xa hơn được. Hôm qua, lúc đi với em tới nhà thi đấu, có một con chó tha từ đâu một đốt xương. Anh nhận ra đó là một đốt xương ngón tay của người nên lần theo dấu vết. Và đã phát hiện ra sự khác lạ ấy. Anh đã báo lại và tới qua cảnh sát đã tới khám nghiệm hiện trường. Cuối cùng họ tìm thấy...

Thiên Thiên biến sắc, quay lên nhìn Cát Luân...

-...cái xác của Phát Rô có phải không?

-Chính xác!

Mặt Thiên Thiên lạnh đi... Giấc mơ khi nãy nào có phải hoàn toàn là giấc mơ không? Cô đưa cánh tay níu lấy tay Cát Luân, níu thật chặt...

“ Sau khi Khả Tuyết theo lão Bầy ra ngoài, nàng bắt ngờ chụp lấy cây sung giắt bên người của lão ta và vùng khỏi lão bỏ chạy... Lão vội ra lệnh cho Phát:

-Tóm nó lại! Coi chừng nó báo cảnh sát!

Phát và đàn em không mấy khó khăn đuổi theo kịp nàng. Lão Bảy cũng chạy đến vài giây sau đó. Bị dồn vào chân tường, nàng giơ súng lên bằng cả hai tay chĩa vào bọn họ, ngón tay nàng run run đặt hờ trên cò súng...

-Tôi sẽ không cho các người giết anh ấy! Các người muốn làm gì con bé kia thì làm, nhưng không được động đến Cát Luân. Nếu không...

-Nếu không thì sao? Phát nhếch mép hỏi.

-Tôi... tôi sẽ bóp cò! Tôi đã thăm nghi ông có ý đồ khác vào Cát Luân. Vì thế trước khi tới đây tôi đã để lại một bức thư tuyệt mệnh gửi trong tủ bảo hiểm ở bưu điện. Nếu tôi có mệnh hệ gì nó sẽ được chuyển thẳng tới cho cảnh sát... Tôi muốn ông phải thả...

-Mày tưởng cái mạng mày có giá trị lắm sao mà dám mở miệng ra giá với tao hả?

Lão Bảy giật lấy súng của Phát và lạnh lùng nã súng vào ngay đầu Khả Tuyết... Phát giật mình quay nhìn ông chủ:

-Còn lá thư thì sao?

-Yên tâm. Có tiền thì làm gì không được chứ? Tụi bây giấu tạm xác con nhỏ này bên trong đi. Hừ, dám uy hiếp Bảy Cảnh này... thật rồ dại! Lão nói rồi quay qua Phát. Đạo này cậu đã làm việc vất vả. Cho nên sáng mai sẽ cho cậu chứng kiến một trò vui...

-Trò vui?"

oOo

“ – Cái gì? Đây là cái mà ông cho là trò vui hay sao? Không được! Ông sẽ giết cô ấy mất! Phát nói, lạnh lùng gạt chai Ma túy dạng lỏng khỏi bàn và đứng phắt dậy...

-Câm ngay! Mày là cái đĩnh gì mà dám tỏ thái độ đó chứ hả? Mày muốn trả đũa anh em Dũ Trọng thì tao đang giúp mày đấy thôi.

-Nhưng không được làm hại Thiên Thiên!

Lão nhìn gã, nhìn vào ánh mắt quyết liệt của gã... Lão nhận ra một điều...

-Mày thích con bé?

-Không!

-Vậy tại sao mày cản tao?

-Tôi... Phát tỏ ra lúng túng rồi quay lưng đi... Tôi không muốn giết người nữa! Từ lúc theo chân ông tôi đã giúp ông làm rất nhiều chuyện: chuyển ma túy, giết người, kể cả phản bội người ơn của mình... Tôi bắt đầu cảm thấy sợ khi nghĩ đến những tội ác mình gây ra. Tôi kinh tởm bàn tay vấy đầy máu của mình...

-Lời nói chân thành của một tay giang hồ rởm là đây ư?

Lão rút súng chĩa vào đầu Phát:

-Mày không có quyền chọn lựa. Mày có thể phản thẳng Trọng, nhưng sẽ không được phép phản tao. Những thằng như thế – dù chỉ trong ý nghĩ – cũng sẽ phải chuốc bất hạnh về mình thôi. Lão nhếch mép cười rồi nói tiếp. – Tao mặc kệ những tình cảm riêng tư của mày. Hãy làm những gì tao bảo. Còn nếu không thì hãy đứng qua một bên!

Lão nói rồi cất súng và bỏ đi...

Ngoài trời, đêm tối vây giăng...

Trời vào giữa khuya lạnh dần..

Gã ngồi một mình trong đêm, với khói thuốc...

Tiếng côn trùng ra rả phả những âm thanh trống rỗng vô nghĩa vào tai...

“Mình phải làm sao đây? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn? Lời đe dọa của Bảy Cảnh không phải là chuyện đùa. Mình sợ chết, mình không muốn có kết cục bi thảm. Mình đã bao lần chứng kiến lão thẳng tay trừng trị kẻ phản bội rồi, và mình không muốn chịu chung số phận như họ...”

Nắm tay gã nắm lại thật chặt...

“Thiên Thiên thì sao? Ông trời ơi, tôi phải làm sao đây? Tôi gây ra tất cả mọi chuyện là vì ai? Tôi phản bội người anh em đã cứu sống và cứu mạng mình là vì ai? Lòng ghen tuông và sự ích kỷ của con người thật đáng sợ! Nó biến tôi thành kẻ phản trắc, biến tôi tên giết người bỉ ổi, biến tôi thành một thứ cặn bã của xã hội... Để rồi lúc này đây... tôi được gì?”

Trong tâm trí gã hiện lên hình bóng người ấy, rõ mồn một... Giờ đây, có lẽ người ấy đang tay trong tay với người mà nàng yêu – kẻ mà nàng có thể đánh đổi và bất chấp mạng sống của mình vì hắn. Tất cả tình yêu của mình nàng chỉ dành cho hắn. Không có bất cứ khoảng trống nào cho gã, hay đúng hơn là gã chưa từng hiện diện, gã chưa từng tồn tại đối với nàng...

Giá mà gã có thể nói, dù chỉ một lần thôi tình cảm của mình – một cách nghiêm túc, một cách thành thật... Nhưng biết làm sao, khi mà gã sợ biết bao nhiêu nếu bị từ chối...

Phát đứng dậy tiến về phía cánh cửa, nơi bọn đàn em đang giết thời gian bằng một trò bài bạc sát phạt... Khi gã định vào bên trong thì hai tay đàn em đưa tay ngăn lại. Một gã hát hàm nói:

-Anh muốn làm gì? Ông chủ đã dặn bọn này không những cacnh chừng hai người trong kia mà còn canh chừng cả anh, và sẵn sàng nã súng nếu anh làm chuyện rò dại là thả họ ra.

Phát nhìn họ rồi quay lưng đi.

-Tao chỉ muốn xem họ còn trong đó không thôi. Lỡ bọn nó bỏ trốn thì ông chủ không tha cho cả ba chúng ta đâu.

-Anh lo làm gì. Sớm muộn gì ngày mai ông chủ cũng giải quyết cả hai đứa tụi nó thôi. Con nhỏ đó dữ dằn lắm, vào trong ấy coi chừng bị nó đánh cho tơi tả rồi trốn thoát là chỉ con nước tự sát. Chứ bị ông chủ đích thân xử thì đau đớn gấp chục lần. Anh phải hiểu rõ điều đó chứ?

-Tao biết.

Gã rùng mình khi nghĩ đến cái chết đau đớn của chính mình...”

“Bằng!

Phát không ngờ rằng Thiên Thiên lại lao ra đỡ phát súng cho Cát Luân... Tim gã nhói lên, đau thắt... Gã không thể thốt lên lời nào... Gối gã khụy xuống...

Lão Bảy Cảnh dùng bán súng đập vào sau gáy Cát Luân khiến hắn bất tỉnh. Sau, lão quay qua Phát...

-Tao vừa nảy ra một ý. Tụi bây hãy dàn một vở kịch đồ hết tội giết người lên đầu thẳng ranh kia. Trò này có vẻ thú vị đấy. Mày hiểu tao muốn gì chứ hả Phát?

Phát lặng người đi, quay qua nhìn lão...

-Ông... là quỷ sứ của địa ngục! Ông đã giết Thiên Thiên của tôi ông biết không!

-“Thiên Thiên của tôi”? Mày thật là hoang tưởng Phát à. Mày sinh ra không phải để yêu, mà chỉ là để trở thành công cụ giết người của tên quỷ sứ như tao! Dẹp ngay sự ỷ mị tâm thương đó đi. Đàn bà thôi mà! Sau vụ này tao hứa mày sẽ không thiệt thòi đâu.

Một tên lôi xác Khả Tuyết ra đặt xuống trước mặt Phát rồi quay qua nói với ông chủ:

-Người của chúng ta trong cảnh sát vừa báo là Trọng đã tới báo án và một tốp đang trên đường tiến tới đây. Chúng ta phải đi ngay thôi. Ông chủ đi trước, chuyện còn lại tất cả bọn em sẽ lo.

Lão gật gù rồi quay đi. Bỗng lão phát hiện Phát rút điện thoại ra gọi cho ai đó. Lão giật lấy, nhìn số rồi xóc áo Phát lên đâm mạnh vào mặt gã:

-Mày muốn phá tao hả? Gọi cấp cứu tới đây làm cái quái gì chứ?

-Tôi không thể để Thiên Thiên chết, ông hiểu không hả? Ông giết tôi thì tôi cũng mặc kệ! Cô ấy không thể chết được!

Phát đứng dậy đi về phía Thiên Thiên...

-Mày điên rồi!

Lão Cảnh rút súng và bắn vào chân Phát. Gã ré lên đau đớn nhưng vẫn cố lết về phía Thiên Thiên...

“Em không thể chết được, Thiên Thiên... Đừng chết, Thiên Thiên... Anh sai rồi, anh quá ích kỷ rồi... Đừng chết, van em đừng chết...”

Bất ngờ những cánh tay to bè mạnh mẽ túm lấy gã bằng thứ sức lực mà gã không thể cưỡng nổi để đem gã rời khỏi hiện trường vụ án. Trước đó, hẳn còn nghe loáng thoáng Bảy Cảnh hướng dẫn đàn em những gì nên làm để dựng lên một màn kịch hay...”

oOo

“ – Mày khá lắm. Tao khá hài lòng vì những biểu hiện của mày trước mặt cảnh sát. Nếu không thì tao đã ban ày cái chết rồi. Giờ thì mày có thể nghỉ ngơi và nhắm đi nhắm lại những gì tao dặn mày nói, phòng khi ra trước tòa lời khai không thống nhất. Tuy luật sư bên biện là người của chúng ta nhưng cẩn thận không bao giờ thừa. Mày hiểu tao chứ?

Phát im lặng quay đi không trả lời. Lão cười rồi bỏ đi.

Gã dò hỏi và biết Thiên Thiên vừa qua cơn nguy hiểm. Gánh nặng trong lòng gã dịu bớt. Nhưng gánh nặng khác lại chồng lên khi gã vô tình phát hiện lão ta đang có âm mưu thủ tiêu Thiên Thiên. Gã quyết không trở mắt đứng nhìn như lần trước. Có lẽ gã sẽ phải một lần nữa làm kẻ phản bội, có lẽ gã sẽ đối mặt với nguy hiểm, với con cáo già ranh mãnh kia. Gã sợ chết lắm chứ! Nhưng vì sự an toàn và hạnh phúc của người ấy, cái chết cũng chẳng còn đáng sợ...

Sau ngày Cát Luân bị bắt, Bảy Cảnh phái đàn em dùng tiền mua lại lá thư đảm bảo trong hộp thư của Khả Tuyết ở bưu điện để tiêu hủy. Nhưng gã đã nhanh tay hơn một bước, lợi dụng sơ hở của tên kia trao bức thư đi để làm bùa hộ mệnh nếu như lão Bảy Cảnh trở mặt giết người diệt khẩu. Bấy lâu nay, tuy bí mật làm việc cho lão ta nhưng gã thừa biết sự độc ác và thói lật lọng của lão, vì thế sau mỗi phi vụ chuyển ma túy ra nước ngoài gã luôn bí mật ghi hình và cất giữ cẩn thận những tài liệu cũng như USB lưu trữ các đoạn clip trong một ngân hàng nổi tiếng uy tín về độ cẩn mật và an toàn ở nước ngoài. Gã muốn sử dụng nó để làm bùa hộ mệnh ỉnh, nhưng lúc này nó được dùng để làm bùa hộ mệnh cho Thiên Thiên...”

oOo

“Bảy Cảnh điên cuồng khi Phát đưa ra lời đe dọa.

Không biết bằng cách nào, lão ta biết nơi Phát cất chìa khóa ngăn bảo hiểm ở ngân hàng nọ. Lão thẳng tay giết người giữ chìa khóa kia và sai người lùng bắt Phát Rô diệt khẩu. Lão không biết rằng trong tay hắn vẫn còn chìa sơ cua. Phát biết tính mạng mình đang nguy hiểm nên đành bỏ trốn. Gã phải trốn chui trốn nhủi để tránh sự truy bắt của Bảy Cảnh, cũng như sự truy bắt của Trọng và cảnh sát.

Có một buổi sáng, gã quyết định tìm đến sự hỗ trợ của Trọng. Thế nhưng ý định bất thành khi người của Bảy Cảnh tìm được chỗ ẩn nấp của gã. Dù một lần nữa trốn thoát nhưng cuộc đọ súng quyết liệt khiến gã bị thương khá nặng...

Với vết thương không ngừng rỉ máu, gã lê bước trong đêm tối...”

oOo

“ – Ông chủ, nó ở bên trong.

-Hừ, xem lần này nó làm thế nào để thoát!

Bên trong, Phát nhận ra kẻ thù lại tìm tới... Gã biết số mạng mình đã tận... Toàn thân gã đau nhức, nóng ran vì sốt, vết thương bắt đầu hoại tử khiến gã kiệt quệ. Tay gã nắm chặt lấy chiếc chìa khóa. Gã nhìn nó, hôn lên nó rồi khẽ mỉm cười...

-Anh phải đi rồi, Thiên Thiên...

Gã ngã người ra, thẫn nhiên nhìn thẳng lên trần nhà thi đấu – nơi hắn chọn làm nơi ẩn nấp...

“Mình không cam tâm... Lẽ nào tới khi chết đi, mình cũng không thể nói cho cô ấy biết tình cảm của mình sao? Mình có chết cũng không thể nào nhắm mắt...”

Phát cố sức moi điện thoại ra, lục tìm trong danh sách... Nhìn vào cái tên Thiên Thiên cũng khiến tim Phát đập nhanh và dâng lên niềm hạnh phúc...

“Dẫu biết là vô ích, dẫu biết là vô vọng... Nhưng lúc này đây, tâm nguyện cuối cùng anh chỉ muốn nghe thấy giọng nói của em, anh chỉ muốn em biết: trên thế gian này, vẫn còn một kẻ yêu em bất chấp mạng sống của mình. Với mọi người, hắn xấu xa, hắn đáng kinh tởm, hắn rẻ mạt... Thế nhưng hắn vẫn muốn nói với em rằng: hắn yêu em...”

....

Reeng...

...

Reeng...

Thiên Thiên bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Cô nhóc cố nhướn người bắt lấy điện thoại nhưng má lớn vội gạt đi. Bà đã nhanh tay hơn cô nhóc một bước...

-Con bé đang ngủ. Có gì tôi nhắn lại cho.

Giọng một người lạ bắt máy mà Phát biết chắc đó không phải Thiên Thiên.

-Bà đưa máy cho Thiên Thiên.

Phát cố nói bằng sức lực sau cùng. Ngoài kia, cánh cửa đã bị phá. Lão Bảy Cảnh và người của lão đang vào. Họ túa ra lục soát. Chỉ vài giây nữa thôi là tóm được Phát ngay... Sức lực gã lúc này chỉ như ngọn đèn loe loét trước gió...

-Cậu là ai? Người phụ nữ ấy vẫn hết sức thẫn nhiên hỏi.

-Đưa máy cho Thiên Thiên!

Phát hét lên. Hơi thở hắn gấp gấp, yếu ớt, đứt quãng...

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia cau giận cúp máy bởi lời đề nghị gắt gỏng ấy. Bà cho rằng kẻ thô lỗ thế này chắc không phải người tốt rồi.

Thiên Thiên nhướn người hỏi má lớn:

-Ai vậy má lớn?

-Lộn số con à.

-Lộn số? ”

oOo

“ – Mày tưởng mày sẽ thoát được sao? Trông bộ dạng thảm hại của mày kia! Tao sẽ nhân từ tiễn mày một đoạn xuống địa ngục vậy.

Phát đưa mắt nhìn lên:

-Rồi ông cũng sớm xuống địa ngục chơi với tôi thôi.

-Sắp chết rồi mà còn sức để cợt đùa? Khá khen ày đấy. Giết được con chó ghê như mày cũng thật tiếc.

Phát nhếch miệng cười. Tay trái gã nắm chặt cái chìa khóa, còn tay phải lần đến cây súng lần tới rút cây súng của mình giắt dưới chân. Lão Cảnh lùi lại và đàn em của lão chìa súng vào đầu Phát.

Gã mỉm cười...

-Ông không giết được tôi đâu.

Gã chìa súng vào đầu mình rồi bóp cò..., và hồn mơ về Thiên Thiên...

Môi gã cười nhưng đôi dòng nước mắt khế rơi ra từ đôi mắt đang dần dần nhắm nghiền lại... Giọt nước mắt hòa với máu tựa những viên ngọc trai đỏ xinh đẹp. Bivian tôi lẽ nào đang hoa mắt chẳng?

Phát đang cười hay đang khóc? Chẳng ai biết. Vì dù khóc hay cười, gã giờ cũng chỉ là một cái xác thảm hại và cô độc, hoàn toàn cô độc...

-Nó chết rồi đại ca.

Bảy Cảnh rút khăn tay lau vết máu của Phát bắn lên người mình rồi lạnh lùng ra lệnh:

-Giải quyết cho gọn đi. Thứ phản trắc như nó sống chỉ thêm chật đất thôi. Cỏ rác mà cũng học đòi yêu thương và cao thượng. Hừ, ta khinh!

Cỏ rác lẽ nào không thể yêu thương và cao thượng? Phút mặc niệm cuối cùng, thôi ta hãy cứ cúi đầu tiễn biệt một kẻ vô danh... Hắn chỉ là cỏ rác, hắn quá nhỏ nhoi... Thế nhưng, hắn có một cái chết đẹp, một tình yêu đẹp... Đó là cái đẹp của sự cam lạng...

Liệu người con gái ấy có biết? ”

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-ngoc-trai-do>